MARGARET SUMMERTON

Tu esti norocul meu

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română de
ILEANA DINU

Capitolul 1

- Este chiar aceasta, zise Marcia zâmbind, luând o scrisoare din teancul de pe biroul lui Raff.

Se numeşte Poppy Piper şi este pregătită să facă orice. Oricum, îl va amuza pe Noel.

- Doamne fereşte! răspunse fratele ei, luând scrisoarea următoare.

Rămân la asta, mi se pare credibilă. O cheamă Gwendoline de Vere.

- Eu m-am decis la Judith Ware, zise Raff, mai amuzat decât ceilalți doi.

- De ce ? întrebă Marcia cu interes. Raff fusese împotriva acestei idei de la început.

- Are un scris lizibil, corect gramatical, şi are o vârstă tocmai bună, replică el, iar sora lui făcu o grimasă.

- Probabil este un automat eficient care va face ordine pe aici, ne va spune tuturor ce avem de făcut si nu stiu dacă-ți va conveni.

- Am crezut că ne interesează în primul rând eficiența, replică el cu blândețe. O secretară care nu stie ce are de făcut nu ne-ar fi de mare folos.

- Bine, dragul meu, dar tu o vei putea ajuta, zise Marcia ridicându-se în picioare si întinzându-se ca o pisică leneşă.

Raff o urmărea atent. Avea frumusețea tradițională si multe altele în plus, dar...

Fusese ideea lui Noel să transforme castelul Slyne, căminul elegant dar decadent al lui Raff, aflat în vestul Irlandei într-o casă de oaspeți care să aducă niste venituri, dar el suspecta că Marcia cu neobisnuita ei putere de pătrundere, odată ce fratele ei devenise director si ea îsi oferise serviciile, va încerca să conceapă propriile-i planuri de dezvoltare si el nu putuse s-o refuze. Căci era foarte greu s-o refuzi pe Marcia o dată ce începea ceva.

Şi lucrase admirabil. Raff observase desigur, că frații Maules prin farmecul lor atrăgeau toți clienții. Chiar dacă oficial el era proprietar stia că felul lui de a fi nu are căldura necesară pentru ideea de mosier englez, si nici nu-i păsa prea mult de ce vor crede oaspeții săi despre el.

Nu-i plăcea casa plină de oaspeți care să joace cărți toată

ziua, să lase mucuri de țigări si pete de cocteil pe mobilă, dar presupuse că era mai bine decât să fie hotelul gol. Era ultimul din marea familie O'Rafferty de la Slyne, familie aflată acolo încă de pe timpul lui Cromwell, iar el, pe lângă că era ultimul descendent, nu avea soție, nici moştenitori, care să-i ducă numele mai departe.

- Arăți de departe ca un feudal, stăpânul castelului, observă Marcia.

- Care, probabil se întreabă din ce bani va plăti barul hotelului, adăugă fratele ei râzând.

- Un bar la Slyne, pufni Raff, iar Noel se aşeză mai bine în scaun.

- Nu fi învechit, bătrâne. Să fim serioşi, asta ne cere clientela americană, barul.

- Scuze, zise Raff, dacă tot mi-am comercializat singura proprietate, nu-mi pot permite să fiu şi țâfnos, observă el.

- Toți irlandezii sunt țâfnoşi, răspunse Noel, dar nu-ți face probleme. Oaspeții se aşteaptă la o atitudine de mare senior, care să dea culoare cadrului. Se mai aşteaptă desigur, şi la proverbiala căldură națională şi la spiritul proverbial, dar de asta mă ocup eu.

Marcia nu mai adăugă nimic, ci rămase privindu-l pe Raff printre gene, întrebându-se ce o provoca la acest bărbat. Era slab şi înalt ca şi fratele ei, dar nu avea eleganța lui Noel; sau poate asta în sine era o atracție. Avea ceva dur în trăsăturile bine

conturate, dar de o frumusețe aparte. Era uşor grizonant si asta la numai treizeci de ani. Ochii lui reci o scrutară o secundă.

- La ce te gândesti, Marcia? o întrebă el. Nu crezi c-am făcut o alegere bună? Pare să aibă toate calitâție necesare unei secretare. Secretară? Gândurile ei fuseseră atât de departe de acest subiect care-i adusese împreună în această după-amiază de februarie, în biroul lui Raff, încât fu puțin descumpănită.

- O, da, ai ales-o pe Judith, care scrie lizibil si stie si ceva stenodactilografie. Ce vei face? O angajezi pe o perioadă de verificare?

- Cred că da.

- Cu toate astea, nu pari prea entuziasmat. Tu ai avut ideea de a da acel anunț la ziar.

- Asa este. Dacă o angajez pe această miss Judith Ware, te degrevez de o parte din lucrări.

- Slavă Domnului! exclamă Marcia. Eu bat la masină cu un singur deget si oricum, nu cred că am calitățile unei secretare. Cu toate acestea, nu pot spune că nu-mi doresc să fi ales o alta; pe Poppy Piper, de pildă. Noel se va plictisi teribil cu cea aleasă de tine.

- Asta rămâne de văzut; oricum, vreau să-ți reamintesc că nu o angajez pentru ca Noel să nu se plictisească.

"Dragă miss Ware" începu Marcia." Ca răspuns la scrisoarea dumitale din 10 aprilie....

***

în zilele care urmară, Raff se apucă şi mai serios de muncă, regretând deja c-o angajase pe miss Judith Ware. Clienţii care soseau la Slyne plăteau destul de consistent pentru privilegiile care li se ofereau. Atunci când Raff se simţea călcat pe nervi de prezenţa lor, îşi amintea că-i aduceau beneficii importante; refacerea lambriului din saloane, instalaţii sanitare noi, angajarea muncitorilor care să se ocupe de parcul castelului. Locul era o ruină acum, fiind lăsat mult timp în paragină. întorcându-se din frevcentele sale verificări, el se oprea adesea ca să privească acel castel impunător, pajiştile, şi considera clienţii ca pe nişte persoane trecătoare, oricum deranjante, dar fără a căror prezenţă păstrarea castelului Slyne ar fi imposibilă. Iubea din toată inima acest castel, iubea pământul pe care se afla şi pentru asta suporta orice, chiar şi disconfortul pe care-l creau vizitatorii.

Uneori, se gândea la Kathy, amintindu-şi tinereţea şi voioşia ei , dragostea ei de viaţă, râsul ei cristalin, sau chiar lacrimile pe care le-ar fi vărsat dacă ar fi văzut că acum existau străini în castelul visurilor ei. Apoi, Raff îşi ridica privirea spre Slieve Rury, acel pisc acoperit mereu de nori.

-Ai vreun gând anume? îl întrerupea Marcia de obicei, sau ai ochi doar pentru solul roditor al strămosilor tăi?

Răspunsul lui era evaziv de obicei, dar Marcia stia că odinioară existase Kathy, care-i readucea gândurile la lucrurile obisnuite ale vieţii, că acum Slyne devenise o barieră de

protecție între el si restul lumii.

Marcia avu oricum probleme ca să convingă restul personalului că noua secretară pe care o angajaseră va aduce beneficii castelului Slyne.

Personalul permanent consta acum din Mary Kate, bucătăreasa care în tinerețe fusese dădaca lui Raff, Timsy, ordonanța care făcea cizmele invitaților, sau chiar mai multe si tânăra Rosie Boyle, adusă de la fermă.

- Ce să facă o secretară, miss Maule? întrebă Mary Kate, care nu fu prea impresionată când i se răspunse că Marcia avea alte sarcini.

- Diverse, răspunse Marcia. Să bată la masină, să țină registrele...

- Mă gândeam să-i dăm Oak Room, acolo instalația sanitară este relativ bună si asta înseamnă că o vom scuti de a -si încălzi singură apa, interveni Noel.

- Poate să stea si într-o cameră cu mai puține pretenții, iar dacă vrea apă caldă se poate duce să-si aducă singură, bombăni bucătăreasa.

- Este doar apă rece.

- Dacă vrea apă caldă, se poate duce la Timsy să ia din cazanul care stă permanent pe foc.

- Observ că o consideri un fel de servitoare, Mary Kate, remarcă Marcia. Apoi se întoarse spre Raff: te duci s-o iei de la

gară?

El se încruntă.

- Nu, cred că te vei duce tu. Eu voi avea o zi plină. Şi, de fapt, n-am nevoie chiar acum de serviciile unei secretare.

- Dar vei avea când începe sezonul şi vor apărea acei americani bogați, spuse Marcia uşor amuzată. Dar cine ştie, poate nici nu va rămâne aici. Mary Kate i-a dat o cameră cam umedă şi fără apă caldă.

- începe să-mi pară rău deja pentru această biată miss Ware, interveni Noel. Cum s-o recunosc la gară, dacă mă duc eu s-o iau?

- O vei recunoaşte foarte uşor, zise sora lui. Nu prea coboară lume în gara asta de obicei. O vei recunoaşte pentru că este o englezoaică înaltă, greoaie, cu picioare mari şi părul strâns la spate într-un coc.

Probabil are şi ochelari. Oricum, n-o invidiez pe biata fată că va trebui să lucreze cu Raff când are una din indispozițiile sale.

Noel nu se grăbi să plece spre gară. Şi el era adesea plicitisit, ca şi Marcia de altfel, mai ales între sezoane, când erau foarte puțini oaspeți.

Se gândi oricum după ce porni spre gară că va verifica dacă această nouă secretară era o tânără inteligentă; dacă va mai astepta pe peron când va ajunge el la gară, în loc să se ducă asa cum ar face orice englezoaică să bea o ceascăde ceai undeva.

Peronul gării era gol. Nu era zi de piață, asa că nu existaseră probabil nou-veniți. Noel se plimbă pe lângă biroul sefului gării unde presupuse că s-ar putea aciua acea creatură de secretară. Şi chiar asa era. Ea se afla deja la masa sefului gării, bând dintr-un pahar cu whisky. în jurul ei se aflau bătrânul Mick, îngrijitorul gării, si Patsy Keller, hamalul.

- Ei bine, se pare că aveți o mică petrecere aici; mă pot alătura?

- Sigur că da, îl invită Mick. Ai venit târziu, dar si trenul a avut întârziere. Nu trebuia să lasi o tânără să te astepte, mai ales după ce-a traversat Irish Sea si nu se simte prea bine. Ți-a fost rău, miss? o întrebă.

- Nu, răspunse fata. Dar mi-a fost foarte frig.

Noel o privi ; era tânără, nu părea să aibă cei douăzeci si sapte de ani, avea un chip ingenuu, era usor pistruiată, cu părul rosu, natural.

- Sunteți cumva miss Judith Ware? o întrebă cu o politețe malițioasă.

- Da, sunt Judy, răspunse ea. Dumneavoastră sunteți domnul O'Rafferty?

El o privi lung, observându-i ochii mari, verzi, gura cu buze generoase, frumos conturate.

- Nu sunt O'Rafferty, răspunse el, întrebându-se ce impresie îi va face această tânără Marciei. Sunt Noel Maule,

directorul hotelului. Mergem, sau mai vrei să te odihneşti puțin? Ea îl privi pe şeful gării.

- Este adevărat?

- Sigur că da, răspunse omul. Doar nu te aşteptai să fii întâmpinată la gară chiar de domnul O'Rafferty?

- Nu, sigur că nu, răspunse ea privind în jur cam nesigură. Apoi îi mai aruncă o privire lui Noel. N-ar fi mai bine să mergem, domnule Maule? spuse ea.

- Desigur, răspunse Noel. Vei fi surprinsă de ce vei găsi la Slyne, adăugă el, întrebându-se la ce surprize s-ar putea aştepta din partea acestei fete.

- De ce?

- Ei bine, scrisoarea ta nu dădea prea multe indicii despre felul cum eşti în realitate. Cam câți ani ai?

- Douăzeci. Este prima mea slujbă şi am considerat că aş avea mai multe şanse, dacă afirm că sunt mai mare cu şapte ani.

- Douăzeci şi şapte de ani! N-ai exagerat un pic?

- Şapte este numărul meu norocos, l-am adăugat la vârsta mea reală, adăugă fata. Dar ce importanță are vârsta unei secretare?

- Nu prea contează, dacă este eficientă. Esti o secretară eficientă, miss Ware?

- Foarte. Aveam cea mai mare viteză la dactilografiere.

Noel o mai privi odată, ca să nu piardă nici un aspect al

frumuseții ei. Fata privea mereu pe geam, de parcă voia să se bucure de tot ce vedea. Numai când ajunse la Slyne entuziasmul îi pieri.

- Am crezut că este un castel adevărat, cu pod care se ridică si tot restul...

- în Irlanda, fiecare mosie se autointitulează castel, îi răspunse Noel. Dar Slyne este un loc special.

Fata îi studie chipul atrăgător cu oarecare curiozitate. Părea mult prea frumos să fie adevărat. Părea o stea de cinema, cu părul lui negru, cârlionțat.

- Esti afemeiat, domnule Maule? îl întrebă ea cu multă seriozitate.

El ridică din sprâncene si-i răspunse indulgent:

- Ce experiență ai cu bărbații afemeiați, miss Ware?

- Nu sunt chiar o nevinovată, răspunse ea calm. Tinerele care circulă prin Londra singure au destule ocazii să se confrunte cu această specie.

- Nu stiu ce se va face domnul O'Rafferty cu tine.

- De ce? Este un afemeiat?

- O, nu, nici vorbă! Din acest punct de vedere esti în deplină siguranță.

El nu sesizează diferenţa dintre secretară şi maşina ei de scris.

- Oh! Nu pare prea interesant.

Noel zâmbi, întrebându-se de ce simțea această atracție neobişnuită față de tânăra cu părul roşu, atât de neinhibată.

Când ajunseră la castel, Noel care nu-i făcuse nicio impresie fetei, observă că asupra Marciei aceasta avu cu totul alt efect. Noel observă amuzat timiditatea care o cuprinse imediat pe fată când se confruntă cu grația şi experiența Marciei.

Marcia îi oferi un exemplu de ospitalitate, făcând-o pe Judy să se simtă imediat în largul ei.

- Nu este o companioană bună, remarcă Marcia, după ce o conduse pe Judy spre camera ei.

- Să nu-ți închipui că nu este vorbăreață, o opri fratele ei. Abia am reuşit să răspund la întrebările ei pe drum. Cred că s-a simțit complexată de tine, draga mea, îi spuse Noel.

- Adevărat? Poate că era obosită de pe drum, biata de ea. Nu ştiu dacă Raff o va angaja.

- De ce nu?

- Păi nu cred că este ceea ce aştepta el. Este prea tânără şi are părul roşu.

El ridică din sprâncene.

- Părul roşu nu este un handicap, draga mea. Iar ea mi-a promis eficiență.

- Iar eu, dragul meu frate, cred că-ți cam place această domnisoară, râse Marcia. Nu stiu dacă si lui Raff... Are treizeci si sase de ani de acum si nu-i plac ingenuele. Oricum, el a iesit din

adolescență.

- Cine a iesit din adolescență? întrebă Raff din cadrul usii.

- Tu, despre tine vorbim. De fapt, vorbeam despre secretara ta, nu este deloc ce asteptam, prea tânără si cam imatură.

Raff se încruntă.

- Douăzeci si sapte de ani înseamnă maturitate, zise el.

- De fapt, are doar douăzeci si este la prima slujbă.

- Dumnezeule, aici nu este o grădiniță! Ar fi mai bine să scăpăm de ea.

- Nu fără un interviu, dragul meu. A, iat-o. Fii tolerant, totusi!

Judith apăru pe scară, făcând pauze destul de dese.

Marcia ridică privirea intrigată. Fata se schimbase într-o rochie închisă la culoare care o făcea să pară foarte zveltă, iar părul rosu si-l pieptănase spre spate.

- Vino, miss Ware, zise Marcia cu blândețe. Acesta este domnul Rafferty, pentru care vei lucra.

Marcia urmări nu fără curiozitate întâlnirea celor doi si simți oarecare simpatie pentru Judy, pentru că Raff nu veni spre ea să-i întindă mâna, ci rămase în fața semineului, cu mâinile în buzunare, studiind-o.

-Domnule Rafferty, zise Judy, întinzându-i mâna.

Chipul lui păru impasibil, dar ea avu impresia că este privită cu oarecare ostilitate. Deşi el luă mâna întinsă şi murmură o

formulă de bun- venit nu dădu semne că ar agreea prezența ei.

Judy clipi de câteva ori, neştiind ce să facă, observându-i privirea rece şi detaşată. Ochii cenuşii, dar fără pic de căldură...

- Ai părul roşu? zise Raff ceea ce sună ca o acuzație.

Judy roşi uşor; părul fusese întotdeuna o problemă pentru ea încă din copilărie, când fusese gratulată cu porecle gen" morcov " sau ginger" dar i se păru o lipsă de politețe că domnul Rafferty o comentă atât de direct în fața străinilor.

- După cum veți constata, culoarea părului nu-mi afectează eficiența, domnule Rafferty, îi spuse ea şi observă că reuşise să-i aducă zâmbetul pe buze.

- Bine zis! exclamă Noel, iar Marcia se ridică şi porni cu mersul ei grațios ca de pisică spre hol.

- Nu prea o faci pe miss Ware să se simtă bine aici, dragul meu, remarcă ea. Mă duc să fac un ceai. Mary Kate cred c-a uitat de noi. Ia loc, miss Ware, şi nu pune la inimă felul de a fi al lui Raff. De fapt, ar fi bine să-ți pui servitorii la punct. Timsy nici măcar n-a avut grația să se ofere să aducă ceaiul.

- Probabil nu era îmbrăcat pentru musafiri, replică Raff cu chipul lui imperturbabil. Timsy este un om cu bun-simț.

- Este lenes si cred că-i cam place să bea, îl contrazise Marcia. Toate femeile de la bucătărie au plecat deja?

- Nu stiu, nu le-am verificat, răspunse Raff, observând că secretara îl cerceta intrigată.

- Probabil îți închipui că acest castel este foarte prost administrat, miss, observă el. Dar sunt sigur că vizitatorii nostri au fost serviți.

- Aici? întrebă Judy cu interes, făcând un semn cu capul spre usile închise de unde răzbăteau glasuri.

- Da, acolo, răspunse Raff. Acum sunt puțini oaspeți, dar după câteva zile, după ce mi-a spus domnul Maule, vor veni americani bogați, industriasi din Midlands, scriitori si stele de cinema. Cu toate acestea, mă îndoiesc că este atât de bine să-ți pui casa la dispoziția unor străini, care pot constitui un motiv permanent de iritare.

- Raff, interveni Marcia, să n-o facem pe miss Ware să regrete călătoria lungă pe care a făcut-o până aici.

- îmi pare rău, zise Raff. Tocmai am primit observații pe care în mod normal ar trebui să le primească altcineva, apa nu este destul de caldă, paturile n-au fost corect făcute. Ar fi mai bine să mă însoțesti în birou, miss Ware ,să-mi răspunzi la câteva întrebări.

Judy se ridică ascultătoare, dar nu se sfii să spună:

- Am răspuns la toate întrebările în scris, domnule.

Raff o privi cu duritate.

- Mi-ai spus o minciună şi poate mai sunt şi altele, replică el cu duritate, iar ea îl urmă supusă spre birou.

- Biata fată! oftă Marcia. Raff este hotărât să n-o angajeze,

după cum văd.

- Mi se pare că seamănă cu Kathy, observă fratele ei.

- Prostii! zise Marcia cu oarecare vehemență. Kathy era blândă, frumoasă, adorabilă, cu acei ochi de pisică. Fata asta este prea slabă şi iute. Nu cred c-ar rezista prea mult fără să-i spună lui Raff ce gândeşte.

Judy începuse să ajungă cam la aceeaşi concluzie, privindu-şi posibilul angajator peste birou. Acesta se aşezase, fără ca ei să-i ofere un scaun, iar ea rămăsese în picioare anticipând nervoasă ce va urma.

- De ce ai mințit în privința vârstei? o întrebă el fără altă introducere, iar ea îi răspunse aşa cum îi răspunsese şi lui Noel:

- Şapte este cifra mea norocoasă, am adăugat-o la vârsta mea reală.

- Aşadar, ai douăzeci de ani. Ce alte neadevăruri mai sunt în această scrisoare?

- Nici unul, aşa cred.

- Dar nu ți s-a părut firesc să menționezi că este prima ta slujbă?

- N-am fost întrebată. Mi s-au cerut referințe de la colegiu şi acelea sunt foarte bune.

- Posibil, dar nu ai experiență.

- Nici în privința asta n-am fost întrebată. Şi de fapt, pot învăța tot ce trebuie imediat.

- Adevărat? Ei bine, să vedem cu ce viteză o vei face. Masina de scris este acolo.

Când Judy îi întinse scrisoarea dactilografiată, el admise că nu era chiar rău.

- Păcat, ai fi putut fi de folos.

- Ce vreți să spuneți prin acest păcat?

- Vei primi o sumă cu care te vei putea întoarce de unde ai venit; mă tem că nu esti potrivită pentru Slyne.

- Dar de ce? Ați spus că sunt bună la dactilografie. Şi de fapt, am dreptul să cer să mi se spună unde am gresit! Judy simți că va izbucni în lacrimi. De ce vă displac atât de tare, domnule O'Rafferty? continuă ea pe un ton mai calm.

- Cum mi-ai putea displace fără să te cunosc, miss Ware? replică el evaziv.

- Poate să vă displacă cineva de la prima vedere? Nici dumneavoastră nu mi-ați făcut o impresie prea bună, dacă tot vine vorba, adăugă ea fără să se mai gândească.

- îmi imaginez că nu, admise el. Dar n-am nimic personal cu tine, draga mea.

Judy era obosită si dezamăgită, si dintr-o dată se înfurie. Ce drept avea acest individ să i se adreseze astfe?

- Ba cred că da! izbucni ea. Nu v-a plăcut culoarea părului meu, este adevărat că nici mie nu-mi place, dar ce să fac, să-l vopsesc negru? Dar asta nu este un motiv ca să respingi pe

cineva.

- Presupun că nu. Pari însă a avea un temperament pe măsura culorii părului. îți voi scrie o scrisoare de recomandare pentru a te ajuta să obții o slujbă, bine?

- Cum mă puteți recomanda fără să fi văzut dacă sunt corespunzătoare? protestă ea, moment în care Raff observă că fata era obosită şi lupta cu lacrimile.

- Chiar ai vrut să lucrezi aici? o întrebă.

- Da, sigur c-am vrut. Voiam atât de mult să văd Irlanda!

El zâmbi, apoi o întrebă cu o curiozitate pe care n-ar fi vrut s-o manifeste față de ea:

- Ce vei face la întoarcerea în Anglia? Adică, unde locuieşti cu familia ta?

Ea lăsă ochii în jos, nevrând să-i satisfacă o curiozitate trecătoare.

- N-am familie, spuse. Am trăit într-o casă de copii.

- Bănuiesc că nu te-ai simțit niciodată acasă acolo.

- Cum s-o fi făcut? răspunse ea şi privirea ei străbătu cu nostalgie castelul în care se afla, pe care-l putea numi casa lui.

- în acest caz, avem o problemă comună, zise el fără urmă de ironie de data asta.

Nici mie nu-mi place să-mi văd casa transformată într-un hotel.

- Este oricum mai bine decât să trăiesti în casa altuia, replică

ea cu blândețe, iar el se ridică brusc în picioare.

- Poate, zise scurt. Ei bine, miss Ware, poți rămâne aici o săptămână, ca invitata mea, desigur. Consider că asta ar fi o mică recompensă pentru drumul făcut până aici. Ce spui?

Judy se ridicase si ea. Bărbatul din fața ei îi oferea ca un angajator obisnuit o săptămână de vacanță în schimbul respingerii fără temei, dar cu toate acestea o dezamăgise.

- Mulțumesc, domnule Rafferty, mi-ar plăcea să stau aici o săptămână, pentru că oricum nu mai am camera de la cămin, dar nu în aceste condiții. As prefera să fac munca de secretară, până vei găsi pe cineva potrivit. El o privi cu oarecare curiozitate, observându-i chipul, care, la douăzeci de ani n-ar fi trebuit să fie marcat de suferință. Probabil nu era constientă că în ochi i se putea citi reprosul.

- Esti un amestec ciudat, miss Ware, îi spuse sec. Dacă ai fi avut douăzeci si sapte de ani cum ai spus, dacă ai fi fost înaltă si costelivă, cu coc, poate lucrurile ar fi stat altfel.

- Asadar, pot rămâne o săptămână, asa cum am spus în condițiile mele? îl întrebă ezitând.

- Presupun că da, răspunse el privind-o oarecum iritat. Desi nu cred că voi găsi să-ți aduc ceva potrivit de făcut.

- Şi atunci, de ce ați anunțat postul de secretară? îi răspunse ea cu o logică rezonabilă, dar el păru obosit de interviu si se îndreptă spre usă.

- A fost ideea Marciei, replică vag. Nu poate face faţă la volumul mare de acte, aşa susţine şi dactilografiază cu un singur deget. Eu... la fel. Probabil că nu sunt menit să conduc un astfel de loc, miss Ware.

El ieşi din încăpere, lăsând-o nedumerită. Acoperi maşina de scris, aranjă hârtiile pe birou şi stinse luminile.

Scutură din cap de câteva ori pentru a-şi îndepărta o şuviţă rebelă. Mâine şi în zilele care vor urma, va încerca să-şi întipărească în memorie tot ce va putea despre aceste locuri şi va duce cu ea înapoi, în Anglia, aceste amintiri într-un cămin la fel de neprimitor, la o muncă de rutină într-un birou oarecare. Era, aşa cum spusese tatăl ei, nepotrivită pentru viaţa la oraş.

Capitolul 2

Se trezi a doua zi cu Marcia la capul ei; îi adusese o tavă cu ceai. Se ridică încurcată din somnul ei profund datorat epuizării, simţindu-se stânjenită din pricina acelei elegante Marcia.

- Te rog, miss Maule, nu sunt obisnuită cu astfel de tratamente, protestă ea rusinată, dar Marcia aseză tava pe noptieră cu un zâmbet încurajator si se aseză pe marginea patului.

- Este prima ta zi aici; n-as fi facut asta pentru servitori, desigur. Ne confruntăm cu o lipsă acută de personal, continuă Marcia. Când va începe sezonul, va trebui să facem angajări.

Judy întinse mâna spre cana cu ceai. Argintăria cu patină, feliile subţiri de pâine prăjită si untul o făcură să se simtă

importantă si răsfăţată, dar spuse cu regret:

- Domnul Rafferty consideră că nu sunt potrivită pentru slujbă.

- Prostii! replică Marcia. Raff era prost dispus. Păcat că ai părul roşu.

- De ce? Cine -şi alege secretara după culoarea părului?

-Raff are ideile lui... ştii, cândva a existat aici o fată cu care voia să se căsătorească.

- Avea părul roşu?

- Cred că da, eu n-am văzut-o.

- Dacă este atât de sensibil la problema asta, ar fi trebuit să menţioneze în anunţ că nu sunt acceptate concurentele cu părul roşu. De ce nu s-a căsătorit cu ea?

- Fata a murit.

- O, zise Judy, îmi pare rău.

- De ce ţi-ar părea? Raff a fost destul de dur cu tine aseară. De unde era să ştii că a asociat culoarea părului tău cu ceva nefericit?

- Şi încă îi mai pasă? întrebă Judy.

- Nu ştiu, răspunse Marcia, cam fără chef. Ceea ce s-a întâmplat a avut loc cu câţiva ani în urmă. Uite ce este, draga mea; aş vrea să rămâi. Eu şi fratele meu vrem să punem locul acesta pe picioare, şi avem nevoie de ajutor. Pari o tânără necomplicată, drăguţă, şi cred că slujba asta ţi se potriveşte.

Fratele meu te place foarte mult.

Marcia realiză imediat că folosise o abordare greşită.

Judy îi răspunse politicos:

- Domnul O'Rafferty mi-a spus foarte clar că nu mă acceptă si cred că el are ultimul cuvânt.

- Sigur că da, spuse Marcia cu grație.

Miss Judy Ware nu se lăsa înselată de micile ei complimente. Se întrebă dacă nu cumva fratele ei Noel o curtase pe fată si fusese respins, si-i zâmbi lui Judy care, încă în pat, începuse să mănânce pâine cu unt si să-si bea ceaiul. Cei doi bărbați nici nu stiau ce potrivită era această fată pentru ceea ce urma să facă! Era prea lipsită de experiență pentru a ridica pretenții si prea dornică să se remarce ca să refuze acele o mie si una de sarcini pe care i le rezervase ea.

- Sper că rămâi aici, Judy? Nu te superi că-ți spun astfel, dar simt că ne-am putea înțelege bine.

- Miss Maule, vă mulțumesc foarte mult. Sigur c-as dori să rămân, dar domnul O'Rafferty...

- Lasă-l pe domnul Rafferty, o să rezolv eu cu el, răspunse ea cu un zâmbet plin de subînțeles. Chiar dacă este seful, poate fi convins că nu ia cele mai bune decizii.

Judy se ridică fericită din pat se îmbrăcă în viteză si coborâră amândouă, constiente de privirile pe care oaspeții castelului le aruncau.

Noel care le văzu venind spre el se ridică si le invită la masă, nu fără a-i arunca o privire plină de admirație lui Judy. Fata nu ezită să mai servească o dată micul dejun.

- Cerule! exclamă Marcia. Cum poți mânca atât?

- Simplu. îmi este foame, răspunse Judy. Şi mai ales pentru că la căminul unde am stat nu ne dădeau mâncare ca asta.

- Unde este Raff? întrebă Marcia, ca să schimbe subiectul.

- A plecat la Casey, ca să mai aducă provizii. S-a mai anunțat un cuplu în seara asta, iar Knockferry nu livrează până mâine.

- Uitasem. Vorbeşti despre perechea în luna de miere, nu? O, am uitat să verific dacă Mary Jane a pus untul la congelator.

Marcia stinse țigara şi ieşi din salon.

- Eşti uimită? o întrebă Noel pe Judy.

- Nu, răspunse ea. Mă miră câte sunt de făcut, ca să faci să meargă un hotel ca acesta. Domnul Rafferty lasă totul în seama voastră?

- Ei, nu chiar totul. Iar Raff, chiar dacă nu este foarte interesat de proiect, este totuşi şeful nostru.

- Fără îndoială, numai că mi se pare straniu...

- Ce ți se pare straniu?

- Nu ştiu, nu am experiență cu astfel de lucruri.

- Dar vei lucra alături de noi şi va fi bine.

Judy se încruntă.

- Nu ştii că n-am obținut slujba?

- Ba eu cred c-ai obținut-o, replică el amuzat.

L-ai surprins pe Raff, dar Marcia va rezolva treburile. Acum o să te duc să-ți arăt Slyne.

Dar ea nu-l mai asteptă pe Noel să se elibereze ca s-o conducă. Voia să vadă totul singură. Cutreieră încăperile mari, examinând cu interes mobilierul stil, apoi iesi afară, desi ploua slab, să se bucure de prima ei întâlnire cu acest ținut nou.

Alergă pe malul lacului si zări mult prea târziu cum trage la mal barca la care vâslea Michael O'Rafferty. Ar fi fost deplasat să se retragă acum, asa că merse până la capăt să-l astepte.

- Cu ce să vă ajut, domnule O'Rafferty? stigă ea.

- Cred că nu stii nimic despre bărci, dar mă poți ajuta cu proviziile pe care le-am adus. Uite, prinde!

îi aruncă un pachet, pe care ea îl prinse fără prea mare dificultate. Apoi pe al doilea. Al treilea însă căzu pe nisip si începură să râdă amândoi.

- Mai bine asteaptă să ancorez barca. Musafirilor nostri nu le-ar plăcea prea mult dacă sticlele cu whisky s-ar duce pe fundul apei.

Părea cu totul altfel în dimineața aceasta, se gândi Judy; sau poate, la fel ca ea, uita formalismele imediat ce se depărtă de castel. îmbrăcat în pantaloni pescăresti si pulovăr nu mai arăta ca acel scorțos stăpân al Slyne-ului. Noel, cu eleganța lui studiată, părea mai potrivit în acest rol.

- Ei, ce zici de Emerald Isle? o întrebă.

- Este frumoasă, fără îndoială, dar ciudată şi diferită de orice am văzut, spuse ea cu sinceritate.

- Este ținutul de dincolo de civilizație, cum ar spune Marcia şi Noel. Dar curând te vei sătura de civilizație, dragă Judy. Noi aici nu dansăm, nu mergem la cinema, nu avem chinezării...

- Ce viață credeți c-am dus până acum, domnule O'Rafferty? Nu sunt obişnuită să stau la taclale la cafenea, iar dansul nu mi se pare prea interesant, dacă nu am un tânăr atrăgător alături de mine.

- Şi ai avut?

- Nu, dar nici nu sunt o fire prea romantică...

- De ce nu? Toate tinerele...mai ales cele cu părul roşu....

Ea făcu un gest cu mâna, zâmbind.

- Cred că acea concepție romantică la care vă gândiți nu include sentimentele. O, dar aici turiştii vin aici pentru culoarea locală, pentru spiriduşi şi zâne.

- Poate ai dreptate, spuse el. Ar fi mai bine să pornim spre casă cu articolele pe care le-am adus.

Se duseră înapoi la barcă să descarce şi ultimele cutii. Deodată, Raff se opri s-o privească pe fata care muncise din greu alături de el.

- Mi-a făcut plăcere să vă ajut. Şi apoi, am fost invitată să rămân câteva zile aici, ca să fac ce cred eu de cuviință.

- Se vede că esti încăpățânată, miss Ware. Dar ce-ai zice să

vezi puțin din zona asta chiar după- amiază? Doar nu te vom trimite înapoi în Anglia fără să fi văzut toată mosia Slyne.

- Singură?

- Nu, cu mine. Asta dacă nu cumva ai primit oferta lui Noel. Recunosc, el este o companie mai potrivită.

- Nu, n-am acceptat nicio invitație, răspunse Judy foarte hotărâtă.

- Nu-ți place Noel? o întrebă curios. Nu există tânără care să nu-l placă.

- Nu-mi plac bărbații care plac tuturor femeilor, replică ea, observând că el zâmbea.

- O să te duc prin trecătoarea Slyne, să-ți arăt privelistea. S-a oprit ploaia si cerul pare să se limpezească. Ne-am putea opri la fântâna dorințelor, dacă doresti.

- Se împlinesc dorințele exprimate aici?

- Nu stiu, miss Ware, îi răspunse el cu indulgența cu care i-ar fi răspuns unui copil.

- Prietenii îmi spun Judy, zise ea, dar el nu mai zise nimic, ci ridică cu grijă cutiile cu sticlele de whisky pe umăr.

Noel se afla deja la bar servind băuturi clienților, când ajunse Raff cu cutiile de wisky si le puse pe podea.

- Ar fi fost mai bine să-mi fi dat o mână de ajutor, îi spuse Raff.

Noel zâmbi.

- Dragul meu, am fost destul de prins cu barul. Şi n-as fi

putut să car pachete prin ploaie în costum. Judy, tu pari destul de udă, draga mea. Uite ceva, ca să te încălzesti.

Marcia li se alătură solicitând un cocteil.

- Am invitat-o pe miss Ware să bea ceva cu noi. Este invitata mea.

- Dragă Raff, sper că nu vrei să reiei căutarea unei secretare de la început refuzând-o s-o angajezi pe miss Ware? între timp, hârtiile se adună, iar eu nu mai fac față.

- Chiar asa de multe sunt?

- Dacă te-ai uita în fiecare dimineață pe corespondență si nu mi-ai lăsa-o mie în seamă, ai fi văzut.

- Nu vei reusi să înfrângi rezistența unui Rafferty, draga mea, o linisti Raff. De fapt, ce te supără?

- Totul. Servitorii nu-si văd de treabă, cuplul de tineri căsătoriți s-a supărat foc că Raff n-a fost aici să-si ia rămas-bun când au plecat si toate acele scrisori! Nu ne putem descurca fără o secretară, Raff.

Juddy nu se simțea prea confortabil auzind cum Marcia îl forța pe Raff s-o angajaze.

Nu voia ca acesta să se simtă constrâns cumva. Ea se simțea bine ca musafir pentru câteva zile, si-ar fi vrut să continue explorarea mosiei din jurul castelului. Deodată, se trezi exclamând:

- Ce lucruri frumoase sunt aici, domnule Rafferty!

Păcat că această reproducere n-a fost mai bine realizată,

pentru ca să nu se vadă diferența. Mă refer la acestă măsuță cu încrustații.

Cei doi frați înghețară.

Raff însă îi spuse cu indulgență:

- Nu există imitații în acest castel, miss Ware. Tot ce este aici a aparținut de generații familiei noastre.

- O, nu vreau să fiu considerată lipsită de tact, dar, puteți vedea si singuri. Comparați încrustațiile de la aceste două măsuțe. Cea de a doua a fost făcută recent, si destul de stângaci.

- Te înseli, miss, n-am cumpărat mobilă de când am preluat castelul, n-a fost nevoie.

Judy simți cum roseste. Frații o priveau intrigați , iar Raff, desi îi vorbise calm, o făcuse să se simtă ca si cum ar fi încălcat bunele maniere.

- Termină băutura, miss Ware, spuse Noel.

- Mulțumesc, spuse ea, si să stiți că nu m-am înselat.

- Dar cum poți asa de sigură, draga mea? o întrebă Marcia.

- {tiu câte ceva despre restaurare; tata a avut un magazin de antichități. Se făcu tăcere si Judy observă privirile pe care cei doi frați le schimbară. în schimb, Michael O'Rafferty o privea usor amuzat.

- Esti o tânără neobişnuită, miss Ware, îi spuse el, zâmbind. N-ar fi fost mai bine să persisti în domeniul

antichităților, decât să faci cursuri de secretariat, care prin comparație par cam neinteresante?

- Desigur, răspunse Judy, dar a trebuit să şi trăiesc din ceva. Şi întrucât tata nu mi-a lăsat o afacere, a trebuit să-mi câştig existența. Mulțumesc oricum pentru băutură. La ce oră vreți să începem după-amiază, domnule Rafferty?

Raff observă că frații Maules o priveau oarecum ostil pe Judy, din cauza afirmației făcute.

- Pe la două şi jumătate, îi răspunse.

Judy porni cu gazda ei Raff , imediat după masa de prânz. în timpul prânzului, el nu vorbise deloc, nici măcar cu cei doi frați, iar Judy nu se simți în largul ei, din cauza atmosferei pe care o crease singură. Dar ea ştia foarte bine că era destul de obişnuit printre moşierii scăpătați să-şi vândă piese de valoare din mobilier, înlocuindu-le cu reproduceri de calitate, dar Raff negase că fusese vândut ceva, cu toate că acea măsuță, o copie cam stângace a uneia gotice din secolul al treisprezecelea, fusese făcută doar cu un an în urmă.

Dar oricum, nu era problema ei şi nu trebuia să se mai amestece. Cu toate acestea.......

- Domnule O'Rafferty, cu privire la acea măsuță nu m-am înselat, stiu foarte bine asta. Tata era interesat în special de sculptura în lemn de trandafir, asa că nu pot gresi.

- Ce tânără insistentă! observă el impacientat. Poate tatăl meu a cumpărat-o, cine stie?

- Cu cât timp în urmă?

- A murit acum zece ani si întrucât a trăit saptezeci si cinci de ani înainte de asta, ar fi putut s-o cumpere oricând, miss Ware.

- Atunci nu poate fi vina tatălui dumitale. Măsuța asta nu are decât doi sau trei ani vechime.

- Dar ce contează asta? exclamă Raff. Toate mobilele din acest palat au fost mutate de câteva ori, mai ales din momentul în care a fost transformat în hotel. Iar acum, te-as ruga să fii atentă la privelistele care ne înconjoară, altfel o să întorc masina si o să te duc înapoi.

Ea începu să râdă jenată, realizând că fusese impertinentă. Explicația lui Raff putea fi una cât se poate de adevărată, tot asa cum si ea putea să aibă dreptate. Lăsă celelalte întrebări deoparte, se bucură de ce vedea, se interesă de istoria locurilor, apoi nu mai scoase o vorbă, vrăjită de sălbăticia locurilor, de pârâul care curgea la picioarele lor, de vegetația sălbatică, crescută cu greu pe aici.

- Ei, ce zici, miss Curiozitate? Ai ce să iei cu tine când vei pleca spre casă, nu? Din mândria cu care rostise aceste vorbe, ea înțelese că iubea zona aceasta din tot sufletul, ca un adevărat castelan.

Judy se întoarse si-l privi, realizând că vorbea pentru a scăpa de alte gânduri care-i dădeau târcoale si stiu instinctiv că venise aici cu tânăra care murise si că încă o dată culoarea părului ei îl

tulburase.

- Domnule Rafferty, îi spuse. Oriunde te uiți, poți găsi ceva care să-ți amintească de ceva; asta n-ar trebui să te întristeze.

- Ce vrei să spui, miss?

- Culoarea părului meu te deranjează. Te-a făcut chiar să nu mă placi deloc.

- Nu este asa, ba chiar cred că as putea să te plac foarte mult.

- Atunci, te temi de asta, domnule?

El o privi lung, apoi izbucni în râs.

- Ce imprevizibilă esti, miss! Asadar, ți-au vorbit de Kathy?

- Da. O aduceai des aici, nu?

- Asa este. Nu înceta niciodată să se minuneze de aceste frumuseți. Cred că vă asemănați foarte mult.

- Mai spune-mi câte ceva despre ea, domnule.

- Ce-as putea să-ți spun? Că trebuia să ne căsătorim, dar Kathy a contractat o poliomielită si a murit. De fapt, poate a fost mai bine; n-as fi suportat s-o văd invalidă. Acum vorbeste-mi de tine, miss Judy Ware.

- Bine, o voi face, zise ea, fericită că putea vorbi despre o copilărie, pe care n-o lăsase de prea mult timp în urmă. V-am mai spus, domnule, tatăl meu a avut un magazin de antichități într-o suburbie, unde era foarte multă verdeață. Aveam un apartament deasupra magazinului. Mama a murit când eram foarte mică, aşa că a trebuit să am grijă de tata. N-am prea avut bani pentru că tata n-a ştiut să aibă grijă de afacerea sa şi când a

murit nu prea mi-a lăsat mare lucru. Din puținul pe care l-am avut, mi-am plătit cursurile de secretariat. Tata spunea că, indiferent dacă ești drăguță sau comună, ambițioasă sau nu, nu poți să nu trăiești dintr-o muncă de secretară.

- Şi eşti ambițioasă, miss?

- Mă tem că nu. Sigur am avut şi eu ca fiecare tânără visuri de mărire, să devin actriță, să scriu o carte care să mă facă celebră, dar apoi am revenit la lucruri mai practice.

- Şi astfel te-ai decis la maşina de scris. Ai vrea să dai un test, Judy? Chipul ei se aprinse brusc, în aşa fel încât el putea să-i distingă acum chiar şi pistruii de pe față.

- Domnule Rafferty, vă sunt datoare cu acest test.

- Aparent îi eşti datoare Marciei, replică el cu gravitate. Este destul de încărcată, mai ales cu corespondența zilnică.

- Cei doi Maules sunt de mult aici?îl întrebă ea.

- Noel de câțiva ani, Marcia a venit doar de un an.

- A fost ideea domnului Maule să transformați castelul în hotel?

- Parțial. Ne-am întâlnit cu totul întâmplător la Dublin, când iesise din spital si de dragul vremurilor apuse l-am invitat să se refacă aici, la Slyne. Cred că ideea s-a născut din discuțiile noastre îndelungate. Nu este o afacere prosperă, deocamdată. Dar acum, miss Ware, că ai admirat frumusețile de pe aici, să ne întoarcem. Dar înainte as vrea să-ți fac o recomandare: nu mai critica autenticitatea mobilierului de aici, nici Marciei nu cred

că-i place asta.

Intrară în casă, iar Judy începu să sorteze corespondența, care se strânsese de câteva zile. Apoi verifică si conturile de cheltuieli, moment în care observă că desi evidențele erau păstrate cu grijă, apăreau multe discrepanțe. Note de plată care erau tăiate de pe listă ca fiind plătite de Raff, reapăreau. Nu s-ar fi zis că frații Maule conlucrau cu Raff.

Raff o urmări cum lucrează, si-i răspunse la întrebări, nu fără oarecare iritare.

- Nu pot exista facturi plătite de două ori. Noel le verifică, eu doar plătesc cecurile.

- De ce nu le verificați împreună, astfel ați elimina riscul să le plătiți de două ori, sugeră ea.

- Poate Noel uită să-mi spună că le-a plătit. Nici eu nu mă pricep la afaceri si-i las lui mare parte din probleme.

- în acest caz, Noel este distrat, decise Judy.

- Poate tocmai de aceea ne trebuie o secretară, miss Ware. Cred că ne vei ajuta să punem ordine în acte.

Capitolul 3

în prima săptămână, Judy se trezi uşor dimineaţa, cu bucurie chiar, anticipând încă o zi plăcută. Ceea ce vedea de la fereastra ei se schimba de la o zi la alta. într-o dimineaţă munţii erau întunecaţi, neregulaţi, reflectându-se în apă cu claritate, pentru ca a doua zi să fie învăluiţi în ceaţă, care la un moment dat se ridica, lăsând să se vadă vârful Slieve Rury, care părea că ajunge la nori.

Nimeni nu-i mai adusese ceaiul în cameră, iar dacă voia apă caldă ştia acum că trebuie să se ducă să-şi încălzească. într-una din zile, dădu peste Raff când îşi umplea carafa cu apă.

- Nu ţi-au adus apa în cameră? o întrebă el. Apoi o privi lung. Ce cameră ţi-au dat?

Ei i se păru ciudat că Raff nu ştia, şi presupuse că Marcia făcuse aranjamentele.

- Camera aceea n-a fost folosită de mult timp. Probabil e plină de mucegai. O să discut cu Marcia.

Ea vru să riposteze că nu era nevoie, dar din privirea lui înţelese că nu arăta prea bine, cum era aşa de dimineaţă şi că acel capot vechi, pe care-l îmbrăcase nu se potrivea deloc cu părul ei. Se gândi că el va uita promisiunea făcută, dar când terminase micul dejun şi se pregătea să plece din salon, el ceru foarte insistent ca Marcia să-i spună de ce noua lui secretară primise o cameră în aripa veche, când existau în castel mai multe încăperi modernizate, cu apă caldă.

Marcia îl privi surprinsă. Raff nu se interesase niciodată până acum de felul în care arătau camerele, nici măcar pentru oaspeţii de vază.

- Mary Kate a hotărât, dragul meu, că acea încăpere în care s-a aflat creşa, este destul de bună pentru mica ta secretară, care nu poate opta pentru o încăpere sau alta.

- Are dreptul la o încăpere cu încălzire şi la un pat fără arcuri rupte.

Judy deveni brusc conştientă că se vorbea despre ea.

- Mie îmi place camera. îmi place mai ales să visez la copiii care au crescut acolo.

Marcia îşi aprinse o ţigară şi o privi lung.

- Dacă aş fi în locul tău, aş încerca să nu creez probleme. Ne putem dispensa oricând serviciile tale, în favoarea cuiva mai matur şi mai plin de tact.

- Eu nu m-am plâns, miss Marcia, zise Judy. Domnul O'Rafferty trecea pe aici tocmai când îmi umpleam cana cu apă caldă. A părut surprins că nu am apă caldă în cameră.

Marcia îsi stinse ţigara fumată pe jumătate si plecă nervoasă în căutarea fratelui ei.

Din acel moment, Raff îsi făcu obiceiul de a deschide corespondenţa în fiecare dimineaţă împreună cu Judy. Ea nu putu să se întrebe de ce această problemă nu era rezolvată de cei doi fraţi, care nu prea aveau multe de făcut în timpul zilei. Mai ales Noel, care era mai mult un element decorativ al barului.

Dar Judy învățase că nu era bine să aibă opinii proprii; asa cum îi spusese Marcia, era plătită ca să facă o slujbă oarecare. Pe la sfârsitul lunii februarie Raff recunoscu deschis că fusese foarte inspirat să angajeze o secretară, iar Judy părea o alegere inspirată.

- Chiar asa să fie? exclamă Marcia în fața fratelui ei. De fapt, păzeste afacerile lui Raff precum păzeste câinele osul. Crezi că s-a îndrăgostit de el?

- Este posibil, zise Noel, dar asta n-ar trebui să te îngrijoreze, draga mea.

Judy, la rândul ei, avea rezerve față de cei doi frați. Pe Noel îl tolera mai usor pentru că era glumeț si o făcea mereu să râdă, dar Marcia nu lăsa niciodată garda jos. în ceea ce-l privea pe Raff nu era încă sigură că el o place. îl surprindea de multe ori privind-o, parcă dornic să se îndrăgostească de ea, dar de cele mai multe ori era neatent şi brutal.

într-o zi, el o întrebă:

- Te simți bine aici, Judy?

- Sigur că da, răspunse ea.

- Nu cred. Slyne este un loc neinteresant, dar n-ai văzut prea mult din împrejurimi, din câte ştiu. Ce-ar fi să facem o mică excursie mâine? Este zi de târg la Knockferry, un loc de distracție, iar la Lough Creagh se poate mânca păstrăv.

- Sună grozav! exclamă Judy, nu fără a se întreba dacă locurile acestea fuseseră îndrăgite de Kathy, fata care murise.

Martie era luna evenimentelor care anual afectau viața acelei

mici comunităţi. Era ziua Sf. Patrick, care veni cu aer de sărbătoare, cu băuturi, cu dans, cu concurs de echitaţie, la care câştigă un cal irlandez, cu jocuri de fotbal şi cu un târg de cai, la care lumea se înghesui fără a mai ţine cont de starea vremii. Furtunile din Atlantic izbucneau din senin, afectând munţii care adăposteau Slyne.

Uneori, vremea nu le permitea să meargă cu barca să aducă provizii, astfel că Noel şi Marcia o trimiteau pe Judy cu Land Roverul la Knockferry. Nu conducea prea bine, pentru că în Anglia nu avusese timp să exerseze si de aceea îi era cam greu să mânuiască o masină mare, sub acele vânturi puternice care măreau pericolul.

Tot Raff fu cel care puse capăt acestor drumuri, ceea ce o făcu pe Marcia s-o displacă si mai mult.

- Este o adevărată nebunie s-o trimiţi singură pe drumul ăsta pe o astfel de vreme, îi reproşă el lui Noel, când află din ce motiv Judy nu era de găsit.

Pentru un conducător auto lipsit de experienţă cum este ea, drumul ăsta este curată sinucidere! Cum ai putut s-o trimiţi?

- Dragă Raff, nu este pentru prima oară. Iar Judy este o tânără foarte responsabilă. Pe cine să fi trimis, dacă eu si Marcia suntem ocupaţi?

- Pe cineva din personalul de serviciu, sau chiar pe mine. Să nu se mai întâmple asta, Noel, ne-am înţeles? Nu vreau să risc viaţa copilei pe drumurile astea!

Cu aceste cuvinte, Raff iesi trântind usa, lăsând-o total confuză pe Marcia care tocmai apăruse.

Când o întâlni pe Judy, îi comunică interdicția de a se mai duce după cumpărături.

Judy îl privi nedumerită dar si un pic dezamăgită, pentru că pe lângă toate celelalte sarcini pe care i le dădeau cei doi frați, drumurile la Knockferry erau o plăcere.

- Ti-e teamă că-ți voi strica maşina? îl întrebă cu un aer nevinovat.

- Nu, mă tem că ai putea să-ți rişti viața, îi răspunse Raff. Drumurile astea nu sunt pentru un conducător începător, aşa cum ar fi trebuit să ştie Noel, iar pentru mine este mai important să te ştiu întreagă, decât maşina.Vei ține minte asta, da?

Judy îl privi lung, înțelegându-l. Se gândise desigur, la iubita lui Kathy, care se îmbolnăvise. Cu ea o compara mereu, probabil din cauza culorii părului.

- Poate că nu sunt un conducător experimentat, dar sunt foarte atentă, spuse ea dorind să-l liniştească, dar Raff îi spuse cam lipsit de amabilitate:

- Atentă sau nu, te rog să-mi ceri permisiunea dacă mai pleci cu maşina. Iar acum, la treabă.

Curând, un alt incident bulversă viața la Slyne. Desigur fu provocat de atenția şi de grija cu care verifica Judy facturile înainte de a i le prezenta lui Raff pentru semnătură. Acesta află de la o invitată din America faptul că Noel îi adăugase la nota de

plată o sumă pentru serviciile prestate de Judy, care-i bătuse corespondenţa la maşină.

-Judy, ai observat dacă Noel adaugă întotdeauna ceva în plus faţă de nota de plată pe care o întocmesc eu? o întrebă Raff.

- Nu ştiu, spuse ea.

- Judy, eşti angajată aici ca secretară, iar faptul că faci o muncă suplimentară pentru cineva este problema ta. Nu permit nimănui să perceapă sume în plus, cu excepţia servitorilor, desigur, care trebuie să primească bacşiş. Dacă salariul pe care ţi-l dau nu este de- ajuns, ar trebui să-mi spui, să vedem ce putem face, nu să storci prin viclenie bani, cu contribuţia lui Noel.

Ea îl ascultă la început, dezamăgită de turnura pe care o luaseră lucrurile, apoi se înfurie.

-Salariul îmi este de- ajuns şi nici nu-mi place să storc bani prin viclenie de la nimeni, sublinie ea.

- Sunt sigur că nu asta ţi-a fost intenţia, replică el mai calm de data asta, dar eşti lipsită de experienţă. Dacă oaspeţii vor să-ţi facă un dar la plecare, asta este cu totul altceva, dar nu trebuie să soliciţi bani pentru serviciile suplimentare pe care le faci.

- Dar tu nici măcar nu verifici facturile la plecarea vizitatorilor. De unde ştii cum sunt înregistrate în registrul de casă?

El ridică nedumerit din sprâncene.

- Prezentarea facturilor este problema lui Noel. Mai ai şi alte sugestii privind felul cum ar trebui să-mi conduc afacerea?

- îmi pare rău, zise ea, n-am vrut să fiu impertinentă. Vrei să-mi dau demisia?

- Cu siguranță, nu. De ce ai tras această concluzie? Doar nu sunt gata să te concediez de fiecare dată când îți depășești atribuțiile.

Cei doi frați Maules își schimbară atitudinea după acel incident. Noel se mulțumi s-o necăjească din când în când, în timp ce Marcia făcu tot posibilul s-o excludă din treburile castelului.

- Problemele de contabilitate, facturile, sunt sarcina lui Noel.

- Dar trebuie să le verific înainte de a le prezenta domnului Rafferty, ripostă Judy.

Marcia o bătu ușor pe obraz.

- Strădania ta, draga mea, este lăudabilă, dar poate deveni enervantă și plictisitoare atunci când exagerezi.

- Sunt plătită pentru a fi conștiincioasă și foarte precisă, sublinie Judy.

- Munca ta este să transcrii ce ți se prezintă, fără a pune întrebări despre metode pe care nu le-ai înțelege.

- Da, miss Maule. Spuneți-mi însă, și dumneavoastră ați investit bani în această afacere? în acest caz, sunteți parteneri.

- De unde ți-a venit ideea asta? Marcia începu să râdă. Suntem plătiți la fel ca tine. Când am venit aici cu Noel, nu aveam bani de loc.

Judy continua să se întrebe cum ajunsese să-si imagineze asta. De fapt, relația de prietenie care părea una îndelungată dintre Noel si Raff îi crease această impresie. Se gândi că era mai bine să nu mai observe neregulile financiare făcute de Noel, pentru că nu asta era menirea ei. Raff era destul de matur să-si poarte si singur de grijă.

- Ce-ai zice de acea plimbare pe care ți-am promis-o cu câtva timp în urmă? îl auzi pe Raff.

- N-as putea decât să vă mulțumesc foarte mult, domnule Rafferty, răspunse ea.

- Nu-mi poți spune Raff? Nu sunt cu mult mai mare ca Marcia si Noel.

- Dar sunteți seful meu, si asta schimbă multe.

- Bine, măcar în această după- amiază consideră că nu sunt seful tău, m-am săturat să mi te adresezi cu atâta formalism.

- Foarte bine, atunci îți voi spune Raff toată după-amiaza, dacă asta îți face plăcere, dar Michael mi se pare un nume mai frumos.

După felul cum se încruntă, Judy trase concluzia că probabil Kathy îi spusese astfel.

- De mulți ani nu mi-a mai spus nimeni asa.

Ştii, în armată aveam diferite porecle. Lui Noel i se spunea Spongy.

- Spongy! exclamă Judy. îl folosea des?

- Asta nu avea nicio importanță pentru că oricum Noel putea să farmece pe oricine. După o clipă de tăcere, Raff continuă: stii, Judy, nu-mi fac iluzii în privința lui. Aici se străduieste să facă totul bine, dar ia tot ce se poate.

- Şi atunci, de ce-l mai păstrezi aici? întrebă ea, înainte să realizeze că vorbele îi scăpaseră pur si simplu.

- într-un fel, țin la el. N-as putea să mă ocup de locul acesta fără el. Şi mai există si Marcia...

Desigur, Marcia. Dacă pleca Noel, ea l-ar fi urmat. Acum îi era foarte clar lui Judy ce-l interesa mai mult pe Raff. Simți dintr-o dată că-i este foarte rece.

Ajunseseră la Plain of Cluny, o zonă mlăstinoasă, sălbatică,bătută de vânt. Judy o privi cu rezerve; părea neprietenoasă, o zonă goală. Se gândi la Slyne si la frumusețile de acolo si fără să vrea, se înfioră.

- Ti-e frig? o întrebă Raff, iar ea încuviință.

Dar era mai mult răceala spiritului decât a trupului. Cu toate acestea, îsi ridică gulerul.

- Puțin ceai te va încălzi imediat. Ştiu că acest loc li se pare un pic cam dur turistilor, dar Lough Creagh te va înveseli.

Era un lac de mici dimensiuni, incredibil de albastru, cu un cerc de nisip fin de jur-împrejur. Se afla acolo si un han la fel de

mic. Proprietarul îi întâmină cu încântare şi cu amabilitate, ceea ce pe Judy o făcu să-l placă imediat.

Le servi păstrăv prăjit în unt şi scoici.

- Micile plăceri ale vieții, rosti Raff gânditor.

- Sper să nu se diminueze cu trecerea timpului.

- Tu, Judy, cred că eşti una din rarele făpturi de pe pământ.

- Nici vorbă, sunt un om obişnuit, nu mă deosebesc cu nimic de cei din jur.

Probabil, Raff se gândea la Kathy.

- Ce părere ai de Marcia? o întrebă el deodată.

Ea lăsă furculița jos şi-l privi cu ochi gravi.

- Ce-ai vrea să spun? Marcia este o femeie foarte frumoasă, n-o cunosc ca persoană, cum aş putea spune ce cred despre ea? Domnule Rafferty... Raff, o vrei pentru totdeauna în viața ta?

- Asta este o întrebare la care nu pot răspunde doar eu, zise Raff gânditor.

Judy era puțin încurcată. De ce o adusese aici?

Raff o invită la masa lor pe soția proprietarului.

- îți aminteşte de cineva? o întrebă el.

- Presupun că la miss Kathy vă referiți, răspunse femeia, studiind-o pe Judy cu curiozitate. Are aceeaşi culoare de păr, dar este ceva obişnuit prin părțile astea. Vă mai gândiți la ea, domnule Rafferyt?

- Nu, doamnă Farrell. Nu poți plânge la nesfârşit după cineva.

- Se vorbeşte că ai acolo la castel o domnişoară foarte frumoasă, continuă femeia. Ai ceva serios în gând legat de ea?

Judy era jenată, pentru că cei doi discutau de parcă ea nici nu s-ar fi aflat acolo.

Raff, care observă că era stânjenită, oferi şi explicații.

- Miss Ware este secretara mea. Se ocupă de registre şi de facturi. A venit din Anglia.

- Prea multe vin din Anglia la Slyne, spuse femeia cu dezaprobare în glas. Cum te vei descurca acum cu două femei în casă, domnule Raff? continuă femeia.

- Acum trebuie să plecăm, zise Raff zâmbind, mulțumim pentru masă, doamnă Farrell.

- Mai vino pe aici, miss, o invită femeia.

Chiar dacă vii de departe, cred că inima îți este deja pe pământ irlandez.

Ajunseră la Slyne, auzind schimb de cuvinte şi voci furioase în holul de la intrare. Miss Doyle avea o voce plângăreață, Marcia ridica glasul.

- Ce se petrece aici? întrebă Raff. Dacă vreți să vă certați, nu găsiți alt loc? Ce impresie îşi vor face invitații?

- Le-am spus să nu-l lase pe Gorgan să ia mobila de pe acum, zise Mary Kate.

- Domnul Maule mi-a dat voie, replică miss Doyle.

- Ti-am mai spus, Mary Kate, că trebuia reparată, interveni si Marcia. Trebuie redată patina timpului. Domnul Grogan a luat-o

s-o repare, atâta tot.

- N-am observat să fi fost deteriorată, interveni Raff.

- O, dragul meu, tu nu observi niciodată nimic. Ai această mobilă de prea mult timp ca să mai observi ceva la ea. Tu ai observat, Judy, doar nu-ți scapă nimic.

- Da, am observat-o acum două zile si am si comentat cu glas tare, răspunse Judy, constientă că Marcia o fixa. Esti sigură, Marcia, că acest Gorgan o poate restaura? Sunt piese valoroase de mobilier si un neavenit le-ar putea deteriora.

- Sigur că se pricepe, doar a mai făcut astfel de restaurări pentru noi. Nu-i asa, Raff?

- Asa mi-a spus Noel. însă as prefera să fiu consultat, dacă mai trebuie restaurat ceva.

- Discută cu Noel. Şi pentru numele lui Dumnezeu, Raff, Timsy chiar trebuie să cânte în casă cu acel oribil instrument?

Cu acestea, Marcia îsi pierdu complet răbdarea, se întoarse si plecă pe elegantele ei tocuri înalte.

- Ei bine, spuse si Raff, mă duc să am o discuție cu Noel.

Capitolul 4

Pe la sfârsitul lunii martie, când vremea devenise foarte blândă anunțând sosirea primăverii, Judy simțea deja că se integrase la acest loc de muncă. Faptul că i se cerea să îndeplinească mai multe sarcini decât cele pentru care fusese angajată o mulțumea, fiind o confirmare că fusese acceptată, că era nevoie de ea. Numai Marcia scăpa câteodată câte o observație din care să înțeleagă că n-o place, chiar dacă i-o arăta într-o manieră puțin agresivă.

- Te-ai integrat destul de bine aici, nu? Servitorii ți se adresează pe numele mic, iar Raff ... dar bărbații sunt eterni adolescenți. Raff are aproape treizeci si sase de ani si-ai zice să s-a maturizat de acum, dar viața aici este ruptă de realitate.

-Eu sunt de altă părere, ripostă Judy. Realitatea este acolo unde îți sunt rădăcinile, nu?

- Draga mea, cine mai are rădăcini undeva acum, când trebuie să facem orice ca să ne câştigăm blestemata asta de existență?

- Cei norocoşi sunt ca domnul Rafferty. Trebuie să respectăm tradițiile, nu este aşa de greu.

Marcia o privi cu atenție, de parcă ar fi vrut se evalueze ce posibile atracții putea prezenta fata aceasta. Nu era frumoasă, dar avea multă prospețime, o minte vioaie. Purta lucruri foarte ieftine, dar bine alese. Nu-i păsa dacă se îmbrăca de la Balmin sau din acele magazine cu lucruri ieftine, pe care le purta cu

atâta indiferență. Nu, Judy, nu avea cum să găsească Slyne-ul plictisitor.

- Gândeşti astfel pentru că pentru tine Slyne înseamnă siguranță, zise Marcia cu o notă de sarcasm.

- Nu toate femeile vor asta? Tu nu vrei acelaşi lucru?

- Să mă mărit doar pentru siguranța unui cămin? Foarte posibil, draga mea, pentru că nu am bani deloc, dar n-aş suporta să mă închid pentru totdeauna în acest loc. Nu arată decât o moştenire decăzută. Raff trebuie împins de la spate să facă ceva...

Judy o privi lung, neînțelegând cum o femeie cu frumusețea şi cu experiența Marciei pricepea atât de puțin de la viață; de fapt, îi era evident că Marcia respingea orice posibilitate ca un bărbat să considere legătura de sânge şi moştenirea ca pe ceva primordial.

- Oricum, Raff n-ar vinde niciodată acest domeniu, conchise Judy, confruntându-se cu acel zâmbet sfidător însemnând" ce stii tu" de pe chipul Marciei.

- Tu nu-l cunosti pe Raff, dacă se îndrăgosteste serios este capabil de orice. Ai putea auzi asta într-o zi. Ai fost îndrăgostită vreodată?

- Nu.

- Atunci vorbesti fără să stii... poți învârti după degete bărbații, mă rog, o mare parte din ei.

- Dar nu si pe Raff! exclamă Judy indignată.

- Nu-ți ridica privirea prea sus, o avertiză Marcia.

- Nici vorbă, replică Judy, dar stiu doar că un bărbat trebuie să simtă, să stie unde-i sunt rădăcinile, să se bucure de familia si de copiii săi pentru a fi fericit. Cu aceste cuvinte, Judy plecă spre grădina de trandafiri, unde Raff o rugase să supravegheze plantarea noilor soiuri. Alergă spre locul respectiv abia asteptând să se apuce de treabă.

Atunci o văzu Raff. Judy avea părul lăsat liber pe spate, dar culmea nu-i amintea de Kathy, ci de o fetiță care scăpase de la scoală si alerga fericită spre casă.

- Aveați nevoie de mine, domnule Rafferty? Am crezut că ați plecat la Casey.

- Acum plec. Vrei să mă însoțesti?

- Sigur că da! răspunse ea bucuroasă. Nu mersese până acum cu barca si era curioasă să afle ce se putea vizita pe țărmul celălalt. Se grăbi să sară în barcă, dar văzând că aceasta se înclina mereu temându-se să nu se răstoarne, îşi ridică privirea spre Raff care abia se ținuse pe urmele ei. El o ridică în brațe şi o puse în barcă.

După ce porniră, Judy se întoarse de multe ori ca să vadă țărmul rămas în urmă. Observă sera de trandafiri cu multele ei ferestre care străluceau în soare; pajiştile necultivate care promiteau să se acopere curând de iarbă bogată, roua care strălucea pe ruinele acelei aripi a castelului, care arsese cu ani în urmă, dar pe care, din diferite motive, Raff n-o reconstruise.

- Nu arată prea grozav pentru un hotel, spuse Raff,

urmărindu-i privirea.

- Mie mi se pare minunat, mărturisi ea. Şi într-adevăr, imaginea castelului Slyne se oglindea acum pe fundalul apei, ceea ce-i conferea şi mai multă frumuseţe. Cum suporţi asta?

- La ce te referi, Judy?

- La faptul c-ai transformat castelul în hotel, că sunt prea mulţi intruşi care doresc facilităţi moderne, cum ar fi neonul în bar şi semnale luminoase peste tot. N-ai pune neoane, nu Raff?

- Nu, Judy, sigur că nu, deşi şi Marcia şi-a exprimat dorinţa de a inunda locul cu lumină.

- Cred că ar fi hidos şi foarte costisitor, răspunse Judy. Mi se pare că aceşti Maules au idei nepotrivite legate de acest loc. în loc să-l fi transformat într-un hotel pentru cei cu foarte mulţi bani, ar fi fost bine să-l fi păstrat asa cum era, pentru cei în căutare de locuri romantice, pentru cei care mai stiu să aprecieze ceva vechi, dar de calitate. în acest caz, nu te-ar fi costat asa de mult.

- Ia uite ce critic înfocat avem aici! Marcia ţi-a auzit ideile?

- Nu, sunt doar gândurile mele.

- în acest caz, este mai bine să rămână asa, nu-ţi vor mulţumi pentru intervenţie.

- Dar este castelul tău, tu ai ultimul cuvânt, nu?

- E adevărat, eu am ultimul cuvânt, dar din nefericire nu stiu prea multe despre felul în care se conduce o astfel de afacere.

- Eu as reusi să-l fac să aibă profit.

El începu să râdă.

- Adevărat? Dar aduce si acum un oarecare profit.

- Ceea ce se obține acum nu este profit.

- Poate pe la sfârsitul verii...

Raff nu mai continuă, pentru că ajunseseră la țărm. O ajută să coboare si în scurt timp ajunseră la acele mici magazine, care-i aparțineau lui Casey.

Raff îi dădu omului lista de cumpărături făcută de Marcia, iar acesta după ce-l privi lung, îi spuse:

- Acum două zile, domnul Maule a cumpărat aceleasi articole si în cantitate destul de mare.

Doar nu s-au şi consumat? Şi de fapt, nu mi-a plătit pentru ele.

- Imposibil! exclamă Raff. Ieri i-am scris cecul lui Noel. Cât despre listă... poate Marcia a scris-o din greşeală pe aceeaşi. Oricum, voi lua acum cu mine şi comanda nouă, ca să nu am impresia c-am venit degeaba până aici.

- Dar asta ar fi ceva inutil! izbucni Judy.

- Oricum, ar fi bine să veniți dumneavoastră de acum înainte, domnule Rafferty, îi spuse Casey.

- Ce vrei să spui? întrebă Raff.

- Că sunteți înconjurați de hoți în acel castel al dumneavoastră, domnule, începând cu domnul Maule. Ați văzut cu cine a început să facă afaceri?

Cu Grogan, care vine la castel doar în lipsa dumneavoastră...

Raff ieşi afară din magazin înainte ca omul să termine ce avea de spus, iar Judy, după ce-şi luă rămas-bun de la om se duse imediat după el, aşteptând o reacţie. Văzând că Raff nu-i spune nimic, nici ea nu-l deranj' cu întrebări. Oare Marcia greşise comanda din neatenţie sau intenţionat, pentru a-l expedia pe Raff de la castel? Deodată, Judy îşi aminti acea măsuţă în privinţa căreia discutase în contradictoriu cu ea şi primele suspiciuni începură să se contureze. Abia aştepta să ajungă la castel, să vadă dacă fuseseră returnate acele obiecte luate pentru a fi restaurate.

Se duse direct în salonul unde stia că se află, dar acum măsuța nu mai era expusă la lumină ca să se vadă bine, ci într-un loc mai retras, mai slab luminat, unde nu se putea observa nicio neconformitate. Este o imitație, își spuse Judy înaintând spre ea. Dar din urmă auzi zgomotul făcut de tocurile cui ale Marciei.

- Grogan a adus-o înapoi, după cum vezi, spuse Marcia. A făcut o treabă foarte bună.

- De ce ai pus-o în colțul acela întunecat? o întrebă Judy.

Marcia își scutură scrumul fără a-si lua ochii de la ea.

- îmi place să schimb aranjamentul mobilelor la diferite intervale. Te deranjează? spuse Marcia.

între timp în încăpere intraseră Noel si Raff.

- De ce sunteți aici? întrebă Raff.

- Judy voia să se asigure că Grogan a adus măsuța înapoi. Nu-i place c-am schimbat aranjamentul mobilei.

- Să se asigure? repetă Raff.

- Da, își imaginează că se întâmplă lucruri ciudate aici si nici nu are încredere în bietul Grogan. Ei ce zici, Judy? Esti mulțumită de ce vezi?

Judy atinse obiectul cu mâna, apoi mâna ei alunecă pe o porțiune special pentru a căuta imperfecțiuni, dar nu găsi nimic.

Şi nu putea continua fiind constientă de cele trei perechi de ochi care-o urmăreau.

- Ei bine, dacă Judy a terminat de verificat măsuța, am putea merge la masă, zise Noel.

- Data viitoare încearcă să nu mai faci caz degeaba, îi spuse Marcia printre dinți, trecând pe lângă ea.

Se aşezară la masă într-o tăcere cam nefirească, până când se auzi vocea lui Raff:

- Marcia, ai confundat listele de cumpărături? Casey a fost surprins că avem nevoie din nou de aceleaşi articole după o singură zi.

Marcia îl privi cu ochii ei mari superbi, de altfel, mimând uimirea.

- Oh! exclamă ea. Cred c-a fost vina ta Noel, ai venit să mă întrerupi când îi dădeam comenzile lui Mary Kate şi probabil am confundat listele. îmi pare rău că ți-ai irosit dimineața, Raff, dar probabil lui Judy i-a făcut plăcere să se plimbe, nu-i aşa Judy?

Raff n-o lăsă pe Judy să răspundă:

- Se vorbesc cam multe prin zonă despre acest Grogan şi aş vrea să încetăm orice colaborare cu el. Nu-mi place să se considere că din cauză că nu am profit din acest castel am început să vând mobilierul. Lui Casey nu i-ai plătit, Noel, deşi ți-am semnat cecul pentru el încă de acum patru zile.

- A, asta era problema? O să i-l duc.

- Nu este nevoie, ripostă Raff. Dă-i-l lui Judy, să-l trimită prin curier.

- Desigur, doar pentru asta este aici, doar nu ca să-si vâre nasul unde n-o priveste, răspunse Noel.

- Lasă fata în pace, interveni Marcia zâmbind perfid. Nu

trebuie s-o amesteci pe Judy în toate astea. Iar tu, Raff, nu-l mai admonesta pe bietul meu frate în fața secretarei! Este totusi director!

- îmi cer scuze dacă am deranjat pe cineva. Mă gândeam că ne-am angajat toți trei să derulăm problemele acestui hotel. Ce vă nemulțumeste?

- Nimic, zise Marcia, apoi oftă. Presupun că ne-am gândit să... dar mai bine lasă.

Raff se ridică de la masă si ajungând în spatele scaunului Marciei îsi asează mâinile pentru o clipă pe umerii ei si se apleacă să-i spună ceva. A fost un gest mic, iar Marcia îi răspunse pe măsură. A fost un gest initm de reconciliere, asa l-a interpretat Judy.

în treacăt, Noel i-a spus lui Raff:

- Trimite-o să ia cecul din biroul meu.

Judy n-ar fi vrut să intre neînsoțită în biroul lui si nici n-a fost surprinsă când el a ținut-o în picioare ca să scotocească după acel cec.

- Nu încerca să ne dezbini, Judy. N-o să-ți meargă.

- N-am făcut nimic de acest gen. Cele spuse de Casey au provocat aceste probleme.

- Ce jocuri faci, micuță Judy? insistă Noel.

- Dar tu? îl provocă ea râzând.

- Eu nu mai pot face nimic aici pentru a-mi îmbunătăți situația. Dar tu, draga mea, ai avantajul sexului. Nu cumva ți-ai

pus în gând să devii stăpână la Slyne?

Judy roşi.

- Să nu mă loveşti! E adevărat că-ți stă foarte bine aşa nervoasă, dar nu te ridici la nivelul Marciei.

- Te rog să-mi dai cecul ca să mă pot întoarce la lucru, zise Judy furioasă.

Noel îi întinse cecul, dar în clipa în care vru să-l ia o prinse de mână şi o trase spre el, aşezând-o pe genunchi.

- De ce nu eşti ceva mai prietenoasă cu mine? Raff este deja ocupat. După cum te-ai înfuriat, încep să cred că ai valențe încă neexploatate până acum şi devii mai interesantă.

- Când o să ai puțin timp şi pentru mine, Judy, aş vrea să continuăm lucrul, auzi vocea lui Raff.

Judy sări în picioare, conştientă că roşise până în vârful urechilor.

Noel exclamă :

- O am fost surprinşi într-o postură indecentă chiar de şeful tău! Cât de compromițător! Dragul meu, trebuia să-ți anunți venirea cumva ca să ştim că te apropii de acest birou.

Raff nu spuse nimic, ieşi imediat, iar Judy, după ce luă cecul, îl urmă în biroul lui. Raff se aşeză fără o vorbă, iar ea se îndreptă spre maşina de scris, aruncându-i priviri furişe, uimită că era furios. Apoi citi dezamăgire în ochii lui. Judy oftă. Nu avea rost să se scuze, dar nici nu voia să fie considerată o pradă usoară.

- Domnule Rafferty... nu era ce v-ați închipuit... dar se opri,

constientă că nu avea rost să se scuze.

- Problemele tale intime nu mă privesc, atâta vreme cât nu se suprapun peste programul zilnic. Esti liberă să te adaugi la cohorta de femei ale lui Noel, dacă asta te amuză, dar nu în timpul programului. Iar acum, te rog să începi să scrii.

Seara, în camera ei, Judy continua să se gândească la incidentul din timpul zilei, care continua s-o afecteze. Dar ce se întâmpla cu ea? Doar nu se îndrăgostea de Raff de la castelul Slyne, ca orice tânără care-si ia prima slujbă si se îndrăgosteste fără speranță de seful ei?

- La naiba cu Irlanda si cu această atmosferă romantică! exclamă ea si simțind răcoarea serii lasă draperiile si se duse la culcare.

Odată cu luna aprilie, se înmulți numărul de vizitatori din Anglia care veneau să-si petreacă sărbătorile de Paste aici. Unul dintre oaspeți, un student, se îndrăgosti de Marcia. Judy urmări cu câtă uşurință reuşi sora lui Noel să se descurce în această situație, cu care era se pare foarte obişnuită. Observând-o, Judy se întrebă dacă făcea toate astea ca să-i stârnească şi mai mult interesul lui Raff sau pentru că era una din acele femei care nu se puteau abține şi răspundeau provocărilor bărbaților.

- Mă fac să mă simt ca o soră mai mică, îi explică ea lui Raff, care la rându-i o privea fără să înțeleagă prea mult.

- Da, cred că te-ai plicitisit cumplit toată iarna doar cu bătrânul colonel Frazer, ca victimă permanentă. Iar tu, Judy, nu-

l lua în serios pe Noel. Nu rezistă să nu curteze orice fată drăguță.

- Crezi că nu ştiu asta? răspunse ea.

- Şi de ce n-ai ripostat în ziua aceea?

- N-am făcut-o pentru că ştiu că asta şi-ar fi dorit. Nimic nu-l descurajează mai mult pe un astfel de individ decât victima care rămâne impasibilă.

- Te-am judecat greşit, Judy, ce prostie am făcut! spuse Noel.

- Dar de ce ai fost aşa de furios?

- Am fost mai mult dezamăgit de tine, răspunse el cu blândețe. Păreai cu totul altfel, mai ...

- Mai în felul lui Kathy, nu?

- Poate că da, dar trebuie s-o iei ca un compliment, draga mea. Era o fată necomplicată, simplă.

Atunci, n-o mai iubi pe Marcia, ar fi vrut ea să-i spună, pentru că ea nu este necomplicată, asa cum crezi tu. Ba din contră, complică totul si-ți va face viața un iad.

Raff plecă, iar Judy, care tot nu era linistită în privința mobilierului castelului, care era dus si adus de la reparații, se mai duse să verifice încă o dată acea măsuță. Se aseză în genunchi, o examină din toate părțile si nu găsi nimic; reparația fusese făcută cu multă îndemânare. Lângă ea, se afla un birou mic din lemn de ulm cu încrustații de ebonită. Observă imediat că era o imitație destul de reusită, ce-i drept. Măsuța fusese doar pretextul.

- Ce faci aici, Judy? o întrebă Raff uimit.

Ea vorbi, fără a mai ține seamă de nimic.

- Asta este o copie. Am crezut că vor schimba măsuța, dar ea a fost doar paravanul. Acest birou a fost înlocuit cu multă măiestrie, trebuie să recunosc. Vezi că aceste monturi nu sunt aliniate? Iar culoarea galbenă a lemnului nu are patina timpului.

- Despre ce vorbesti, Judy? zise Raff încruntându-se. Iar ai descoperit vreo imitație? Acest birou se află aici de când mă stiu!

- Poate, zise ea, dar nu înțelegi, Raff? Cineva fură aceste piese originale si nu este greu de înțeles că Grogan este cât se poate de implicat.

- Şi cine colaborează cu el, Judy?

Raff pusese întrebarea pe un ton foarte tăios, ceea ce o făcu să-l privească lung. Nu-l putea face prea uşor să fie suspicios pe cei doi Maules.

- Nu sunt prea multe variante, răspunse Judy.

- Dacă încerci să acuzi din nou pe cineva şi sper să nu faci asta, te-aş ruga să te gândeşti de două ori, draga mea.

- Dar faptele sunt fapte, insistă ea. Această piesă şi cea din salonul mic sunt reproduceri, iar dacă spui că sunt ale familiei tale dintotdeauna, atunci substituirea s-a făcut chiar sub nasul tău!

- Aşa ai spus şi despre măsuță. Cum poți fi sigură că acel birou care a stat dintotdeauna în colțul acela nu este original? Iar dacă este o reproducere, cum susții înseamnă că a fost întotdeauna la fel. Te rog, nu insista, Judy, altfel încep să cred şi eu ca Marcia că vrei să atragi atenția asupra ta.

- Asta crede ea? îmi pare rău, poate că m-am înşelat în privința biroului deşi nu cred, dar nu m-am înşelat în privința datei acelui mic dulap. Dar asta este nu am de gând să intru în competiție cu Marcia, deşi ea se simte foarte bine în compania acelor tineri.

- Judy....

Ea ieşi brusc din încăpere.

Marcia se întorsese după o zi petrecută cu acei tineri la curse. De cum veniseră aceştia se instalaseră cu toată veselia posibilă la bar.

Raff refuză să-i servească, dar Marcia îi anunță că-i va servi chiar ea.

- Marcia, te rog... îl auzi Judy pe Raff.

- Nu fi atât de țâfnos, dragul meu. îi servesc eu, dacă nici Noel nu este pe aproape.

Marcia le servi băuturi tinerilor care continuau să facă glume, scoțându-l din sărite pe Raff.

El asteptă să-si termine băuturile, apoi le spuse:

- Domnilor, acest castel este casa mea, iar voi vă aflați aici în trecere. Miss Maule este angajată aici, nu are autoritatea de a contramanda ordinele mele. Sper că vă veți retrage acum, ca să nu prelungim la nesfârsit situația penibilă. Cina vă va fi servită într-o jumătate de oră. Bună seara.

- Cum îndrăznesti, Raff? explodă Marcia cu prefăcătoria ei caracteristică. Judy era sigură că-l provocase deliberat, ca să afle ce simte pentru ea.

- Draga mea, nu suport să fiu pus într-o situație penibilă în propria mea casă de un grup de tineri lipsiți de maniere.

- Esti gelos? îl întrebă ea abia soptit, iar Judy stiu în acel momente că uitaseră de existența ei în aceeasi încăpere.

Raff o prinse în brațele sale si o sărută.

- Asta ai vrut? o întrebă.

- Sigur. Ți-a luat cam mult!

El o sărută din nou si de data asta ea îl prinse după gât cu brațele, lipindu-si trupul de al lui.

Judy se lăsă în genunchi şi încercă din această stare să se îndrepte spre ieşire, tocmai când apăru Noel, care izbucni în râs.

- Ce naiba faci aici, Judy?

Marcia se uită la ei, chipul ei trădând mai mult satisfacție decât jenă.

- Am uitat că erai aici, draga mea. încercai să ieşi înainte ca Raff să-mi facă declarația? Ce drăguță eşti!

- îmi pare rău de cele întâmplate, Judy, zise Raff, trebuia să ne dai de ştire cumva că eşti aici.

Marcia schimbă priviri cu fratele ei, apoi veni spre Judy.

- Să-i lăsăm pe bărbați să discute, iar eu o să-ți explic cum stau lucrurile în viață, draga mea.

Capitolul 5

Imediat ce scăpă de mărturisirile şi de sfaturile Marciei, Judy alergă pe terasă să-şi domolească acolo la răcoare, obrajii care dogoreau. Se gândi, văzând pajiştea din față, că peste câteva săptămâni Raff şi Marcia vor putea să facă lungi plimbări pe marginea lacului, departe de castelul de oaspeți, sub acea vrajă inconfundabilă a Irlandei, iar el o va săruta în voie.

- Judy, n-ar fi bine să intri în casă? auzi vocea lui Raff. Au început să aşeze masa.

întorcându-se spre el, observă că era îmbrăcat cu o pelerină de ploaie, avea undița şi un mic rucsac.

- Plec la pescuit în noaptea asta, spuse Raff, iar Noel care apăruse, îi spuse că nu va zăvorî porțile pentru ca el să poată intra la întoarcere fără probleme.

Judy realiză imediat că Raff avea nevoie de liniste în care să-si analizeze gândurile.

Cina se desfăsură în liniste cu Marcia având aerul pisicii care

a înghițit canarul.

Judy spălă paharele după masă, apoi încercă să îndepărteze petele lăsate de băuturile acelui grup de tineri. în salon se aflau obiecte care erau, de fapt, piese de muzeu. Se înfurie din nou văzând anacronismul barului care fusese cândva un salon elegant. Slyne nu trebuia condus asa cum făceau cei doi Maules. Iar Raff cum putea să admită ca acest castel să fie transformat într-un simplu han? Un han din care cei doi frați scoteau bani din tot ce le cădea în mâini?

Luă o tavă cu cafea si sandvisuri făcu focul în semineu si se întinse pe o sofa bucurându-se de linistea nopții. Probabil că ațipise, pentru că într-un târziu îl auzi pe Raff.

- Nu trebuia să mă astepți, Judy, desi se bucură că găsi sandvisurile si cafeaua.

- Ai prins vreun peste? îl întrebă ea.

- Nu, dar mi-am făcut ordine în minte. Probabil mâine vor apărea alte probleme, dar acolo pe apă viața pare foarte simplă si linistită.

Judy îi aduse un prosop să-si steargă părul ud.

- Ştii, Raff, cred că oaspeților le-ar plăcea să găsească aici un castel adevărat, mă refer la cei care ar sti să-l aprecieze.

- îmi amintesc că mi-ai mai spus asta.

Mă întreb dacă aş putea s-o fac pe Marcia să vadă lucrurile în acelaşi mod.

- Marcia? repetă ea.

- Nu ea se ocupă de acest castel? Iar în viitor...

- N-o poți face să înțeleagă că afacerea ar merge mai bine dacă Slyne ar fi un castel irlandez tipic fără concesii făcute vremurilor actuale?

- Problema este că şi Noel gândeşte la fel ca sora lui şi este cam greu să-i schimbi pe amândoi. Lui Noel i se pare o mare plictiseală aici. Dar femeia este mai adaptabilă, se poate identifica uşor cu cel pe care-l iubeşte, nu crezi, Judy?

- Unele femei, poate. Nu ştiu prea multe despre asta, dar îmi imaginez că depinde de cât de mult te iubeşte. Iar dacă te gândeşti la căsătorie, ar trebui să te asiguri mai întâi că ea gândeşte la fel ca tine.

El nu-i răspunse, dar o privi cu ochii pe jumătate închişi. Observă că Judy nu mai părea acum o copilă lipsită de maturitate, ca atunci când venise aici, observă durere în ochii ei şi fără să vrea se gândi din nou la Kathy.

- Pentru tine este mai uşor, Judy, pentru că eşti foarte tânără, dar pentru mine a cam trecut vremea.

- Dar eşti dedicat Slyne-ului, Irlandei şi lui Kathy.

Uşa se deschise şi Marcia apăru zâmbind.

- O, exclamă ea, ce scenă minunată am întrerupt! Ai adesea astfel de discuții nocturne cu secretara ta, dragul meu?

- Mi-a făcut cafea si sandvisuri si stăteam de vorbă, ca să mă încălzesc după frigul si ploaia de afară.

- M-ai dezamăgit cu plecarea la pescuit. Mi-am imaginat că

în noaptea asta vom avea multe de discutat, iubitule.

- A trebuit să-mi lămuresc propriile mele probleme mai întâi; nu pot gândi niciodată prea clar în casă.

- Oricum, mi-ai lipsit mult si m-am plictisit toată seara.

- Adevărat, Marcia? zise el puțin cam timid, după cum i se păru lui Judy.

Marcia se aseză lângă el într-un capot lung, cu părul lăsat liber pe umeri, strălucind de bucurie că se stia iubită.

- Iar acum că ai mâncat si ți-ai băut cafeaua, am putea petrece câteva clipe împreună, iubitule? zise Marcia, iar Judy, constientă că ar fi trebuit să plece de mult timp din calea lor, se ridică si dispăru.

Judy se asteptă din acel moment să audă anunțul căsătoriei celor doi, dar Raff părea să se fi retras în problemele obisnuite ale mosiei, iar Marcia se ocupa de castel cu mai multă încredere, abordând problemele servitorilor cu multă severitate, de unde până atunci îi trata cu înțelegere.
Dădea ordine fără a-l mai consulta pe Raff, de parcă ar fi fost deja stăpâna castelului.

După plecarea acelor tineri, castelul rămase cam fără vizitatori, ceea ce le permise colonelului şi lui miss Botley să se bucure de toată atenția personalului. La sfârşitul lunii locul va fi plin de musafiri, aşa spunea Marcia.

- Ne lipseşte personalul, îi spuse Marcia lui Raff. Rosie şi celelalte pot servi în condiții normale dar dacă vin americani, ei

cer ca personalul să fie îmbrăcat în frac.

- Atunci, să nu aleagă Slyne, dacă vor o replică a vieții lor din America în Irlanda.

- Raff, eşti imposibil! exclamă Marcia. Nici nu ştii ce eforturi am făcut să aranjez contractele cu firmele americane de turism. încercăm să facem bani pentru tine dragul meu, nu înțelegi?

Marcia arăta extraordinar într-una din acele rochii de jerse pe care le purta de când se mai încălzise vremea, dar ochii lui Raff erau ațintiți asupra pajiştilor castelului, care-şi schimbaseră culoarea din verdele puternic al primăverii în altul puțin mai pal. Raff era în acele toane abstracte, observă Marcia revoltată pentru prima oară că trebuia să concureze cu creasta unui munte pentru a cuceri atenția unui bărbat.

- Raff, m-ai auzit?

- Da, te-am auzit, Marcia. Ştii ceva? încep să cred că Judy a avut dreptate.

- Judy?

- Spunea adesea că ar fi mai bine să lăsăm Slyne asa cum este, un castel irlandez condus cu simplitate, care-si păstrează demnitatea sa si tradiția care în alte locuri se pierde. Astfel, am atrage clientela, care stie să-l aprecieze.

- Şi asta este tot opinia lui miss Judy?

- Nu, asta este a mea.

- Raff, nu mă asteptam să iei în serios prostiile unei copile!

Ce stie ea despre cum trebuie condus un loc ca ăsta?

- Are simțul valorii, insistă Raff.

- Iar eu nu-l am ? Asta vrei să spui?

- N-am vrut să spun asta, dar... Raff se ridică în picioare si o privi lung: Marcia, tu ai putea trăi aici tot restul vieții?

- Să iau asta drept o cerere în căsătorie, sau sunt din nou presupunerile lui Judy?

- O cerere în căsătorie asteptai?

Acest Raff este un bărbat surprinzător în multe privințe, se gândi ea, privindu-l. Iar acum când mi-a dat posibilitatea unei discuți deschise iată că nu pot profita de ea, se gândi Marcia.

- O, iubitul meu, ți-am făcut atâtea avansuri, trebuie să recunosc. A fost usor să-mi rezisti?

- Esti o femeie frumoasă, Marcia, o stii prea bine. Dacă am fost mai greoi în a înțelege avansurile tale cum le spui tu, este din cauză că am trăit tot timpul aici, la Slyne. Poate că nouă, celor de aici, ne este mai greu să înțelegem femeile.

Marcia îşi spuse că trebuia să aibă răbdare cu el.

- Doar nu vrei să rămâi aici tot restul vieții tale? îl întrebă ea curioasă.

- Ba da.

- Cred, începu Marcia, că nu prea ştii ce vrei. Ai stat aici prea mult timp, mai bine zis ai pierdut prea mult timp trăind cu amintirea acelei Kathy.

- Nici vorbă. Am înțeles de mult că nu pot trăi cu o

amintire.

- Atunci pe mine nu mă doreşti de loc? insistă Marcia apropiindu-se de el, apoi aşezându-i-se pe genunchi.

- Am fost prea mult timp singur, Marcia şi niciodată nu mi-a plăcut o pradă prea uşoară. Şi poate că aşa cum ai spus aparţin unei rase de bărbaţi mai reci care nu se aprind aşa de uşor.

- Dacă te sperie ideea căsătoriei, iubitule, sunt gata să te accept ca iubit, murmură Marcia, dar văzu imediat că efect avuseseră vorbele ei asupra lui.

- îţi imaginezi c-aş putea începe o aventură cu o femeie în acest castel?

- Nu, tu nu, acum îmi este foarte clar, dar alţii ar face-o. Ia exemplul lui Noel şi al lui Judy.

Marcia observă cum Raff se crispează brusc şi se ridică privindu-l curioasă.

- Parcă spuneai că nu eşti un tip gelos! Şi pe cine?

Pe micuţa Judy!

- Nu fi absurdă, Marcia! Sunt îngrijorat din cauza lui Judy care este o tânără angajată de mine pentru care mă simt responsabil.

- Sper că este numai atât, bombăni Marcia.

Apoi văzând ce reacţie provocaseră vorbele ei, se aseză lângă el. Iubitule, îmi pare rău dacă te-am socat cumva, dar eu te doresc, Raff. Esti gata să te căsătoresti?

- Sigur că as vrea să am copii, familie, dar tu?

- Faci ca totul să sune un pic cam înspăimântător, recunoscu ea.

-Ar trebui să te gândesti mai bine, îi spuse el cu blândețe. Este evident că părerile noastre despre căsătorie nu coincid. Şi oricum, nu pot cere unei femei să se căsătorească cu mine până nu sunt sigur.

- Vrei să spui că nu esti sigur de mine?

- Nu, dragă de mine.

- Nu-ți face probleme, nu mai suntem copii, iar pe mine nu mă prea interesează să-mi faci curte să te îndrăgostesti de mine înainte.

- Nu? spuse el aproape usurat. Asta văzu Marcia la el.

Judy se aşeză la birou şi începu să sorteze scrisorile date de Marcia. Amândoi o uimiseră. Marcia nu părea prea fericită, cât despre Raff, nu se putea citi nimic în ochii lui. în schimb, deveni conştientă de privirea insistentă a lui Raff, care începuse să-i dicteze ceva.

- Ce se întâmplă, Raff? îl întrebă ea.

El lăsă pe birou scrisorile pe care i le dicta.

- Marcia mi-a spus să nu intervin în vreun fel, dar eu nu mă pot abține. Judy, mă gândeam aseară să te trimit înapoi acasă. Marcia m-a convins să n-o fac.

- Să mă trimiți acasă? repetă ea cu obrajii arzând. De ce? N-am lucrat bine?

- N-am de ce mă plânge în privința muncii tale, Judy.

Raff părea încurcat, aproape regreta că deschisese discuția.

- Şi atunci, de ce vrei să mă trimiți acasă?

- Ti-am mai spus că nu te trimit ... cel puțin deocamdată. Dar eşti foarte tânără, Judy, şi mă simt răspunzător pentru tine, atâta timp cât te afli sub acoperişul meu. Dar poate ar fi mai bine să lăsăm discuția pe altă dată.

- O, nu, nici vorbă! Vreau să-mi spui de ce mă fac vinovată, Raff!

El păru surprins.

- Am fost prea evaziv? întrebă el. Ei bine, fiind mult mai mare decât tine, îți pot reproșa că ai devenit prea apropiată de Noel şi nu vreau să fii afectată în vreun fel. Asta este.

- O, despre Maule era vorba! Dar stiu prea bine ce fel de om este! Ei află că nici măcar nu-mi place! Chiar credeai că am o relație cu Noel Maule?

- Ce puteam să cred? Ai fost destul de convingătoare în repetate rânduri...iar Marcia m-a prevenit...

- O, din nou Marcia! exclamă Judy pierzându-si controlul.

- Pe mine oricum nu m-ai fi ascultat...

- De ce crezi că n-as fi făcut-o, Raff? zise ea ridicându-si spre el ochii plini de lacrimi.

- M-am gândit că Noel este mai apropiat de vârsta ta si stie cum să procedeze cu femeile.

- O, nu dragul meu Raff. Judy îi zâmbi printre lacrimi. Tu ai mai multe calități, pe care le doreste o femeie; integritate,

înțelepciune, tandrețe, cred.

Raff se ridică imediat si se îndreptă spre fereastră, cu mâinile în buzunare.

- Cred c-ar trebui să-ți spun că ar putea exista niste schimbări aici la Slyne, zise el, iar ea înțelese exact ce voia să-i spună.

Judy rămase tăcută. îsi sterse lacrimile de pe obraz, apoi spuse:

- Foarte bine. Pentru aceste schimbări înseamnă c-ar trebui să te felicit?

El se întoarse brusc de la fereastră ca s-o privească, dar ea nu-i putea deslusi chipul, fiind cu spatele în lumină.

- Cred că m-ai înţeles greşit, Judy.

- Nu este de mirare, pentru că nu te exprimi prea clar. Raff, cât timp mai vrei să rămân aici?

- Să rămâi? Nu m-am gândit la asta, dar vom discuta altă dată, vrei?

- Vreau doar să ştiu dinainte când nu vei mai avea nevoie de mine, ca să-mi găsesc altă slujbă. Tot aici, în Irlanda.

- Aici?

- Da, în Irlanda, pentru că-mi plac mult aceste locuri. Iar acum, aş putea să plec să duc corespondenţa la poştă?

Judy nu mai aşteptă răspunsul lui şi plecă.

Se întoarse după puţin timp.

De la fereastra biroului văzu cum Raff pleacă la pescuit cu colonelul şi se întrebă cum arătase oare acea Kathy. Fusese o tânără atât de deosebită? Chiar semăna cu ea? Şi cum putea Raff acum să se însoare cu Marcia, care era total diferită de ceea ce fusese Kathy?

Aceeaşi întrebare şi-o punea şi Noel, care se afla la bar cu sora sa.

- Ce iubit ai şi tu, soră dragă, a plecat la pescuit în loc să te ceară de nevastă!

- Da, a fost ceva destul de neclar. Acum s-a dus la pescuit să-şi limpezească gândurile; spune că nu poate gândi în interior.

- De ce-ţi trebuie individul ăsta? Nu-ţi place aici la Slyne.

- Dragul meu, mă atrage la el tocmai faptul că a rezistat asediului meu. Mi se pare incitant să explorez eventualele posibilități. Poate că nu este firesc ce simt pentru el, dar intuiesc că există multe emoții înăbusite, dincolo de această fațadă.

- De ce nu ai o simplă aventură cu el, ca să poți scăpa mai usor după aceea?

- Mi-ar plăcea, dar din nefericire nu este omul care să accepte asa ceva si mă tem că l-as soca. Nu, Noel, poate mă crezi nebună dar mă simt atrasă de el si-l doresc si dacă pentru a-l avea trebuie să mă mărit cu el, o voi face. Să nu crezi că voi rămâne aici tot restul vieții! Odată ce ajung stăpână aici, vând toate aceste antichități si iau un apartament modern si confortabil. Atunci, poți veni să stai la mine.

E o privi piezis. Uneori, sora lui părea extrem de naivă, cu toate că era o femeie sofisticată.

- Cum poți fi sigură că Raff o să fie de acord?

Ea ridică din umeri si împinse paharul gol la o parte.

- Nici mariajul nu este pentru toată viața, de fapt.

- Şi dacă Raff nu va marsa? Rafferty nu pare genul de bărbat căruia să nu-i pese dacă ajunge la tribunal, iar secretele îi sunt puse pe tapet.

Marcia ridică din umeri.

- Poate că va continua să mă întrețină. Crede-mă, Noel, este primul bărbat care mi-a rezistat.

- Cine vă mai înţelege pe voi, femeile? De ce nu-l laşi pe bietul Raff să mai creadă în virtuţile femeii? Oricum, Judy a noastră ar fi o excelentă succesoare a lui Kathy. Apropo, l-am sunat pe Grogan, ştiind că Raff va lipsi toată după-amiaza.

- Grogan? se încruntă Marcia. Crezi că e bine ce faci?

- Bine sau nu, are nişte afaceri de lichidat cu mine. Nu mi-a dat partea din tranzacţii.

Ea îl privi îngrijorată.

- Bine, dar eu nu ştiu nimic de asta. Ti-am spus că situaţia este periculoasă, de când Judy a făcut acele observaţii.

- De ce nu l-ai lăsat pe Raff să scape de ea?

Capitolul 6

Judy lucră în birou toată după-amiaza, fără a fi deranjată de cineva. Se ocupă de toată corespondenţa de rutină, iar când termină toate scrisorile, le puse în plicuri si-l chemă pe unul din servitori, să le ducă la postă.

Salonul era gol, la fel si camerele de zi, dar prin usile deschise auzi o discuţie aprinsă. Una din voci era a lui Grogan.

- Şi ce crezi c-o să-mi faci, Noel? Pe O'Rafferty îl prejudiciezi! Dacă află, si tu esti la fel de vinovat. Oricum, alţi bani nu mai vezi de la mine si nu ai ce să-mi faci.

- O să chem garda.

- Şi? O să se afle că ţi-ai escrocat stăpânul. Dar dacă frumoasa ta soră o să fie stăpână aici, după cum am auzit, mai discutăm.

- Asta n-are nicio legătură cu problema noastră.

- Doar nu vrei să-i strici şansa de a ajunge stăpână la Slyne?

- Dar ai luat cam mult din fosta afacere, acum eu trebuia să iau grosul, se văicări Noel.

- Trebuie să te gândeşti la cheltuielile mele, care s-au ridicat cam mult. Măsuța am făcut-o eu, dar recunosc că n-a fost o lucrare reuşită. Celălalt dulap avea nevoie de o mână de expert, pe care a trebuit să-l plătesc. Dacă mă mai laşi să iau vreo piesă acum, o să fim chit.

Judy trase cu urechea fără să-şi facă probleme că putea veni cineva s-o surprindă. Merita s-o facă pentru Raff.

îl auzi pe Noel spunând:

- Ei bine...

Apoi auzi zgomotul făcut de piciorul scaunului pe parchet, după care se retrase în salonul cel mare unde se afla măsuța şi începu să lustruiască picioarele acesteia cu batista. Nu-i putea spune în acest moment lui Raff că le ascultase discuția, dar îi putea opri s-o ia.

- Ce naiba faci aici? izbucni Noel văzând-o lângă măsuță. Am crezut că lucrezi în birou.

- Asta am făcut, dar acum am ieşit să caut pe cineva să le ducă la poştă.

- A, şi pe drum te-ai gândit să dai lustru acestei capodopere? auzi vocea lui Grogan. Ce secretară constiincioasă! N-ar trebui să

găsesti mai repede pe cineva să-ți ducă scrisorile la postă?

- Ai putea să le duci chiar dumneata, domnule Grogan, zise Judy, doar treci chiar pe acolo!

- Bine, o s-o fac, mormăi acesta cam fără chef.

Judy iesi pe terasă să se uite dacă se vedea în zare barca lui Raff, dar nu văzu nimic oricât îsi încordă privirea. Se întoarse să vadă dacă Grogan a luat corespondența, dar observă că masina lui dispăruse. Ce putea să facă? Era târziu si două dintre scrisori erau foarte urgente. Nu putea decât să ia masina lui Raff ca să le ducă la postă.

Luă una din masini si porni pe drumul de sud, amintindu-si pe măsură ce drumul o hurducăia, interdicția lui Raff de a mai pleca singură cu masina. I se păru c-a parcurs destul de mult până la sosea, unde se afla singura cutie postală pentru zona aceea. Fără să realizeze, evenimentele zilei începură s-o afecteze si se simți dintr-o dată obosită, mai ales că drumul era foarte greu, iar masina greu de condus.

După ce puse scrisorile la postă, realiză că trebuia să întoarcă masina, să pornească înapoi. Abia atunci observă că pe drumul acela îngust putea să treacă peste parapet foarte usor, să ajungă în sanț si de aceea se grăbi să dea masina în marsarier. Masina zăbovi o clipă pe marginea sanțului, apoi porni înainte cu roțile răsucindu-se în viteză, cu zgomot de sticlă spartă, iar masina se răsturnă.

- Dumnezeule! exclamă după ce reuşi s-o oprească.

încercă să deschidă uşa ca să coboare dar aceasta se înțepenise, iar când reuşi s-o deschidă căzu în şanțul plin cu apă unde rămase câteva clipe izbucnind în lacrimi.

în cele din urmă se ridică, îşi curăță fusta de noroi, uitându-se la maşină să vadă în ce stare se află. Una din retrovizoare era spartă, o aripă destul de deteriorată. Raff se va înfuria. Ei bine, ar fi trebuit să-i dea lecțiile de mult promise.

Privi cam fără speranță de-a lungul drumului spre Knockferry, dar era foarte puțin probabil să treacă cineva la ora aceea. Va trebui să se întoarcă pe jos. încercă s-o facă şi simți o durere cumplită la gleznă.

Trebuia să urce din nou în maşină dacă putea şi să-şi petreacă noaptea acolo. I se păru mult mai greu acum să urce, dar reuşi s-o facă şi se ghemui într-un colț, fricționându-şi glezna care se umfla repede.

Ise păru că stă aşa de ore întregi. Apoi începu să se audă un lătrat sus pe deal; era o vulpe. Deodată, văzu farurile unei maşini, apoi cineva bătu în parbriz şi-i strigă numele.

- Raff... Raff... strigă speriată.

- Eşti bine Judy? o întrebă el temător când se apleca spre ea.

- Da, da, sunt, încercă ea să-l linişească, dar izbucni în plâns de durere, de frig, de teamă...

- Slavă Domnului! exclamă el si când Raff o ridică îsi cuibări fața la pieptul lui simțind mirosul de țigară, si se mai linisti.

- A fost numai vina ta, Raff... nu m-ai învățat să conduc pe drumurile astea, asa cum mi-ai promis, si mi-ai luat inima si mi-ai stors-o ca pe o portocală...este teribil de greu să...

Lui Raff i se păru că nu aude bine, dar când încercă s-o ridice pe propriile ei picioare, fata gemu de durere.

- Esti rănită, Judy? Poți sta în picioare?

- Mi-am răsucit glezna si n-am mai putut să merg până acasă, răspunse ea.

- Ai sânge pe frunte.

- Nu stiu de unde.

- Probabil te-ai tăiat în sticlă. Te duc la Land Rover apoi o să vedem ce s-a întâmplat aici.

Raff o ridică în brațe si o duse la cealaltă masină, apoi, după ce o aseză, se duse să înmoaie o batistă în apă, undeva prin preajmă, unde ea auzise zgomot de apă curgătoare. Când se întoarse îi sterse fruntea, asigurând-o că era doar o rană mică.

- Acum, să vedem glezna, zise el si-i scoase ciorapul rupt, iar după ce îi testă glezna cu miscări blânde, o legă cu batista udă. Judy se uita la chipul lui care nu era tocmai al unui bărbat frumos, si-si aminti cum s-ar simți atingerea lui. îl văzu că era foarte concentrat asupra gleznei ei. Nu mai plângea dar, după atâta timp în care stătuse în maşină cu hainele ude, începu să

tremure.

- Dumnezeule, tremuri, Judy! exclamă el.

- Am stat prea mult în apa aceea murdară.

Raff o privi lung, apoi decise:

- Va trebui să-ți scoți fusta, Judy.

- Să-mi scot fusta? exclamă ea.

- Nu are cine să te vadă, în afară de mine. Haide, de unde se deschide fermoarul?

Ea trase fermoarul, apoi își scoase fără nici o ceremonie fusta și o puse pe bancheta din spate a mașinii.

- Ia haina asta de ploaie și învelește-te cu ea, ca să nu-ți fie frig, îi spuse Raff. Din fericire, am adus cu mine o sticlă de whisky, așa că ia câteva înghițituri ca să te încălzești. Ai mâinile reci ca gheața.

Ea luă câteva înghițuri, mulțumită că după câteva secunde tot trupul i se încălzi.

- Acum sper că ți-e mai bine, zise el lăsând sticla să cadă pe podeaua mașinii. Cred c-ai înțeles ce se întâmplă atunci când nesocotești sfaturile cuiva mai mare. Ce te-a făcut să pleci singură cu mașina? Scrisorile mai puteau aștepta până mâine.

- A fost Grogan... Noel și Grogan...I-am auzit certându-se și au vrut să schimbe o altă piesă de mobilier, numai că n-au putut pentru că m-am dus chiar acolo. Grogan avea piesa în masină, Noel l-a amenințat c-o să cheme garda, iar Grogan i-a spus că nu

poate să facă nimic pentru că este implicat. Tu nu stii nimic, Raff?

- Judy, pari puțin cam incoerentă. Nu vrei să amâni explicațiile până ajungem acasă?

- Miss Doyle nu ți-a spus nimic asemănător?

- Ba da, însă nu i-am dat crezare. Dar cel puțin si-a amintit că ai plecat cu masina si în ce direcție ai luat-o, altfel nu te-as fi găsit! S-a întâmplat numai din vina ta, Judy, pentru că mi-ai nesocotit sfatul. Raff începu să se înfurie pe măsură ce-i vorbea.

Cum crezi că m-am simțit când am văzut masina răsturnată, iar tu aparent inconstientă? Crezi că m-am gândit doar la inconvenientul de a trebui să angajez altă secretară? Raff se opri, pentru că nu mai putu să-i spună ce simțise când o văzuse plină de sânge, cu părul căzut în ochi, asa cum fusese si Kathy.

- Şi acum, ce-o să faci? O să mă concediezi? îl întrebă ea printre lacrimi.

- Nu se pune acum problema asta. Important este să ajungem acasă si să trimit pe cineva să ia masina de aici.

- Mă încălzesti puțin înainte de a pleca? îi ceru ea, iar Raff o prinse în brațe si-si lipi obrazul de al ei.

- Ce-ai vrut să spui mai devreme când ai afirmat că ți-ai pierdut mințile din cauza mea, Judy?

- Inima mea era curată, ca o coală de hârtie pe care nu s-a scris niciodată. N-am uitat nimic din ce mi-ai spus de când am

venit aici.

- Atunci, cum ai uitat că ți-am interzis să mai pleci singură cu maşina?

- N-am uitat nici un moment, dar nu cred că ți-ar conveni să-ți amintesc unele lucruri.

- Cum ar fi?

- O, nu ți le pot spune acum, nu le-ai considera importante, şi oricum, ți se vor părea fleacuri.

Raff îi ridică uşor bărbia şi o sărută.

- Atunci, să rămână fleacuri zise el şi o sărută din nou, de data asta mai insistent, ceea ce pe ea o făcu să-l prindă după gât cu o mână.

- Dragul meu, Raff.... chiar trebuie s-o faci?

- Ce să fac, copilă iresponsabilă?

- Să te însori cu Marcia.

- Ce te face să crezi că mă însor cu Marcia? o întrebă el, privind-o lung.

- Toată lumea crede asta. Iar dimineață mi-ai spus că vor fi nişte schimbări la Slyne. Am înțeles foarte clar că urmează să te căsătoreşti.

- Şi de asta ai plâns?

Judy se retrase, înțelegând că exagerase şi că această discuție era jenantă pentru amândoi.

- Lacrimile pe care le-am vărsat nu sunt problema ta, Raff, si n-as vrut să-mi amintesti de ele. Nu plâng prea des. Dar, Raff...

fii foarte atent. îmi imaginez că este atât de usor să te înseli asupra unei persoane...

- De unde stii tu asta?

- Ştiu. Tatăl meu a fost un om foarte înțelept, dar nici chiar el n-a putut să mă învețe tot ce-ar fi trebuit să stiu. Presupun că nimeni nu poate.

- Este adevărat, Judy, spuse el pe un ton cam trist si pentru a pune capăt discuției răsuci cheia în contact si porni.

Raff trecu cu inima strânsă peste gropi, unde masina hurducăi cam tare. Trebuia să ajungă mai repede acasă cu ea s-o schimbe cu haine uscate. O mai privi pe furis si avu impresia că doarme cu capul rezemat de umărul lui. Privi încă o dată dâra de sânge uscată pe fruntea ei, apoi gura ei cu buze pline si-si spuse c-ar fi mai bine dacă-ar trimite-o cât mai repede acasă, în Anglia.

Capitolul 1

Judy fu uimită de primirea care i se făcu la întoarcerea la Slyne. Servitorii se adunară cu toții în hol, exclamând fericiți cu lacrimi în ochi, ba chiar li se alăturară şi câțiva câini, care nu aveau voie să intre în castel; colonelul şi miss Motley se întreceau în a prescrie remedii pentru gleznele rupte, chiar şi Noel îi spuse câteva cuvinte frumoase. Numai Marcia rămase deoparte, retrasă, fără să facă vreun comentariu, fără să se adauge la starea generală. Judy era convinsă că avea un aer aproape comic cu pelerina lui Raff în locul fustei, dar privind-o pe Marcia observă că era doar nerăbdătoare să se întâmple ceva sau poate doar să scape de toată lumea de acolo ca să rămână singură cu Raff.

-N-ar fi mai bine să te duci direct la culcare, Judy? îi spuse ea după ce exclamațiile se mai potoliră. Cred că Timsy a încălzit deja apa pentru baie pentru că ai nevoie de asa ceva. Acum duceți-vă la bucătărie cu toții, nu mai este cazul să vă mai învârtiți pe aici si scoateți si câinii afară.

- Da, scoateți câinii afară, le spuse si Raff pe un ton blând.

Apoi Marcia o mai privi odată pe Judy repetând sfatul de a se duce la culcare.

- Vrei să te ajut să scoți hainele? se oferi Marcia.

- Glezna trebuie fixată corect, interveni Raff. Când iesi din baie, vin eu să ți-o fixez. Vrei să te duc în brațe până la baie?

- Eu sunt expert în a duce domnisoarele în brațe pe scări, se

oferi Noel si o ridică pe Judy în brațe. Nu este nevoie de doctor. Mă pricep destul de bine să rezolv astfel de probleme. O s-o bandajez, o să-i dau o aspirină, apoi o duc la culcare si-i spun o poveste frumoasă.

- Da, apoi vino jos în salon să bem ceva. Pari cam obosit dragul meu, spuse Marcia.

Raff ezită încruntându-se la Noel, care începuse deja să urce scările cu Judy.

- Foarte bine. Noapte bună atunci, Judy, spuse el.

- Noapte bună, Raff, scânci ea, dintr-o dată afectată de indiferența lui.

Noel murmură:

- Ti-ai fi dorit să fie Raff în locul meu, nu-i asa? Ce povesti v-ați spus sub lumina lunii? Marciei nu prea i-a convenit, după cum ți-ai dat seama.

- Marcia ar fi trebuit să- mi fie de ajutor. Nici lui Raff nu cred că i-a plăcut cum a reacționat!

- O, deja a apărut rivalitate între voi? Eu n-aş insista prea mult dacă aş fi în locul tău.

- Te temi, Noel?

- Să mă tem pentru Marcia? O, nu.

-Nu, pentru tine.

Noel ajunsese cu ea în cameră şi o aşeză pe pat. Una din servitoare îi făcuse focul şi camera părea destul de confortabilă,

chiar dacă era cam sărăcăcioasă.

- Ce vrei să spui, Judy? o întrebă Noel.

- Am auzit fără să vreau cearta dintre tine şi Grogan după-amiază. Aveați de gând să schimbați încă o piesă din mobilier, nu?

El se aşeză pe marginea patului cu un rânjet pe chip.

- Crezi aşadar că ştii totul? Probabil i-ai strecurat ce-ai auzit lui Raff..

- Am încercat s-o fac, dar el a crezut că sunt încă sub influența accidentului şi a amânat pe altădată.

- Vezi că n-am făcut bine insistând să rămâi aici, când Raff a vrut să te trimită acasă? Şi Marcia a cerut să fii oprită aici, după cum prea bine ştii.

- Pentru că, spuse Judy, nici unul din voi nu aveți chef să faceți munca mea mizerabilă, acum când locul începe să se populeze.

Marcia nu mă vrea aici dar preferă să rămân decât să bată ea toată ziua la masină.

- Când n-o să mai aibă nevoie de tine, vei zbura de aici, draga mea.

Nu are rost să te apropii de Raff acum. Este logodit cu Marcia.

- El n-a spus acelasi lucru.

- Probabil nu ți-a spus. Crede că ai o slăbiciune pentru mine.

Ce prostie, nu?

- O foarte mare prostie.

El începu să râdă, dar nu părea prea fericit.

- Pe stăpânul si domnul nostru nu-l vei putea convinge asa de usor în privința mea. Nu l-am dezamăgit în vreun fel până acum.

- Consider că esti doar un pusti răzgâiat care-si doreste doar ce nu poate avea, spuse Judy, iar el cu totul neasteptat o sărută pe crestet.

- Recunosc că sunt un individ pervers, spuse el malițios. Mărturisesc că la început nu m-ai atras deloc, dar mai apoi am început să te doresc tocmai pentru că eram foarte plictisit. Raff are acelasi efect asupra Marciei. Sunt convins că odată ce se va culca cu el dorința va dispărea. Asta este firea omului, presupun.

Judy îl privi dezgustată, observând că din ochii lui începuse să dispară veselia.

-Aş vrea să cred că n-o să repeți toate fleacurile astea când se presupune că vei avea mintea limpede...

- De ce nu?

- Draga mea copilă, va fi ca un bumerang pentru tine. Crezi că Raff are vreun interes ca viitorul lui cumnat să fie condamnat pentru hoție? Nu, draga mea Judy, dacă încerci asta vei zbura imediat. Raff va apăra interesele Marciei, nu pe ale tale.

Judy presupuse că acesta era adevărul. Raff va fi foarte

afectat, dar dacă viitorul lui era de acum stabilit alături de Marcia, va încerca să aplaneze lucrurile, iar cuvântul ei nu va conta.

Glezna ei începu să pulseze violent şi-şi dori ca Noel să plece mai repede din camera ei. Era cuvântul ei împotriva cuvântului lui Noel, era conştientă de asta şi ştia că nu poate răni prietenia lor în acest fel. Observând că ea cedase brusc, că părea înfrântă, Noel îi spuse:

- Observ că te-ai gândit mai bine. Există o singură explicație pentru tot ce am făcut. Raff este falit, nu mai are bani ca altădată. Recunosc că ne-am desfăşurat afacerea pe ascuns, scoțând lucrurile pe furiş când nu era el acasă, dar nu ne-am gândit că servitorii vor vorbi.

- Şi miss Doyle a făcut-o?

- N-o ascultă nimeni, biata de ea- până acum a crezut că Grogan a reparat mobila, ca scuză s-o vadă pe ea. Raff e un tip mândru, n-ar vrea să se afle că vinde mostenirea familiei, de asta a făcut totul prin intermediul meu.

Judy nu-l credea, dar îsi aminti că atunci când îl întrebase pe Raff dacă stie de afacerile cu Grogan el îi spusese că este cam incoerentă.

- Grogan a spus că banii au mers în buzunarele tale, insistă Judy, care nu putea fi păcălită asa de usor.

- Grogan a vrut să accentueze, micuță spioană, că banii se

adună în contul meu. Atunci când se strânge o sumă mai mare i-o dau lui Raff, desigur.

- Mă consideri proastă din câte văd, spuse Judy.

- Nici vorbă, zise el, bătând-o pe umăr. Te iau drept o încăpăţânată care stie ce vrea. Nu te juca astfel cu mine, draga mea, dar mai ales cu viaţa ta.

Când Mary Kate dădu buzna în încăpere nici unul n-o dojeni, ci luară intrarea ei ca pe un moment de respiro.

în sfârsit, după ce se culcă, Judy se simţi mai bine. Privi în jur prin fosta cameră a copiilor, la pozele încă expuse pe pereţi, la micul semineu aflat într-un colţ al amerei.

- Esti atât de bună cu mine, Mary Kate, cred c-ai fost o dădacă grozavă. Ce frumos ar fi ca în această încăpere să se afle din nou copii!Şi tu ţi-ai dori asta, nu?

Mary Kate o privi lung, cu mâinile în solduri si cu o lumină ciudată în priviri, de parcă retrăia vremurile despre care vorbeau.

-Copii... da... este nevoie de glasuri de copii în locul ăsta. Spune-mi, miss Judy, rămâi mai mult timp aici?

- Nu cred, răspunse Judy cu tristeţe. Dar mă voi opri în Irlanda să-mi caut altă slujbă. Mi-ar plăcea să lucrez tot prin părţile acestea. Simt că pot prinde rădăcini aici.

- Rădăcini? repetă femeia. N-aş fi crezut că eşti atât de matură, miss! Acum eşti gata, miss? Pot să-l anunţ pe stăpân?

Judy nu era prea obişnuită cu exprimarea irlandeză şi se încruntă neînțelegând.

- Să-l anunți? repetă ea.

- Să-i spun că-l aştepți, miss, îi explică Mary Kate cu răbdare şi Judy îi zâmbi.

- A, da, sigur dar aş putea adormi în orice moment.

- Nu poți să dormi fără o supă bună. După ce pleacă stăpânul ți-o aduc, miss.

Judy abia aştepta să-l vadă pe Raff, să-i bandajeze el piciorul, şi nu Noel. Nu-i putea spune din nou ce gânduri stranii îi dădeau târcoale, dar cu toate că nu-i putea spune totul, îl putea preveni în vreun fel. Dar când apăru Raff, era însoțit de Marcia care ducea cutia de prim- ajutor şi deşi se interesă de starea lui Judy, ochii ei negri nu se ridicau de pe mâinile lui Raff, care o bandaja cu repeziciune.

- Te simți bine aşa? o întrebă el, îndreptându-se de spate.

- Da, mulțumesc. îmi pare rău, Raff, că ți-am făcut atâtea probleme.

- Da, ar trebui să-ți pară, zise Marcia. Iar acum după ce aventurile tale s-au sfârsit cu bine, vrei să ți-l trimit pe Noel să-ți spună noapte bună?

- Nu, de ce i-as spune noapte bună lui Noel? răspunse Judy , luptându-se să-si păstreze ochii deschisi.

Marcia ridică din umeri si păru foarte amuzată când întâlni

privirea lui Raff.

- Am crezut că abia astepți să-ți spună povestea pe care ți-a promis-o mai devreme. Ar fi venit el să te bandajeze, stii, dar ne-am gândit că esti prea emoționată si te-ai putea astepta la prea multe din partea lui, nu-i asa, Raff?

Chipul lui Raff era ca o mască pe care nu se putea citi nimic.

- Esti cât se poate de ticăloasă, rosti Judy foarte clar si adormi.

îsi petrecu a doua zi în pat, din ordinul lui Raff, dar el nu veni s-o vadă.

Evenimentele din ziua precedentă i se păreau cam confuze si abia îsi mai amintea ce-i spusese Marciei înainte de a adormi.

Noel trecu pe la ea după prânz, dar se prefăcu că doarme; chiar şi Marcia îi aduse un coşuleț cu fructe, pe care-i spusese că i le adusese Raff de la Knockferry.

- S-a dus special pentru ele? o întrebă Judy, alinată de gândul că se gândise la ea, deşi nu venise s-o vadă.

- Nu, nu s-a dus, a avut de rezolvat problema maşinii pe care ai stricat-o, apoi s-a dus la avocat, sau aşa mi-a spus. Apoi, zâmbi amintindu-şi brusc că venise aici ca să fie amabilă cu ea, se aşeză pe marginea patului cu țigările şi o cutie de ciocolată în mână.

- Nu m-a uitat, îi spuse brusc, arătând cutia de ciocolată. Ia şi tu una.

- Mă tem că, zise Judy după ce luă ciocolata, n-am fost prea

politicoasă cu tine aseară.

- M-ai făcut ticăloasă, dar am meritat-o.

Judy era uluită. în ultimul timp, Marcia nu se obosise să fie drăguță cu ea şi se întrebă ce i se întâmplase.

- îmi pare rău. Nu trebuia să spun asta cu voce tare, chiar dacă aşa gândeam.

- E grozav să-ți exprimi gândurile, draga mea. Nu e bine să te închizi în tine. Poate eu de asta sunt uneori aşa de răutăcioasă. Spune-mi, Judy, i-ai "strecurat" ceva lui Raff aseară?

A, aşa se explica vizita Marciei, se gândi Judy. Fratele ei voia să afle ce i se spusese lui Raff.

- Te referi la mobilă? spuse Judy privind-o lung.

- Nu stii nimic despre mobilă, o repezi Marcia. Iar dacă Noel a făcut ceva nepermis, nu vreau să aflu.

- Şi atunci, ce-ai vrut să stii? o întrebă Judy politicos. Oare era posibil ca Marcia să nu fi avut nici un amestec în afacerile fratelui ei cu Grogan, sau doar căuta să se asigure că Judy nu va dezvălui nimic. Marcia mai mâncă o ciocolată, fără s-o mai servească de data asta, apoi îsi aprinse o țigară si se aseză mai comod.

- Ştii, Judy, sunt doar curioasă.

Desigur, ai meritele tale. Dar bărbații sunt foarte suspiciosi, stii, nu?

- Şi Raff este unul din ei?

- Nu stiu, decât în ceea ce mă priveste. Am crezut că pot afla de la tine.

- Dacă ai fi sigură de el ca bărbat, Marcia, n-ai mai punea asemenea întrebare, spuse Judy cu blândețe, iar cealaltă scăpă scrumul din țigară, apoi dădu nervoasă din mână.

- La naiba, nu sunt deloc! Raff mă place, se vede din privirile lui, iar eu stiu să fac un bărbat să mă placă dacă vreau, dar toată problema cu acea Kathy mă face să nu mai stiu ce să cred. Lui Judy i se păru normal ce-i spunea Marcia, si după un moment de gândire spuse:

- S-a petrecut cu mult timp în urmă, iar ea era foarte tânără. Iar un bărbat nu jeleste la nesfârsit o moartă, dacă este un bărbat normal.

- De fixații ai auzit, Judy? o întrebă Marcia.

Judy nu se putu abține s-o privească ciudat.

- Judy, cred că eşti conştientă că-i aminteşti de fata aceea-de asta nu te-a plăcut de cum te-a văzut.

- Dar, dar nu văd de ce...

- Marcia, te măriți cu el, nu? Judy răsuflă uşurată odată ce lansă întrebarea care o chinuia atât.

- Nu ştiu... da, desigur că mă mărit cu el. După ce rosti aceste informații contradictorii, Marcia păru că-şi aminteşte brusc ceva. Fii amabilă cu ea, chiar bună dacă poți, Marcia, o rugase Noel. Fata asta este periculoasă pentru noi amândoi, ne poate face mult

rău. Marcia însă nu prea ținea cont de rugămințile şi de sfaturile fratelui ei ; avea propriile-i probleme nerezolvate.

- Sunt convinsă că v-ați sărutat, continuă Marcia cu un zâmbet de femeie care le ştia pe toate.

Judy se gândi la întrebarea ei, netulburată de curiozitatea ei. Oare acele câteva sărutări schimbate în maşină puteau însemna că făcuseră dragoste? I-ar fi plăcut să poată fi astfel considerate dar onestitatea îi interzicea să le considere aşa. O luase în brațe ca s-o încălzească; o sărutase chiar cu multă tandrețe dar probabil făcuse asta ca s-o liniştească, poate că Raff ar fi făcut toate astea şi cu un copil.

- Nu, nu cred că se poate spune că s-a petrecut ceva nepermis, spuse abia şoptit, iar Marcia o privi pieziş, intrigată.

- Să înțeleg că v-ați sărutat?

Judy o privi în față si spre uimirea ei, simți dintr-o dată milă pentru ea. Marcia avea aceleasi standarde ca fratele ei, clisee si reacții foarte usor de intuit; cei doi frați nu aveau nici un pic de profunzime.

- Da, m-a sărutat, recunoscu ea. Chiar si un copil care se răneste este sărutat, ca să nu mai plângă.

- A, tu plângeai atunci?

- Da.

- Iar bunul si puritanul O'Rafferty ți-a sters lacrimile?

- O, Marcia! Judy simțea c-ar fi vrut să râdă si să plângă în

acelasi timp. Nu înțelegi că poate exista un moment de tandrețe între doi oameni fără să existe pasiune? Există atâtea moduri de a-ți exprima tandrețea!

- Eu stiu unul singur, replică Marcia. Bărbații sunt identici, indiferent ce scuză găsesc ca să-si ascundă dorințele lor primitive.

Felul în care arăți atrage tandrețea, dar cu un singur lucru în minte.

- Nu cred că-l poți înțelege pe Raff, răspunse Judy, iar Marcia începu să râdă sigură pe ea.

- Nici nu am nevoie să-l înțeleg, draga mea. Sub această aparentă indiferență este si el un bărbat ca toți ceilalți, asa cum poate ai constatat si singură. Să nu crezi că-ți voi purta pică pentru acest mic interludiu, pentru că poate nici nu ai experiență în direcția asta, dar lasă deoparte acest comportament caracteristic lui Kathy, da?

- Nu te înțeleg.

- Ba eu cred că mă înțelegi foarte bine. Uite, îți fac un compliment considerându-te o posibilă primejdie pentru mine, pentru planurile mele. Nu m-am gândit la tine ca la o rivală serioasă, dar Raff e un tip ciudat, nu prea ştiu ce-i place.

Judy îşi scoase piciorul bandajat de sub plapumă şi se întinse. I se părea foarte ciudat că Marcia, o femeie atât de frumoasă şi de sofisticată, să se considere egala ei.

- Marcia ce simți pentru Raff, de fapt? o întrebă. îl iubeşti?

- Sigur că-l iubesc. îl vreau pentru mine! spuse cu aroganță.

- Nu este acelaşi lucru să iubeşti şi să doreşti pe cineva.

- Tu de unde ştii?

- {tiu că dacă doreşti, dar nu eşti gata să şi dăruieşti, este o negare a ceva fundamental.

- Pe naiba! exclamă Marcia şi-şi mai aprinse o țigară. De unde ai ideile astea, draga mea?

Fiecare femeie dăruieşte ceva- se dăruieşte pe sine, nu este de -ajuns?

- Dar tu nu te dăruieşti, replică Judy urmărind o rază de soare care juca vesele pe fereastră. îți dăruieşti trupul, dar nu pe tine însăți.

- Ce naiba vrei să spui?

- Că o parte din ființa ta trebuie să se contopească în acelasi timp cu a celuilalt. Nu-ți pasă de Slyne, care este viața lui Raff. Cum te vei descurca?

- Draga mea, Slyne nu prea are valoare de piață zilele astea. Dar pot vinde tot ce este in interior, dacă rămânem fără bani.

- Şi Raff? El nu va vinde niciodată.

- Ba eu cred c-o va face pentru a-si mulțumi soția care asteaptă ceva de la el în loc să se înmormânteze de viu în această căsoaie a strămosilor.

- Dac-o va face îsi va vinde dreptul mostenit prin nastere si

ar fi o mare prostie să-i ceri asta.

Marcia se ridică întinzându-se ca o pisică, privindu-se în oglindă.

- Ei bine, mi-ai ținut o mică predică, acum voi vorbi eu. Ia-o ca pe un avertisment prietenesc, draga mea. Dacă tot te afli pe aici o vreme, nu încerca să ne faci probleme. Şi noi ți-am putea face.

- Mi le-ai făcut deja, nu? replică Judy, obosită de discuție. Insinuând că eu si Noel avem o relație.

- Şi nu este asa?

- Marcia, stii foarte bine că nu este nimic între mine si fratele tău.

-Nu se poate, trebuie să fie ceva între voi. Altfel nu văd cu cine s-ar putea distra fratele meu pe aici.

- Nu-mi pasă cu cine se distrează sau dacă se distrează. îmi displace că Raff şi-a făcut o impresie greşită, mai precis că a fost împins spre asta.

- Nu-l poți învinui, v-a surprins în ipostaze care nu puteau fi altfel interpretate, zise Marcia privind-o lung şi amintindu-şi privirile lui Raff care trădau gelozie. Poate că până la urmă n-a fost o idee prea bună să arunci umbre de îndoială asupra standardelor tale morale înalte, adăugă ea iar Judy o privi cu ochi care brusc părură foarte verzi.

- Ai făcut-o deliberat? spuse ea, iar Marcia zâmbi.

- Nu chiar, spuse ea. Lui Noel îi place să rişte câteodată.

- {i tu?

- Eu nu puteam rezista să te las să mă vorbeşti de rău, fără a-ți răspunde cu aceeaşi monedă.

- N-am încercat asta niciodată, Marcia.

- Nu? Ei bine totul este permis în dragoste şi în război, aşa se spune, iar tu eşti un pic îndrăgostită de Raff, nu?

Judy o privi grav.

- Dacă sunt, este problema mea. Marcia ridică din sprâncene.

- Este o dragoste de şcolăriță, draga mea, o s-o depăşeşti rapid.

- Marcia, atât te rog, nu-i frânge inima.

Marcia zâmbi batjocoritor şi-şi luă pachetul de țigări.

- Ia tu ciocolata asta, care a rămas. Cu acestea, ieşi din cameră.

Capitolul 8

După aceea, Judy observă că relația dintre ei începu să se deterioreze vizibil. Raff era foarte retras si se detasase de ei toți, lipsea foarte mult de acasă, mergând des la avocatul său din Knockferry, sau ocupându-se personal de vizitatorii castelului. Judy nu mai avea de acum probleme cu glezna, trecuseră sapte zile de la acel accident, dar din ordinul lui Raff stătea cu piciorul ridicat după-amiaza. Se afla în salon, unde o găsi Noel.

- Tot te mai simți ca acel câine care a făcut rost de un os? o necăji. Şi de ce-ți petreci aici după-amiezele? Ca să te asiguri că nu mai schimbăm vreo piesă de mobilier?

- Nu, răspunse ea fără măcar a încerca să se ridice, dar trebuie să stau undeva si sofaua mi se pare cea mai confortabilă. Nu ți se pare că Raff e îngrijorat?

- îngrijorat nu, poate plictisit de faptul că mica lui secretară s-a îndrăgostit de el. Nu crezi că aşa este din moment ce el are intenții cu Marcia?

- Ce mult îți place să superi oamenii, Noel. De ce nu mă laşi în pace? Dacă eşti aşa de sigur că Marcia a obținut ce-a vrut, de ce mai insişti?

El ridică din umeri.

- Cred că din obişnuință. Raff îi face vizite dese avocatului său acum pentru aranjamentele în vederea căsătoriei.

- S-a stabilit ceva concret sau vorbeşti fără să ştii nimic, ca de obicei?

- Marcia nu-mi spune nimic, iar Raff, din cât îl cunosc, ştiu că ar aborda noaptea nunții ca un feudal adevărat, cu aranjamente privind zestrea şi altele. Sper totuşi să nu facă lucrurile prea temeinic, ca să mai existe o portiță de scăpare pentru biata Marcia.

Judy mai privi o dată mobila din încăpere, parcă pentru a se bucura ultima oară de frumusețea tapițeriilor, a tablourilor.

- Va încerca să-l convingă să vândă, imediat, nu-i aşa?

- Va face tot posibilul, aşa cum o cunosc pe sora mea. Statul aici nu-i prieşte deloc! replică Noel privind-o amuzat. îți pare rău că nu s-a îndrăgostit de tine, nu? Tu ai fi fost fericită să stai aici tot restul vieții, să ai grijă de servitori şi de castelul lui, nu?

- Nu m-am gândit la acest aspect, răspunse Judy cu toată sinceritatea.

- Mincinoasă mică! îi spuse Noel si părăsi încăperea.

Şi cei doi Maules se schimbaseră, se gândi Judy. Marcia nu mai avea limba asa de ascuțită, era mai reconciliantă, dar Judy stia că se va dispensa de ea când va veni momentul.

Noel devenise si el mai plăcut, cu toate complimentele pe care i le făcea, dar era constientă că era ceva doar de suprafață, pentru că între ei zăcea acel secret nerostit, care rămăsese asa numai din cauză că afecțiunea lui Judy pentru Raff o împiedica să i-l destăinuie.

Şi cei doi musafiri ai castelului păreau constienți de

apropiatele modificări. Colonelul si miss Botley veniră cu rândul s-o viziteze pe Judy în timp ce sta acolo; desi miss Botley punea întrebări stânjenitoare si uneori impertinente, colonelul încerca să-si păstreze verticalitatea si să afle adevărul prin alte mijloace.

- Desigur, nu vreau să fiu indiscretă... începu miss Botley.... si mai cred că vei pleca si tu curând de aici...

- Ce vă face să credeți asta? o întrebă Judy, nestiind care din cei doi lansase zvonul că nu mai era nevoie de serviciile ei.

- Nu contează! exclamă miss Botley. Dar as vrea să-ți fac o propunere, draga mea. Când voi pleca de aici n-ai vrea să mă însoțesti, ca o companioană?

Judy o privi uimită.

- Dar am pregătire de secretară, nu de damă de companie. {i oricum aş vrea să obțin un post similar tot în Irlanda dacă trebuie să plec.

- Ce contează pregătirea pe care o ai? zise miss Botley. Cât despre rămânerea în Irlanda, mi-ar plăcea o vreme, dar undeva unde există mai mult confort ca în acest castel. în Dublin poate la un hotel bun, sau în una din acele stațiuni moderne, la Killarney. Gândeşte-te, draga mea.

- Mă voi gândi, sigur c-o voi face, spuse Judy cu politețe, impresionată de oferta neaşteptată făcută de acea doamnă bătrână, cu ochii mari. însă nu putu să n-o întrebe: dacă nu vă place locul acesta prea mult, de ce ați stat atât aici? Iar în

hoteluri nu vă veți simți singură?

Miss Botley oftă, jucându-se cu una din multele ei eşarfe.

- Da, mă simt singură, se confesă ea, dar când ajungi la vârsta mea, Judy, nu te mai vrea nimeni. Acest castel nu mi s-a părut diferit de altele, dar oamenii de aici mi s-au părut mai apropiați şi mai înțelegători, iar când ai apărut tu parcă s-a luminat acest loc. Dar am realizat imediat că nu vei fi fericită aici.

- M-am simțit foarte bine în acest loc, zise Judy. Numai că vor fi schimbări aici la Slyne, bănuiesc că ați aflat câte ceva. Probabil mi se va cere să plec.

Miss Botley o aprobă.

- Este evident că miss Maule a reusit să-l prindă în ghearele ei pe domnul O'Rafferty, bietul de el. Bărbații ăstia nu sunt capabili să vadă dincolo de vârful nasului! Dacă nu sunt ei decepționați îi decepționează ei pe alții, asa că nu trebuie să-ți fie milă de ei!

Era evident că Judy si miss Botley aveau un punct de vedere comun, cu toate că ea era puțin exasperată când intră Raff pe neasteptate, iar miss Botley după ce rosi până în vârful urechilor, se retrase.

- Cine a decepționat pe cine? o întrebă el. Din privirea pe care mi-a aruncat-o, îmi imaginez că de mine vorbea.

- De când zac aici, trebuie să ascult confidențele tuturor,

răspunse Judy evitând întrebarea. Nu este o femeie rea, ci doar foarte singură.

- Bine, poate că asa este, tu stii mai bine. Cine ți s-a mai confesat? Colonelul Frazer?

- Da, a fost si el pe aici, chiar si acel domn mic de statură care a venit acum câteva zile ca să scrie o carte.

- Cred că voia să-ți solicite servicii gratuite de dactilografie.

- Poate, dar pleacă mâine. Spune că aici nu sunt vibrații pozitive. Raff se aseză lângă ea pe sofa, iar ea îl făcu loc mai mult strângându-si picioarele. Părea destul de hărțuit, observă ea, si mai ales părea să fi uitat felul în care se purtase cu ea în noaptea accidentului.

- Tu ce ai de gând, Judy? Ți se pare că te iroseşti aici, ca secretară?

- Miss Botley mi-a oferit o slujbă de damă de companie când va pleca de aici, zise ea cu jumătate de glas.

- Pleacă miss Botley? Ce noroc s-a pogorât asupra noastră! Apoi, brusc, se încruntă; vrei să spui că vei fi companioana ei? Ți-a făcut această ofertă?

- Da.

- Asta înseamnă că i-ai spus că vrei să pleci!

- Nu, dar a venit vorba. Mi-am imaginat că ştie de la tine.

- N-am spus nimic nimănui; parcă vorbisem că acest subiect va fi dezbătut doar de noi doi, ceva mai târziu.

- Dar m-ai avertizat că va veni şi clipa aceea, îi aminti ea cu blândeţe.

- Era ceva care ţinea de viitorul îndepărtat, Judy! Dacă vrei să pleci, îţi pot găsi ceva mai bun decât această ofertă a lui miss Botley!

- N-am vrut niciodată să plec, Raff. A fost ideea ta dacă-ţi aminteşti, spuse ea cu o grimasă. El zâmbi neînţelegând prea mult.

- A fost multă confuzie între noi, Judy.

- Da, am observat şi eu.

- Adevărat, Judy? Asta înseamnă că şi tu uneori poate ai înţeles exact contrariul...

- Dar n-am făcut nimic care să te afecteze pe tine sau ceea ce faci tu.

- Şi asta mi se pare un răspuns ambiguu, replică el.

Judy oftă.

- Şi întrebarea a fost la fel de ambiguă.

- Da, poate că a fost. Judy, de multe ori am vrut să am o discuţie serioasă cu tine, dar tu ai ridicat mici bariere... ridicole.

- Şi tu ai procedat la fel, Raff, îi spuse Judy. în ultimul timp ai fost mereu absent, foarte departe de tot ce se întâmpla aici si m-ai tratat ca pe un copil.

- Adevărat? Poate că a fost o formă de autoapărare. Raff se opri ezitând. Cândva mi-ai spus că am acele calităţi pe care o

femeie le consideră rare; mă întreb dacă ai înțeles ce-ai spus atunci.

- Sigur că da, dragul meu Raff, am înțeles foarte bine.

Raff nu mai spuse nimic, de parcă ar fi fost preocupat de vreuna din noile sale probleme, iar ea se întrebă dacă-i auzise răspunsul. Raff părea foarte nelinistit în ultimul timp, dar în privirea lui se citea că nu este chiar nefericit. Oare si cu Marcia purta astfel de discuții?

- Esti îngrijorat, nu? îl întrebă, iar el îi zâmbi, de parcă s-ar fi scuzat pentru o slăbiciune care nu-i era caracteristică.

- Da, sunt puțin îngrijorat, răspunse el. Am mai avut o întâlnire cât de puțin încurajatoare cu avocatul meu astăzi. Am probleme si cu banca.

- Cu banca? repetă ea.

Băncile nu prea aveau legătură cu căsătoriile şi aranjamentele făcute în acest scop. Ai probleme legate de bani?

- Presupun că fiecare are din când în când, răspunse el evaziv, dar locul acesta necesită mai multe cheltuieli decât îmi pot permite.Şi eu am fost cam delăsător, pentru că n-am observat asta mai devreme şi încep să cred că Noel nu este potrivit pentru munca pe care o face.

- Ar trebui să ai nişte contabili, îi spuse ea pe un ton puțin cam aspru. Curând va trebui să dai socoteală pentru neconcordanțele din registrele de încasări. Ai putea să-i ceri lui

Noel să le pună măcar în ordine.

- Bănuiesc c-ar trebui s-o fac, dar cred că este cam târziu ca să mă mai plâng în privința greșelilor făcute. Spune-mi, Judy, vizitatorii castelului au cerut trufandale şi alte articole de lux în loc să se mulțumească doar cu o partidă de pescuit, de vânătoare şi un pat confortabil?

Ea îl studie, curioasă. Era ca şi cum ar fi recunoscut cam târziu, ce-i drept, că nu ştiuse să conducă această afacere, dar oricum era încurajator că reuşise să scape de sub dependența angajaților săi, Marcia şi Noel.

- Am încercat să-ți spun asta la puțin timp după ce am venit aici, zise ea, dar ai făcut-o pe atotştiutorul cu mine.

- Da, îmi amintesc c-am preferat să iau drept bune asigurările Marciei. Spune-mi Judy, sunt un patron atât de prost?

- Nu, Raff, nu, îl linisti ea repede. Cred că esti ceea ce au fost întotdeauna strămosii tăi si simți că nu te poți schimba. Ai considerat că Noel va face totul într-un mod cât se poate de onest, iar tu vei fi figura din umbră?

El o privi lung cu ochii lui mari, cenusii.

- Asadar si tu crezi că este doar vina mea, nu?

- Este doar în măsura în care ai permis să te lasi condus de alții. Poate că la început Noel a avut idei bune, dar fără a ține seama si de cadrul în care si le punea în practică. Locul acesta te-ar fi ajutat să scoți profit, dacă nu ai fi servit caviar oaspeților la

fiecare masă.

- Am vrut doar să fie un loc pentru oamenii cu bani! exclamă el cu un zâmbet trist.

- Asadar, asta este? Dar Slyne nu poate satisface acest nivel de exigențe, Raff! Cum te-a convins Noel să țintesti la un asemenea nivel?

- N-a făcut-o cu ajutorul cuvintelor. Ştiam doar că el avea experiență în acest domeniu, pe când eu eram doar un începător. Când ne-am întâlnit, el era bolnav, iar eu falit. Dacă puteam păstra Slyne, oferindu-i si lui o slujbă, mi s-a părut soluția la problemele noastre. Apoi ni s-a alăturat si Marcia...

Amândoi tăcură, apoi Judy insistă cu întrebările:

- Şi Marcia te-a orbit, atrăgându-te spre lucruri mai prozaice, spuse ea asteptându-se la o reacție violentă din partea lui.

Nu era sigur, îşi spuse ea, să patineze pe gheață atât de subțire.

- Marcia e o femeie frumoasă, desigur, începu el încet. Pentru mine a fost o experiență nouă, aici unde noi nu avem pretenții prea mari în privința femeilor.

- Şi?

- Şi ce-ai vrea să-ți spun? Raff părea impacientat şi obosit. Se simțea nevoia unei mâini de femeie, iar Marcia s-a descurcat excelent. Am fost un trio, fiecare cu atribuțiile sale.

- Iar pentru tine, după cum ai spus, ea era o experiență nouă,

zise Judy şi văzu cum privirea lui redevine tăioasă.

- Ei bine, da... poate... zise el şi-şi trecu o mână peste glezna ei afectată. Cum te mai simţi? Vrei să te mai bandajez o dată?

- Nu este necesar, răspunse ea, acceptând schimbarea stării lui de spirit, conştientă că trecuse vremea confidenţelor, dacă el chiar avusese intenţia de a face vreuna. Acum şchiopătez mai puţin. Pot să lucrez aproape normal, o zi întreagă.

- Aş vrea să văd cum mergi , spuse Raff, iar ea se ridică ascultătoare de pe sofa şi merse în faţa lui pe podea. Raff îi admiră talia subţire, sânii care se conturau frumos sub pulovărul roşu, felul în care părul roşu şi ondulat îi cădea pe umeri.

- Da, cred că te-ai vindecat.

Asta poate si pentru că esti foarte tânără, Judy.

Ea se opri ,privindu-l.

- Nu sunt mai tânără decât era Kathy, răspunse ea si-l văzu cum se încruntă.

- Nu, cred că nu, zise el ridicându-se. A, era să uit, am primit o anulare, adăugă el îndreptându-se spre usă. Un cuplu de americani, care a reclamat ceva legat de nota de plată. Presupun că Noel le-a adăugat ceva ce nu le-a convenit.

- Asta nu sună bine, zise ea. Aveau rezervare pe termen mai lung?

- Am uitat: Marcia a părut foarte afectată, dar i-am spus că ne putem descurca si fără yankeii ăstia.

- Se gândea la bani - cu toate astea sunt mulți americani care nu fac nazuri, îi spuse Judy. Vin să cumpere antichități si poteen- apropo, ce este acest poteen?

- Ceva care trebuie evitat de tinerele încăpățânate ca tine, îi spuse el, revenind la felul lui obisnuit de a se purta cu ea. Oricum, până la sfârsitul lunii hotelul se va umple din nou. Mâine este prima zi de mai.

Prima zi de mai.

- A venit vara deja, spuse Judy, apoi se uită mirată la Raff şi chiar la Marcia, care o priveau cam ciudat pentru că îmbrăcase o rochie de bumbac, deşi afară era cam întunecat.

- N-am observat deocamdată, răspunse Marcia cam rece. Raff, se mai petrece şi altceva în zona asta în afară de aceste nesfârşite ploi?

- O, da, răspunse el cu un zâmbet forțat. Probabil ai uitat vara trecută. Iar asta este o zi blândă.

- Nu văd deosebirea dintre o zi blândă şi una în care toarnă cu găleata, răspunse ea. Judy, a mai apărut o anulare de care trebuie să te ocupi în dimineața asta. Iar familia aceea din Manchester doreşte baie privată şi vine cu doi câini.

- Vor ieşi certuri cu ai noştri, iar băi private nu avem, îi răspunse Judy plină de voioşie.

- în acest caz ar trebui să avem, aşa cum am spus întotdeauna. Am putea transforma din camerele existente, cred. Raff, ți-am mai spus asta.

Nu există băi de-ajuns.

- Mai sunt încă patru în zona rezervată servitorilor, îi răspunse Raff. Ar trebui să fie de-ajuns.

Marcia exclamă, impacientată.

- Două băi la un hangar de castel sunt insuficiente, continuă ea. L-ai făcut pe Noel să anuleze comanda pentru transformarea a două camere în băi. Iar javrele alea de afară ar trebui să dispară. în afară de faptul că se iau la bătaie cu animalele vizitatorilor, intră în casă, aduc purici si murdărie, dacă nu chiar mai mult.

- Marcia, as vrea să înțelegi odată pentru totdeauna că asta este casa mea, indiferent ce ai vrea să faci tu aici, răbufni Raff. Câinii sunt ai muncitorilor de la fermă si nu pot fi alungați, după cum bine stii, iar în privința băilor nu sunt dispus să mai investesc nimic, decât am făcut deja. Dacă vizitatorilor nu le este de-ajuns ce se găseste aici, se pot duce în altă parte.

Era un lucru neobisnuit ca el să-si exercite autoritatea în termeni atât de direcți încât Judy sări uimită de pe canapea si o privi pe Marcia care rosea de indignare.

- Chiar asa, Raff? Cred că ți-ai pierdut mințile din moment ce mi te adresezi astfel în fața secretarei!

- îmi pare rău dacă-ți displace să ți se spună adevărul, draga mea, dar tu si Noel păreți a nu înțelege că există o limită de capital. Profiturile de până acum au fost înghițite de cine stie ce cheltuieli, care nu erau necesare si văd că nu vrei să te opresti.

Apoi încercă să-i zâmbească si adăugă: iar faptul că Judy este angajată ca secretara mea n-o transformă într-o servitoare.

- Da, îmi este foarte evident lucrul acesta! exclamă Marcia indignată. Şi bănuiesc că ei trebuie să-i mulţumesc pentru această fermecătoare iesire a ta.

De ce n-o pui în locul meu să se ocupe de clienţi, ca să vedem cum se descurcă?

Era după micul dejun dar nici unul nu se grăbea să se apuce de treabă. Raff sări în picioare.

- Vino, Judy... mai bine să ne apucăm de treabă. Noel s-a dus din nou la Casey?

- Da, bombăni Marcia. Avem nevoie din nou de diferite articole, pe care tu, probabil le vei considera inutile.

Raff se opri în spatele scaunului ei apoi se aplecă asupra ei; era un gest intim pe care Judy îl mai observase.

- Nu fi îmbufnată, Marcia, îi spuse el cu tandreţe. N-am vrut să te supăr. Sunt şi eu cam îngrijorat, asta-i tot.

- Atunci apucă-te de lucru şi apoi scoate-mă undeva la plimbare, zise ea. Raff însă scutură din cap.

- Altă dată. Eu şi Judy avem de recuperat perioada în care ea n-a putut lucra.

Ajunşi în birou, Judy începu să-şi aranjeze cutele rochiei, iar Raff ascuţi creioanele.

- N-ar fi trebuit să-i dai acel răspuns legat de servitoare,

remarcă ea.

- N-ar fi trebuit să facă acea aluzie încă de la început, răspunse el. îmi cer scuze pentru acel mic act de tandrețe la care a trebui să asişti.

- Nu ai destule manifestări de tandrețe față de Marcia.

- Ce vrei să spui, Judy?

- Nu ştiu, dar când doi oameni sunt...

- Ce sunt, Judy?

- O, nimic, zise . Mă tem că uneori vorbesc fără să-mi dau seama că trebuie să fiu mai discretă.

- Da, am observat. Dar cred că voiai să spui că dacă doi oameni au ceva unul pentru altul, este normal să fie tandri. La asta te gândeai, nu?

Raff stătea lângă biroul ei, privind-o, iar ea îsi ridică privirea spre el cu acei ochi limpezi, netulburați cu care se obisnuise atât de mult.

- Cam asa ceva, zise ea iar el îi zâmbi.

- Şi cred că te-ai mai gândit si la micile noastre discuții.

De data asta el citi uimire în ochii ei, apoi Judy îi evită privirea.

- Era cu totul altceva, de cele mai multe ori mă necăjeai.

- Iar tu îmi răspundeai cu un temperament neobisnuit pentru o relație dintre un sef si secretara sa, răspunse Raff.

- Este din cauza culorii părului meu. Mi-ai mai spus că

temperamentul meu se potriveste cu culoarea părului.

- Este adevărat. Toate astea mă duc la o singură concluzie, miss Judy Ware; că nu suntem deloc indiferenți unul față de altul.

- N-ar fi mai bine, zise ea, lăsându-si ochii în jos, să ne apucăm de lucru? Vezi teancul ăsta de corespondență? Trebuie rezolvat astăzi!

Au lucrat împreună toată dimineața, apoi Raff a lăsat-o pe ea să continue, iar el a terminat de scris scrisori către agenții, după care a plecat pe lac, după rațe. Cei doi Maules luau maşina şi se duceau în oraş după cumpărături, sau în căutare de distracții, atâtea câte se puteau găsi, lăsând-o pe Judy singură căci la castel nu mai sosise nici un vizitator.

Vremea era cam indecisă, zilele ploioase alternau cu cele însorite, iar Judy schimbă cele patru rochii de bumbac, după care garderoba ei cam sărăcăcioasă se epuiză.

Abia aştepta în fiecare zi să înceapă lucrul cu Raff, pentru că deşi nu se spusese nici un cuvânt, acel fir invizibil care-i unea se transformase într-o intimitate împărtăşită. Nu-i mai era greu să-i răspundă, sau să-i evite întrebările. Nu se amăgea că Raff ar fi avut ceva în afară de admirație politicoasă pentru ea, dar nu-i spusese el în prima zi de mai, că nu-i este indiferentă? Indiferent dacă urma sau nu să se căsătorească cu Marcia, el n-o iubea şi chiar şi aceasta învățase să renunțe la manifestările lui de

tandrețe.

Cei doi frați erau prea ocupați acum, pregătindu-se pentru invazia turiştilor de la sfârşitul lunii mai, ca să-i mai acorde ei atenție. Dacă reuşea să nu intre în vorbă când se luau decizii importante, nu se mai lovea nimeni de ea.

Marcia, căreia îi plăcea rolul de gazdă, nu mai ştia ce să mai facă, să creeze impresia de lux vizitatorilor de peste ocean, de la care se aştepta la mari venituri.

- Trebuie să comanzi acel bar pentru apartamentul Sarsfield, Noel, pentru că sunt sigură că vor dori să dea petreceri acolo, spuse ea, consultând o listă. Le putem oferi acele pahare georgiene din vitrina aflată în salonul mare. N-au fost folosite niciodată.

- Să fii sigură că setul Waterford nu va ajunge pe mâinile unor străini care nu pot face diferența dintre coniac si un whisky irlandez bun, îi spuse Raff, iar ea se strâmbă.

- Dacă nu le-ai folosit niciodată, de ce nu le vinzi? întrebă ea. Ai obține un preț extraodinar în Statele Unite pentru acest Waterford Georgian.

- Nici vorbă! insistă Raff.

- în acest caz trebuie să cumpărăm altele pentru bar si asta va mări cheltuielile, după cum îți place să scoți mereu în evidență. Ar mai trebui să mergem la Knockferry să vedem dacă pot confecționa cearsafuri colorate noi care să mai înveselească

încăperile astea vechi. Şi ciocolată, Noel, trebuie să fim atenți să existe din belsug, americanilor le place foarte mult.

- De ce nu-si cumpără singuri? zise Raff cu un aer foarte inocent, dar Marcia nici măcar nu zâmbi.

- Este vorba de gestul în sine, dragul meu, îi explică Marcia ca unui copil. Acesti indivizi sunt extrem de bogați si susțin că au strămosi irlandezi. Vor fi niste contacte extrem de valoroase când se vor întoarce în America si-ți vor face reclamă acolo.

- Mda, toți au strămosi irlandezi, zise Raff cu un aer ciudat. Le mai țineți minte pe cele două englezoaice care au fost aici în februarie, care se voiau rude cu Timsy şi nici nu i-au dat bacşiş la plecare pretextând că nu-şi pot mitui o rudă?

- Erau două nebune, zise Noel cam distrat, apoi îşi aminti că ele erau cele cărora le încărcase zdravăn nota de plată ca şi pe a celor doi Lucas, care aproape că-l prinseseră pe picior greşit. Pentru acea notă de plată dăduse vina pe biata Judy, dar nu-şi mai putea permite să facă asta. Deşi Raff părea foarte distrat şi absent în utimul timp, nu ştiai niciodată prea bine ce este cu el...Marcia încă mai dădea instrucțiuni. Arăta extem de bine sora lui, părea foarte potrivită pentru o viitoare castelană. Raff se ridică brusc, de parcă nu l-ar mai fi interesat nimic din ce se discuta şi spuse:

- Hai Judy, nu mai are rost să rămânem aici. Avem treabă la Knockferry.

Ai putea să vii cu mine.

- De ce nu mă iei pe mine? întrebă Marcia. M-aş interesa şi de acele seturi colorate de pat.

- Mi-am amintit că nu-ți place ziua de târg. Şi de fapt, după ce m-am mai gândit, cred că acele seturi vechi irlandeze de pat pe care le avem sunt mai bune decât orice seturi colorate, spuse el cu un zâmbet şi după ce-i făcu un semn cu ochiul lui Judy, o trase după el afară din cameră.

în timp ce se ocupă de problemele sale Raff o lăsă pe Judy să cutreiere prin oraş. Ea nu mai fusese decât o singură dată cu Noel, astfel că zgomotul si aglomerația, culorile vii, erau încă o noutate.

Când obosi de ce văzuse în piață se uită prin vitrinele magazinelor. Un orăsel care acesta nu avea mare lucru de oferit, mai ales unora cu gusturi extravagante, desi Marcia crezuse că va putea găsi aici cearsafuri colorate, dar văzând un capot colorat din bumbac intră să întrebe si de cearsafuri. Examină halatul care era de proastă calitate văzut de aproape. Şi-l putea permite ca preț, asa că-l cumpără.

Ajunse la locul de întâlnire cu Raff cam fără suflare, pentru că alergase fiind în întârziere. Se confruntase de multe ori cu primejdia de a-i fi aruncat pachetul pe jos de către oamenii care treceau grăbiți pe străzile aglomerate.

- Am întârziat? îl întrebă pe Raff, iar el ridică din sprâncene

observând că era atât de îngrijorată.

- Şi ce dacă ai întârziat? răspunse el luînd-o de braț s-o conducă spre masină. Este o zi de sărbătoare, draga mea, si sper că te-ai distrat si tu. Arăți de parcă abia ți-ai fi făcut loc prin mulțime.

Judy duse mâna să-si aranjeze părul răvăsit de vânt si scăpă pachetul. El îl ridică si zâmbi indulgent hotărât să-l ducă el. Judy nu va sti niciodată îsi spuse el că imaginea ei cu chipul îmbujorat cu rochia ei galbenă si părul rosu fluturând îi înseninase ziua după acea lungă discuție cu banca si cu avocatul său. La fel se întâmpla si cu Kathy când mergea cu el la Knockferry apoi vorbea tot drumul spre casă povestindu-i tot ce văzuse; numai el îi acoperea gura cu un sărut şi o reducea la tăcere.

- Ce -ai cumpărat, Judy? o întrebă.

- Un capot, zise ea făcând eforturi să țină pasul cu el. Este o rochie de casă lungă aşa cum poartă şi Marcia, numai că nu este de calitatea lucrurilor pe care le poartă ea.

- Nu mi-aş fi imaginat că eşti o femeie pasionată de îmbrăcăminte, spuse el amuzat, iar ea îi răspunse imediat:

- Asta pentru că mă consideri mereu o copilă. Nu realizezi, Raff, că fetele de vârsta mea se maturizează foarte repede? N-ai citit de fete mai mici decât mine care fug cu câte un iubit. Şi în plus, adăugă ea, nu mai suportam capotul cel vechi! Nu făcea nimic altceva pentru mine în afară că mă acoperea şi-mi ținea

cald.

- Bine Judy, dacă asta ți-ai dorit tu... Când ajunseră la mașină, puse pachetul pe bancheta din spate şi-i deschise portiera ca ea să se aşeze pe locul pasagerului.

- Nu mă gândesc la tine ca la un copil, Judy, îi spuse el aşezându-se la volan. Ai acel dar de invidiat de a combina tinerețea cu istețimea şi ai un fel straniu de a înțelege orice.

- Straniu?

- Ei straniu pentru mine, poate. Nu am prea multă experiență cu tinere ca tine.

- Şi Kathy?

- Da, poate Kathy... dar si eu eram mai tânără pe atunci. Nu căutam profunzimi la o femeie, nici felul în care privea viața.

Ea tăcu brusc ținându-si mâinile în poală, constientă că avea mâinile murdare.

- Vrei să mai mergem la hanul de la Lough Creagh? o întrebă el brusc si-i zâmbi din nou când porni motorul si reusi să scoată masina din toate cele parcate acolo.

Capitolul 9

Pe drumul de întoarcere, ea vorbi fără încetare despre lucrurile noi pe care le văzuse în oraş.

- Raff, ai mai văzut vreodată pălării ca acelea?

- Noi suntem obişnuiți cu ele şi nu ne mai miră, îi spuse el, dar fără să vrea îşi aminti că fosta lui iubită Kathy născută şi crescută în altă parte a țării, le considera la fel de ciudate.

- Şi Timsy poartă o astfel de pălărie. Arată ca un măr.

- Şi părinții mei, strămoşii la fel, au purtat astfel de pălării. De ce ți-ai găsit o muncă de birou, Judy? Observ că-ți place mai mult să mergi pe teren.

- Poate ai uitat că vreau să rămân în Irlanda, spuse ea. Se va mai găsi vreun post de secretară, poate numai de dactilografă la vreun conac, dacă nu la alt hotel.

El nu-i răspunse.

Ajunseseră la Plain of Cluny, acea fâsie dezolantă de mlastină, care nu-i prea plăcuse prima oară. Acum era mai cald, locul înverzise, dar mai existau multe zone cu roci si muschi, cu licheni. Judy se zgribuli.

- Ti-e frig? o întrebă el.

- Nu, spuse ea gândindu-se că dinspre Plain of Cluny se simțea un suflu rece, ca o răceală a spiritului.

Dar la Lough Creagh resimți căldura;pe acest braț de mare, la schimbarea anotimpurilor apa părea tot mai albastră.

- Mai putem sta aici? strigă Judy si fără a mai astepta răspuns îsi aruncă sandalele din picioare si alergă spre marginea apei cu picioarele goale.

Raff veni după ea, constient că fără să vrea îi tulburase bucuria acestui moment. Se aseză la soare pe o stâncă să astepte până ea îi va dărui din nou încrederea si compania pe care le asteptase atât de mult, si-si umplu pipa cu tutun cu gesturi lenese, urmărind cum îsi îngroapă picioarele în nisip, asa cum

făcea si el când era copil; apoi încercă apa dar îsi retrase piciorul în mare grabă si începu să râdă privindu-l.

- O, e atât de rece! se plânse, apoi se aseză la picioarele lui să se încălzească la soare.

- Apa este întotdeauna înselătoare. Trebuie să fie foarte fierbinte ca să te poți bucura de o baie, îi spuse el. Ti-ai revenit?

- Dacă mi-am revenit? zise ea.

- Cred că am spus ceva care te-a întristat. Este a doua oară când ai avut frisoane iar aici este destul de cald. Ce-am spus, Judy? Ce te-a mâhnit?

- Cred că acest loc m-a întristat foarte tare. Este dezolant şi mohorât.

- Mai bine foloseşte asta, zise el întinzându-i batista, iar când văzu că ea nu face nicio mişcare s-o ia, se aplecă şi-i şterse picioarele.

- Este a doua oară când îți murdăresc batista, spuse ea, iar privirile lor se întâlniră.

- Judy, zise el, mi-ai spus cândva că ai de oferit o inimă curată. Mai ții minte sau erai puțin sub influența evenimentelor?

- Tu așa ai spus.

- Pe atunci, în mintea ta erau câteva probleme neexplicate. Spuneai ceva despre Grogan şi Noel, despre faptul că unul din ei voia să cheme garda. Mai ții minte? Poți să-mi spui acum ce-ai vrut să mă faci să aflu atunci? Despre piesele de mobilier

înlocuite?

Din felul în care-i vorbea ea îşi dădu seama că Raff începuse să creadă că în casa lui se desfăşurau lucruri necinstite. Dar acum Noel îi legase mâinile. Din cauza Marciei ea nu putea face o acuzație care nu numai că l-ar afecta pe Raff, dar ar transforma-o într-o bârfitoare, care vorbeşte din invidie.

- Să nu mai vorbim de asta. Am ajuns cumva să mă implic în toate acelea fără să vreau, dar mai bine să vorbim de altceva.

- Foarte bine, zise el cu gravitate, studiind-o. Dacă vrei să scapi de întrebările mele este mai bine să renunţ. Văd că ai devenit expertă la vorbitul în dodii ,draga mea.

- Este un fel de sistem de autoapărare, răspunse Judy. Şi tu îl folosesti adesea.

- Adevărat? exclamă el asezându-se din nou pe stâncă. Probabil este si la mine un sistem de apărare.

- De mine? A fost rândul ei să pară surprinsă când el a încuviințat.

- Sau de mine însumi. La vârsta mea, omul devine plin de impulsuri, speranțe desarte si dorințe.

- O, unchiule Rafferty!

El pufni în râs.

- Te asigur, Judy, că nu sunt întotdeauna atât de circumspect, cu toate acuzațiile tale.

- Raff, începu ea ezitând la început, uneori nu te înțeleg

deloc.

- Da, este de asteptat să fie asa. Ştii că mi-ai trezit multe amintiri dureroase si mi-ai cam schimbat viața de când ai venit aici?

- Pentru că-ți aminteam de Kathy?

- Asta a fost doar la început.

Dar cunoscându-te mai bine mi-am dat seama că nu semeni cu ea, în afară de tinerețe şi simplitate. Kathy avea simplitatea copilăriei fără a avea şi dorința de a explora ceva în afara lumii ei. în cazul tău, simplitatea izvorâşte dintr-o inimă curată şi din multă bunătate. Ai calități de invidiat Judy.

Erau vorbe cam ciudate, se gândi ea, mai ales că îl aştepta un viitor cu o femeie care nu-i oferea nimic din toate astea şi văzând suferința din ochii lui, îi spuse cu blândețe:

- Dacă eşti în vreo încurcătură, Raff, nu este prea târziu. Adică este mai bine să rupi lucrurile de acum, decât să te implici mai mult.

- în prezent, sunt foarte îngrijorat din cauza problemelor financiare pe care le am, sunt aproape de faliment, răspunse el, ignorând deliberat sensul celor spuse de ea.

- O! exclamă Judy dezamăgită, pentru ca apoi privindu-l să vadă că avea foarte multă tristețe în ochi. Discuțiile cu banca şi avocatul nu ți-au adus nimic bun?

- Din contră, m-au îngrijorat foarte tare, replică el

îngândurat, iar ea îşi strânse genunchii la gură şi se aplecă să-l asculte.

- Ai datorii foarte mari? îl întrebă. Tatăl ei cât trăise fusese mereu în această stare; era nevoie să reducă drastic cheltuielile pentru a-şi reveni.

- Nici măcar aşa nu se mai poate rezolva nimic. Asta înseamnă că nu mai pot nici măcar să lucrez ca la început. Am cheltuit deja capitalul pe care m-a lăsat avocatul să-l folosesc, iar dacă nu reduc la jumătate cheltuielile pentru castel sunt în faliment.

Judy se înfurie.

- Noel! exclamă ea. Toate aceste tertipuri de a tranforma Slyne într-un hotel de lux. Centrala electrică, noile telefoane pe care se presupune că le-a instalat foarte ieftin cu acel Grogan. Am văzut factura ieri la Noel; era o sumă extravagantă când cu nişte lampadare totul ar fi arătat mai frumos! Judy menționă o sumă care-l făcu să ridice din sprâncene.

- Eşti sigură că a fost atât de mult? o întrebă.

- Sigur că da. Când ajungem acasă, ți-o pot arăta. De ce mă întrebi?

- îmi amintesc că am scris un cec pentru o sumă mult mai mare, folosită în acest scop. Probabil Grogan a făcut o greşeală trimițând factura.

Judy îşi rezemă fruntea de genunchi, iar părul îi căzu

acoperindu-i fața.

- N-ai ținut evidența facturilor până la venirea mea aici?

- Nu. Eu doar am scris cecurile. Era sarcina lui Noel să păstreze facturile.

- înțeleg. Aşadar tu nu vedeai niciodată facturile.

- Nu. Odată ce se plăteau, facturile nu mă mai interesau.

- O, Raff! Nu înțelegi? exclamă ea ridicându-şi capul.

Probabil a făcut asta de fiecare dată când era vorba de o factură mai mare. Trebuia doar să-l convingă pe Grogan sau pe un alt comerciant lipsit de scrupule aştepta că tu să plăteşti şi venea cu factura adevărată.

Raff se crispă brusc, amintindu-i lui Judy de felul în care arăta în noaptea când o găsise în maşina avariată.

- De ce nu te descotoroseşti de el? insistă Judy, prea supărată ca să mai fie atentă că-şi promisese să nu spună nimic din ce ştia. Ştiu sau cel puțin aşa mi s-a spus, că Noel te fură. De ce nu scapi de el, sau măcar de ce nu-i spui să se oprească?

El o privi cu ochi neaşteptat de blânzi.

- Crezi că sunt un naiv care lasă lucrurile să-i scape de sub control? Da, Judy?

- Nu eşti nici naiv, nici nu laşi nimic să-ți scape de sub control, numai că ai prea mare încredere în oameni. Şi mai ales, te ocupi de lucruri pe care nu le cunoşti.

- Am ştiut tot timpul, Judy, îi spuse el cu blândețe. Nu

despre facturile duble ale lui Noel sau cecurile pentru Grogan, am intuit că există o afacere secretă între ei. Grogan a fost persoana de contact pentru prea multe afaceri care nu mi-au fost pe plac. De asta nu vreau să intre în casă.

- De ce insişti să-l păstrezi pe Noel?

- Am crezut că pot trece cu vederea unele lucruri, dar...

- Pentru Marcia, nu?

- Da, pentru Marcia, replică el grav, ridicându-se. Vino, draga mea, să mergem acasă. îmi pare rău că nu ți-am oferit o zi asa cum ai merita. încalță-te Judy.

- Ce vrei să faci? îl întrebă ea, luptându-se cu cataramele sandalelor.

- Mă tem că nu va fi nimic spectaculos. Le voi aduce la cunostință că sunt falit, apoi îi voi lăsa să ia decizii.

- Marcia nu are legătură cu aceste mici afaceri murdare ale fratelui ei, adăugă ea.

- Ce fată bună esti, Judy! îi spuse el . Sunt convins că ea nu este implicată, ai dreptate.

Merseră spre Slyne aproape în tăcere, iar când ajunseră la acea porțiune de drum care iesea din mlastină, ea îi spuse brusc:

- Dacă tot ai intuit siretlicurile lui Noel nu ți-a trecut prin minte că eu si el....nu...

Judy se opri, iar Raff îi spuse cu blândețe:

- Nu te amuzai cu el, asa cum am crezut?

- Exact.

- Nici eu n-am crezut.

- Dar te-ai comportat ca si cum ai fi crezut.

- Da, ei bine, gelozia face lucruri ciudate uneori, Judy.

- Tu? Gelos pe mine?

- Te surprinde?

- Da, recunosc că mă surprinde, răspunse ea.

Imediat ajunseră la poarta castelului, iar cinii alergară spre ei lătrând, iar Marcia ieşi în dreptul coloanelor dorice. Arăta, se gândi Judy, ca doamna casei care-şi întâmpina soțul. Când Raff se apropie, îl sărută pe obraz.

Raff convocă o adunare după masă, în birou, unde puteau discuta în linişte.

- Ce este adunarea asta atât de solemnă? întrebă Noel, care nu avea chef de discuții după-masă. Să comand dulapul acela la Grogan? El îl aduce cel mai repede. Marcia se gândea c-ar fi mai bine să comandăm cearşafurile la Dublin. La Knockferry nu găseşti lenjerie de calitate.

Raff străbătea încăperea cu paşi mari de parcă nu ştia de unde să înceapă, dar când Noel termină ce vorbit se aşeză la birou şi-şi sprijini coatele pe el.

- Nu se va mai face nicio comandă, aşa că scoateți-vă din minte dulapurile, cearşafurile şi restul de fleacuri de acest gen pe care hoardele de americani pe care i-ați invitat nici nu le-ar

observa, spuse el, iar cei doi Maules îşi ridicară privirea spre el cu uimire sinceră.

- Ce vrei să spui, bătrâne? Poate pentru tine sunt fleacuri, dar oamenii care vin aici nu pot fi primiți oricum. Ştiu asta din experiență, adăugă Noel care începea să se înfurie.

- Da, sunt convins că ştii Noel, replică Raff încet dar hotărât. Cu toate astea, Slyne n-a fost niciodată hotelul pe care l-ai fi vrut tu. Iar intențiile mele, dacă tot vine vorba, sunt ca acest hotel să fie abordat dintr-o altă perspectivă, dacă vrem ca afacerea să continue. Extravaganțele de orice gen trebuie să se oprească, iar dacă nu sunteți de acord cu o abordare mai umilă de a conduce acest hotel, va trebui să veniți cu propriile voastre fonduri.

- Ce vrei să spui? întrebă Noel din nou, rosind.

- Adică sunt falit, nu mai am bani.

Se lăsă tăcere.

Doar Judy care sta în dreptul ferestrei se muta stingherită de pe un picior pe altul dorindu-si ca Raff să n-o fi invitat la această sedință de lucru. Deodată, Noel izbucni în râs.

- E vreo glumă, amice? îl întrebă.

- Cu siguranță, nu. Amenințarea cu falimentul nu prea poate fi luată drept glumă.

- Chiar asa de rău este?

- Da, chiar asa de rău. Nu stiu dacă ai realizat, Noel, că ai lucrat cu fondurile altuia si că asta nu va dura la nesfârsit.

Noel rosi din nou.

- Ştii că nu puteam pune bani în această afacere si ai fost de acord să lasi totul pe mâna mea. Nu ai avut de ce să-ţi faci probleme pentru că registrele au fost ţinute întotdeauna la zi.

- Adevărat? Numai că n-am discutat si asupra modului în care te-ai gândit să conduci această afacere. Nu-ţi este de-ajuns un simplu hotel, dragul meu. Tu vrei o afacere care cere prea mult capital, iar eu nu-l mai am.

Noel se întoarse brusc spre locul în care se afla Judy. Ea privea pe fereastră şi nu acorda atenţie discuţiei.

- Presupun că micii tale secretare trebuie să-i mulţumim pentru asta, remarcă el, iar Judy tresări şi-l privi fără să înţeleagă nimic. Nu încerca s-o faci pe nevinovata, draga mea, toţi îţi cunoaştem punctul de vedere. Ce speri să obţii prin asta poate să te ocupi de facturi iar la sfârşitul sezonului să obţii un bonus?

- Te rog n-o implica pe Judy, ea nu are nicio legătură cu ce vă spun acum, zise Raff pe un ton foarte dur, iar Marcia, care până acum nu prea vorbise, puse o mână pe umărul fratelui ei.

- Să nu ne pierdem cu firea, zise ea cu mult calm. Dacă Judy a fost cam indiscretă şi şi-a imaginat cine ştie ce, asta este. Dar Raff are dreptul să impună muzica pe care vom cânta de acum. Doar el plăteşte !

- Mulţumesc, Marcia, zise Raff. Iar acum poate ajungem şi la o concluzie. Orice comandă, mai ales cele de băuturi, trebuie

anulată imediat; excepţie fac cele pe care le văd eu mai întâi şi de acum înainte toate comenzile vor trece pe la mine. Judy va aduce toate facturile la mine, şi acest obicei de a risipi băuturi la oricine vine aici se va desfiinţa. Mă înţelegi, Noel?

Chiar şi în umbră, se putea vedea surâsul batjocoritor de pe chipul acestuia.

- înţeleg un singur lucru, zise el.Tu, inspirat de bârfitoarea ta secretară, aţi spus foarte clar că nu ai încredere în mine. Judy trebuie să-ţi aducă comenzile să-si aducă facturile, iar eu ce să mai fac?

- Dragul meu Noel, replică Raff. Sunt foarte constient că ţi-ai pus deoparte comisioane si tot ce se mai putea scoate din această activitate, pe lângă salariul mai mult decât generos pe care ţi l-am plătit. Dar există limite chiar si în asta si întrucât nu mai am bani, trebuie să ne restrângem foarte mult în viitor, nu crezi?

Noel îsi schimbă imediat atitudinea.

- Ei, n-o lua chiar asa, bătrâne. Ce e cu tine zilele astea? Nu-ţi face probleme!

- Spui asta prea des, Noel, observă Raff. E destul de usor să alungi problemele mai ales dacă nu sunt ale tale. Am fost la bancă si la avocat si am ajuns cu ei la concluzia că mai putem derula această afacere pe timpul verii, doar. Dacă nu obţinem profitul necesar, ceea ce este greu de crezut, si dacă nu facem

economii drastice, vom închide în prima lună de toamnă. Clar?

- Foarte, răspunse Noel. Iar dacă tu îți închipui că voi continua să lucrez în aceste condiții de austeritate, în sălbăticia asta, ar trebui să te mai gândesti.

- Noel, nu-ți amintesti că la început când erai bolnav si nu aveai un ban sălbăticia te-a ajutat să te pui pe picioare?

Dar dacă aşa vezi tu lucrurile, ar fi mai bine să pleci.

- Şobolanii părăsesc primii corabia care se scufundă, vrei să spui?

- Da, aşa se pare.

- Raff, tu erai şeful. De ce ai lăsat totul pe mâinile unui angajat nepriceput? De ce nu m-ai supravegheat? Pentru că tu erai marele castelan, care nu se putea coborî la astfel de lucruri!

- Aici ai dreptate, trebuie să recunosc, zise Raff. Dar ignoranța m-a ținut departe de acte şi nu aerul de castelan, am crezut c-ai înțeles asta. Te-am considerat prieten, Noel, nu un angajat plătit. Să nu uiți asta.

Noel nu spunea nimic.

Marcia îl luă după umeri pe Raff.

- Cred că nu aveți motive de ceartă. Problemele se vor rezolva iar eu nu părăsesc corabia.

- Mulțumesc, Marcia, răspunse Raff. Nu mă aşteptam să vrei să rămâi fără Noel.

- Dragul meu, protestă ea cu falsă indulgență nu mă

gândeam la fleacul ăsta de hotel. Mi-am imaginat că ai alte planuri.

Din întuneric, Judy îi urmărea fără să facă o mişcare din locul ei de la fereastră. Marcia se aplecase deasupra lui Raff, atingându-i obrazul cu părul ei lung.

Raff păru că se crispează un moment apoi spuse:

- Planurile pe care eventual le-am imaginat, planuri în care mă includ si pe mine, nu se pot materializa. S-au înregistrat schimbări majore.

- Raff, spuse ea, trebuia să ceri doar ceea ce voiai să primesti. M-am aruncat la picioarele tale, nu-i asa, iubitule? Ei bine, poate a venit momentul să fii mai înțelegător.

- Draga mea, sunt falit, îi spuse el răbdător de parcă nu mai spera s-o facă să înțeleagă, iar ea lăsă capul pe spate si începu să râdă.

- Falit! repetă ea. Ai putea face o avere considerabilă dacă m-ai asculta! Casa asta se dărâmă singură, dar trebuie să te gândesti al comorile aflate în interiorul ei. Mi-am făcut planuri, stiu si unde putem obține cele mai bune prețuri, dar asta numai după ce ne căsătorim.

Capitolul 10

Judy nu se mişcă pe scaunul ei. Urmărise fascinată cum roşeaţa invadase frumoasa figură a Marciei, pe măsură ce i se adresa lui Raff. Ar fi vrut s-o implore să nu mai spună nimic, să nu se coboare atât de mult în ochii celor prezenţi. Chiar şi Raff făcu un pas spre ea pentru a o preveni că este mai bin e să tacă. Când în cele din urmă Raff vorbi, o făcu pe un ton foarte calm şi blând.

-Observ că planurile mele nu au nicio legătură cu ale tale, Marcia, începu el. Castelul este casa mea. Dacă decid să trăiesc foarte simplu aici

cum obişnuiam să fac înainte, să reduc cheltuielile drastic până la lichidarea datoriilor eşti pregătită să-mi fii alături?

Marcia îl privea uimită.

Ştiu acum că vorbise prea devreme.

- Ei bine, dragul meu, este o întrebare curioasă- replică ea. Dar sunt sigură că vei vinde castelul, ar fi o prostie să n-o faci.

De ce să-ţi mai pese de mucegaiul de aici în care ai trăit toată viaţa, fără să-i apreciezi valoarea comercială?

- Este mediul meu si sunt o persoană căruia nu-i plac schimbările.

Sunt sigur că n-as fi un soţ bun pentru tine.

- De unde stii? De unde stii că n-ai deveni soţul perfect, odată ce te-ai depărta de căsoaia asta dărăpănată de care ai devenit obsedat? Te voi învăţa să trăiseti, Raff.

- Crezi? Şi dacă nu vreau să trăiesc viața pe care mi-o propui tu?

- Raff, gândeste-te că nu te-ai distrat niciodată! strigă Marcia disperată.

Gândeste-te cum am putea trăi cu banii luați pe toate vechiturile astea! în afară de mobilă, de sticlărie si de porțelanuri, Grogan spune că lambriurile de aici si semineurile s-ar vinde grozav în America!

- Şi ce să fac? Să vând castelul pe bucăți?

- De ce nu? Locul acesta nu are valoare de piață, iar Grogan spune că...

- Oh, Dumnezeule, gemu Noel întorcându-se cu spatele, iar Judy, care se astepta la reacția lui Raff, sări în picioare odată cu el. Raff aproape c-o dărâmă pe Marcia.

- Foarte bine, Marcia. întrucât ai ales să discuți aceste probleme în public, o să ajungem şi la o concluzie, spuse el, iar Judy nu mai auzise vreodată atâta amărăciune şi dezgust în glasul lui. Nu-ți pasă de mine, vrei doar să pui mâinile tale lacome pe banii care ar putea rezulta din vânzarea hotelului şi a mobilierului. Eşti o femeie frumoasă, draga mea, dar viața nu te-a învățat că sunt lucruri pe care un bărbat nu le negociază. M-am gândit cu câtva timp în urmă să mă însor cu tine, iar tu ai luat-o în serios. Nu ți-am făcut niciodată o cerere în căsătorie şi dacă m-ai înțeles greşit, te rog să mă ierți. Dacă ți-ar fi păsat cu

adevărat de mine, lucrurile ar fi stat altfel.

Marcia pălise.

Continua să-l privească, să-i înțeleagă spusele să vadă dacă se mai putea repara ceva.

- Greşeşti, dragă Raff, şi eşti nedrept cu mine. Sigur că mia păsat de tine, te-am dorit.

- Dorința este cuvântul pe care-l înțelegi cu adevărat. M-ai dorit pentru că eram o experiență nouă, dar dragostea şi dorința animalică sunt două lucruri diferite. După ce ți-ai fi satisfăcut dorința de mine, m-ai fi părăsit pentru că o femeie ca tine se plictiseşte prea repede de un bărbat. Fii cinstită o singură dată, n-ai fi făcut asta?

Ea continua să stea liniştită pe brațul fotoliului, dar la un moment dat începu să tremure şi întinse mâna spre Noel ca să-i dea o țigară.

- Asadar, căsătoria noastră a fost doar în imaginația mea? întrebă ea încet. Eu am făcut totul, iar tu n-ai avut ce oferi în final, cu excepția ta si a barăcii ăsteia pe care o numesti castel. Da, te-am dorit. Mi-ai cerut să fiu cinstită cu tine, ei bine, voi fi. Am fost atrasă de tine naiba să te ia, tocmai pentru că nu te-ai lăsat ademenit .

Te-as fi acceptat si ca iubit, Raff, după cum ți-am mai spus cândva.

Raff nu spuse nimic, iar ea îsi aprinse țigara la bricheta

întinsă de Noel, apoi îsi dădu capul pe spate, sfidându-l pe Raff.

- Da, ai dreptate m-as fi plictisit repede. Ce fel de iubit ai fi fost cu puritanismul tău?

Dacă imaginea acelei blestemate Kathy mai dăinuie si acum între noi, esti liber s-o alegi pe Judy care se potriveste cu ideea ta de soție. Abia asteaptă!

Judy sări de pe scaun căutându-si cuvintele cu care să încheie această discuție, moment în care Raff o plesni pe Marcia.

- Asta de acum se numeste criză de isterie, îi spuse el rece. Du-te în camera ta. Mâine o să discutăm despre plecarea voastră de aici.

Marcia se ridică încet în picioare.

- Bine lucrat, miss Judy Ware! Ai vorbit si despre micile afaceri ale lui Noel cu Grogan?

-Marcia, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă fratele ei.

- Nu i-am spus nimic, zise Judy... şi nu din cauza amenințărilor lui Noel, ci pentru că-mi păsa de Raff. Nu te poți mulțumi cu tot răul pe care l-ai făcut deja, Marcia? Nu mai am nimic de adăugat.

- Te referi la afacerile care s-au făcut cu mobila mea? întrebă Raff. El rostise întrebarea atât de clar încât toți se întoarseră să-l privească.

- Aşadar, Judy a vorbit! exclamă Noel dezgustat.

- Este adevărat că a încercat cândva să mă prevină, răspunse

Raff, dar atunci nu i-am acordat atenție, din cu totul alte motive.

Noel, cât de naiv m-ai crezut! Nu mi-a fost greu să fac nişte legături şi să înțeleg şi singur ce puneai la cale. Câte piese de mobilier ai substituit deja?

- Numai două, zise Noel.

Şi am făcut asta doar pentru a te ajuta, Raff. Am ştiut că nu prea ai bani. Tot ce-am luat pe ele se află la bancă; nu sunt o avere doar o sumă bunicică.

- Mă întreb, zise Raff dacă mi i-ai mai fi oferit în cazul în care nu descoperam singur.

- Suma s-ar fi mărit dacă am fi derulat şi ultima afacere, dar Grogan m-a cam tapat de bani. Nu poți avea încredere în astfel de oameni!

Raff îl privi cu dispreț.

- Da, acum se explică misterul celor două măsuțe de cafea. Ştiam ce reputație are Grogan.

- Ne vei da în judecată? îl întrebă Noel, pentru prima dată părând speriat.

Raff care străbătea încăperea cu pasi mari se opri în spatele lui Judy asezându-si mâinile pe umerii ei. Ea îi simți mâinile tremurând si le acoperi cu mâinile ei asa cum văzuse că făcuse Marcia.

- Nu, răspunse el într-un târziu. Nu-mi place să spăl lucrurile murdare în public, si apoi cândva chiar am ținut la voi.

S-o lăsăm asa.

- Da, este decent, răspunse Noel jenat. O să scriu acel cec înainte de plecare.

- Păstrează banii, spuse Raff si mâinile aflate pe umerii lui Judy tremurară din nou. Veți avea nevoie de bani pentru un nou început, tu si sora ta.

Marcia străbătu încăperea si veni lângă fratele ei.

- Asadar suntem concediați, nu? întrebă ea cu un aer care se voia usor amuzat.

Cum te vei descurca oare cu vizitatorii americani fără director de hotel si fără mine sau crezi cumva că Judy o să le facă pe toate miscând din nas ca Samantha?

- Cred că asta nu vă mai priveste pe nici unul din voi, zise Raff. Va trebui să vă pregătiți imediat de plecare. Cred că ar fi jenant să mai pierdeți vremea pe aici, nu?

-Ai spus-o cu foarte mult tact, zise Marcia brusc plictisită, examinându-i din priviri.

Raff înalt puțin cam dezordonat, Judy cu părul ei roşu rezemat de pieptul lui.

- Dumnezeule, cum m-ai fi plictisit! exclamă ea cu cruzime.

Aveam nevoie de un bărbat, nu de un cavaler demodat în armură, cu un picior în groapa unei dragoste pierdute şi altul în cuibul dragostei nou găsite! Nu este chiar o inocentă, după cum spune Noel, aşa că vă doresc să vă bucurați unul de altul!

- Taci! strigă Noel, scoțând-o cu forța din cameră.

După ce plecară cei doi, se făcu linişte, foarte multă linişte, se auzeau numai suntele obişnuite; ticăitul ceasului, lătratul unui câine, apa care se lovea de mal. Judy îşi îngropă fața în umărul lui Raff şi începu să plângă.

El o prinse în brațe şi o strânse la pieptul său, cu o mână mângâindu-i părul.

- Nu mai plânge, draga mea... cuvintele ei n-au ajuns la mine....a fost finalul unei femei disprețuitoare, vulgare...

- Am plâns pentru tine Raff, spuse Judy printre suspine.

- De ce, Judy?

Crezi că m-a afectat?

Ea încuviință.

- Noel m-a rănit cel mai tare, spuse Raff.

Nu este prea plăcut să vezi că bunătatea îți este răsplătită cu ingratitudine, dar cred că eu am purtat cea mai mare parte de vină.

- Dar si Marcia te-a rănit.

- Ea nu avea puterea s-o facă. Ar fi trebuit s-o iubesc, pentru ca să-si poată înfige ghearele adânc în inima mea.

- Vrei să spui că n-ai iubit-o?

- Nu. Am fost atras de ea nu neg, pentru că era o femeie cum nu mai văzusem si eram după atâta vreme fără compania unei femei.

- Dar te-ai fi căsătorit cu ea, zise Judy ridicându-si spre el fața brăzdată de lacrimi. Raff îi sterse lacrimile cu un singur sărut.

- Poate la început, m-am simțit tentat s-o fac. Venise vremea să mă însor, să am copii, asa am crezut eu; Marcia era frumoasă si părea o castelană potrivită, sau asa mi s-a părut mie, pentru că nu mă pricep la femei. Dar odată ce ai venit tu, gândul acesta m-a părăsit.

- Eu? zise ea uimită rosind.

- Oh, Judy! exclamă el, tandru dar si usor exasperat. Nu stii ce simt pentru tine?

N-ai înțeles nimic din ce ți-am spus?

- Au fost doar vorbe. îți place să vorbesti.

- Dar în după- amiaza asta îmi amintesc că ți-am spus că stii să-mi răspunzi la fel.

- Da, m-ai învățat, este adevărat, zise ea cu oarecare amărăciune, şi se depărtă de el.

- Judy, spuse Raff, am crezut că... dar mai bine lasă pe mâine.

- Mâine? întrebă ea nemaiînțelegând ce voia să-i spună Raff. Apoi, Judy se răsuci pe câlcâie şi cu părul în vânt părăsi încăperea fără o vorbă.

Dormi mult a doua zi, trezindu-se cu ochii grei de somn şi o găsi pe Rosie Boyle stând la capul ei.

- Credeam că vei dormi mai mult, miss Judy, zise fata.

- Cât este ceasul? o întrebă Judy, făcând un efort să se ridice.

Apoi, văzu lumina soarelui care răzbătea prin draperie şi ştiu c-a dormit prea mult, ceea ce nu-i era caracteristic.

- Este ora zece, nu vă luaţi după ceasul acela mare, este cu o oră în urmă, spuse fata. Judy o privi uşor descumpănită.

- De ce nu m-ai trezit la ora obişnuită? o întrebă. A trecut jumătate de dimineaţă deja, şi am foarte mult de lucru.

- Stăpânul mi-a spus să vă las să dormiţi, răspunse Rosie. El a plecat să trimită nişte telegrame.

E adevărat miss Judy că au plecat cei doi si nu se vor mai întoarce aici?

- Dacă te referi la domnul si la domnisoara Maule, vor plecă în curând, zise Judy, întrebându-se cât si mai ales ce stiau servitorii din cearta de aseară.

- Au si plecat, miss, o anunţă Rosie cu evidentă satisfacţie. Fratele meu, Ned, i-a dus până la Knockferry în masina stăpânului, să prindă trenul; nu si-au luat rămas-bun de la vreunul din noi.

Ce ne facem acum, miss, cu vizitatorii care vin din America si cu toate planurile făcute pentru ei?

- O să ne descurcăm cumva, zise Judy. Se rezemă din nou de pernă, mâncându-si pâinea unsă cu unt, amintindu-si cele întâmplate cu o seară în urmă. A fost un soc dar si o usurare pentru ea că fraţii Maule au plecat. Au fost niste ticălosi,

conchise Judy, care nici măcar n-au asteptat si au părăsit primii corabia. Un cuplu de aventurieri care nu mai avea nimic de câstigat aici, la Slyne. Dar ce voise să-i spună Raff după aceea când ea se comportase ca un copil si refuzase să stea si să-l asculte?

După ce coborî îsi petrecu restul dimineţii sortând dosarele si corespondenţa din biroul lui Noel, încercând să facă puţină ordine în acte.

în casă domnea o atmosferă lugubră îsi spuse ea: miss Doyle cânta imnuri în bucătărie, usile se trânteau fără încetare, câinii umblau peste tot prin casă. Nu voi putea niciodată îşi spuse Judy să fac ordine în casa asta, aşa cum făcea Marcia. Apoi îşi aminti că şi viitorul ei aici era cam incert. îşi alungă din minte ce-i spusese Raff seara trecută. Venise la ea ca să obţină linişte şi înţelegere aşa cum făcuse şi ea cu el, iar dacă el pretindea altceva mai mult decât că ar ţine la ea, totul se datora acelei stări de confuzie după scena umilitoare.

Se duse spre mlaştină cu câinii după ea şi o văzu pe granny Malone care culegea pietricele de pe ţărm, aşa cum îi plăcea să facă din când în când şi nimeni nu avea o explicaţie pentru asta.

Judy ar fi evitat-o pentru că în jurul acestei femei se ţesuseră tot felul de poveşti, dar ea o abordă şi o rugă să stea de vorbă.

- Fie toţi sfinţii cu tine, tânără domnişoară! o întâmpină bătrâna. Este adevărat ce-am auzit că acea pereche a părăsit

castelul?

- Da, domnul Maule şi sora lui au plecat, răspunse Judy, iar femeia începu să râdă.

- Sigur că da, am văzut asta în frunzele mele, zise . N-a fost de bun augur venirea lor aici. Şi mai ales felul în care femeia a pus ochii pe domnul Rafferty.

Avea inima neagră! Am făcut tot ce-am putut ca să o alung de aici.

- Prostii! răspunse Judy simțind că nu trebuia să încurajeze astfel de manifestări primitive.

Dar femeia râse din nou arătându-si gingiile goale.

- îți place O'Rafferty, miss? Dacă da pot să-ți ghicesc viitorul, zise ea prinzând-o de mână. O să-ți spun despre dezastru...soarta crudă a locului acesta. Văd doar ruine, cenusă, un clopot care bate....

Judy încercă să-si tragă mâna, dar femeia o apucă mai bine, apoi îi dădu drumul brusc, scăpând si toate pietricelele adunate.

- Tu esti piaza rea a locului ăsta!

Tu cu părul tău rosu, ca al celeilalte... copilul tău nu va aduce mângâiere nici unui bărbat... o, mi-am pierdut pietricelele !

Femeia se năpusti spre țărm să-si recupereze pietricelele, vorbind singură era o biată bătrână care-si pierduse mințile, cu părul alb iesind de sub bonetă, si Judy o lăsă să plece. Era obisnuită cu profețiile lui granny Malone, dar oricum se întoarse

spre casă un pic cam descumpănită si spre uimirea ei în fața casei găsi camioneta lui Grogan.

Intră grăbită în casă, ştiind că acesta cotrobăia prin vreo încăpere, evaluând ce se mai putea fura la afacerea viitoare. Se mai întrebă, pentru a câta oară, dacă Raff regreta ce făcuse ieri sub impulsul momentului .

îşi dori ca Raff să fi fost aici.

îl găsi pe Grogan în Salonul Mare, verificând măsuța şi se întrebă dacă reuşise cumva să facă înlocuirea.

- Bună ziua, domnule Grogan, vă pot fi de folos cu ceva? îl întrebă, iar el surprins de apariția ei o privi cu evident dezgust.

- Ei bine, miss Judy, dacă n-ai fi apărut acum din senin, aş fi zis că sunt singur în această casă, îi spuse frecându-şi mâinile.

Judy îl privi foarte rece, apoi aruncă imediat o privire spre măsuță, să vadă dacă mai era acolo.

După ce constată că se afla la locul ei, i se adresă lui Grogan:

- Dumneata nu suni niciodată la uşă, domnule? Probabil unul din servitori ți-ar fi spus că nu e nimeni acasă.

- A, aici am putut să intru nestingherit oricând. Ştiam că Rafferty este de cealaltă parte a lacului şi nu va fi aici să-mi ofere ospitalitatea necesară. Şi nici domnul Maule, care m-ar fi întâmpinat cu bucurie.

- Dacă ai auzit că domnul Rafferty s-a dus de partea cealaltă a lacului, cum se face că n-ai auzit că domnul Maule a plecat, iar

eu sunt singura care-ți poate oferi ceva de băut, domnule?

- Atunci, o să mă servesc singur, replică Grogan foarte jovial, apoi o privi lung: ce spuneai, miss, că acel tânăr domn a plecat? Fără să astepte banii pe care spunea că i-i datorez?

- Cred că n-a prea avut de ales, spuse Judy cu calm. Domnul Rafferty a aflat totul despre afacerea cu antichitățile si dacă ai bani de dat, cred că e mai bine să-i dai lui personal, întrucât este proprietarul mobilierului pe care l-ai schimbat. Ai venit din nou pentru măsuță , nu?

- A, deci i-ai spus, n-ai putut să taci! exclamă Grogan furios. S-a dus la gardă?

- Nu stiu, zise Judy, cam speriată. Garda are biroul pe partea cealaltă a lacului?

- N-o mai face pe inocenta. Asteaptă să pun mâna pe tine si să-ți sucesc gâtul! Grogan o apucă de umeri.

- Grogan! se auzi vocea lui Raff, iar afaceristul lăsă mâinile să-i cadă de-a lungul corpului.

- Tu esti, O'Rafferty? zise afaceristul, recăpătându-si aerul bonom. Tocmai discutam cu miss Judy si mi-am cam pierdut cumpătul.

Raff traversă încăperea din doi pasi si-l luă de guler.

- Iesi imediat de aici!

Dacă mai aud că ai mai pus mâna vreodată pe vreo femeie, o să ai necazuri mari cu mine, mai mari decât cele cu garda.

Ieşi imediat afară!

- Plec imediat dar nu înainte de a rezolva o problemă de bani.

- Problemele legate de bani le-ai avut cu fostul meu director de hotel, răspunse Raff cu vocea sa pătrunzătoare.

- A, nu, este vorba de o sumă destul de mică de pe ultima lucrare pe care am făcut-o pentru dumneata, pe care n-am rezolvat-o cu domnul Maule.

Se află în camioneta mea, este o reproducere extrem de reuşită.

Omul vorbi cu teamă, de parcă s-ar fi aşteptat ca Raff să-l lovească, apoi văzând că nu are niciun fel de succes, plecă.

După plecarea lui, Raff o privi lung.

- Se pare că evenimentele se precipită în ultimul timp. Nu vreau să-ți faci prea multe probleme, Judy.

Pari cam obosită.

- Nu sunt chiar obosită, Raff, sunt puțin speriată de ceea ce mi-a spus granny Malone.

- Ce-a mai prezis?

- N-a văzut decât cenuşă şi ruină, iar eu sunt nenorocul acestei case din cauza părului meu roşu. Iar în ultimul timp s-au petrecut tot felul de lucruri neplăcute.

- Pentru mine tu eşti norocul, draga mea, şi pentru Slyne la fel. Toți te-au acceptat, ceea ce cu Marcia nu s-a întâmplat.

- Dar Granny nu gândește ca tine, Raff.

- Ei, pe granny las-o să zboare pe mătura ei! exclamă Raff, iar ea începu să râdă. Iar acum du-te un pic la culcare, nu-mi place cum arăți.

- Nici vorbă! Am foarte mult de lucru; Noel a lăsat biroul în dezordine si trebuie să ne pregătim de venirea yankeilor.

- Le-am telegrafiat să nu mai vină, spuse el. De asta m-am dus la Casey.

Raff părea si el foarte obosit.

După ce mâncară împreună cu colonelul Frazer, care, informat fiind de plecarea celor doi Maules si de faptul că hotelul va fi condus pe principii noi, își oferi ajutorul.

Judy se duse în sfârsit la culcare si când trecu pe lângă camera lui Timsy simți miros de parafină încinsă.

După ce se duse în cameră, Judy făcu baie si se îmbrăcă în capotul cel nou care acum nu i se mai părea chiar asa de ieftin. Iesi în balcon să respire puțin aer curat înainte de culcare si i se păru ciudat că nu se vedea nicio lumină aprinsă; toată lumea se culcase devreme? Dar cei doi Maules? Se întorseseră în Anglia sau se opriseră la Dublin să-si caute de lucru?

îl văzu pe Raff care se plimba pe marginea lacului, dar după un timp dispăru dincolo de stânci. Bietul Raff, se gândi ea, trecuse prin atâtea lucruri neplăcute în ultimul timp. Raff va face o plimbare lungă aşa cum avea obiceiul, se gândi ea şi se întoarse

în cameră. Atunci simți că mirosul parafinei încinse din camera lui Timsy pătrunsese şi în camera ei. I se păru ciudat pentru că se afla în altă aripă a castelului şi brusc deveni conştientă că se mai simțea şi miros de ars, nu doar de parafină.

- O, Dumnezeule! exclamă ea. Nebunul acela a dat foc la ceva!

Deschise repede uşa iar de pe coridor se simțea miros şi mai puternic de lemn ars.

îşi aminti fără să vrea profețiile lui granny Malone. Ruine şi cenuşă, ruine şi cenuşă...

Când ajunse la parter văzu nori de fum, iar flăcările cuprinseseră deja Salonul Mic.

- Raff! Raff! strigă disperată, alergând spre biroul lui. Se lovi de colonelul Frazer, care încercă s-o liniştească:

- Nu te speria, miss!

Unde este Rafferty?

Sună la pompieri!

Judy reuşi să prindă legătura la stația de pompieri, din Knockferry, dar află acolo că altcineva văzuse focul de la distanță şi-i anunțase.

Servitorii casei începură să aducă găleți de apă să le arunce peste foc până la venirea pompierilor.

De acum si barul luase foc, dar apariția lui Raff adăugă un plus de siguranță întregii operațiuni.

- Ce să facem? Scoatem toată mobila din Salonul Mic? îl întrebă ea. Dacă focul se întinde mobilierul prețios de acolo va arde.

Raff o luă de mână si o scoase pe usă.

Odată ce iesiră afară văzură zeci de oameni din împrejurimi care veniseră să-i ajute. Organizară treaba mult mai usor acum că erau mai multe perechi de mâini, apoi veniră si pompierii.

După stingerea focului, când primejdia trecuse, Raff, Judy si colonelul Frazer intrară în biroul lui Raff.

- Putea fi mai rău, spuse colonelul.

Raff exclamă:

- Judy! Ce este cu mâinile tale?

Atunci, si ea începu să simtă cum îi zvâcneau mâinile din cauza arsurilor.

Raff îngenunche lângă ea si începu să-i panseze rănile.

- Raff, tu ce crezi? Este adevărat ce-a spus granny Malone, că sunt o piază rea pentru casa asta? Raff, te rog, răspunde-mi!

Raff o prinse în brațe si o sărută.

- Judy, nu înțelegi că o iubire este ecoul alteia? Dragostea mea pentru Kathy a fost una tânără, neexperimentată.

Iubirea pentru tine este una matură. Tu eşti tu, draga mea, şi iubirea pentru tine a izborât din inima mea ca şi dragostea pentru Slyne. O vei împărtăşi? Te voi face soția mea, iar între noi nu vor mai încăpea neînțelegeri. Iar acum, să ieşim la aer curat.

Făcură o plimbare lungă, până la ivirea zorilor. Judy îşi ridică

fața spre el, închizând ochii, oferindu-i răspunsul la întrebare.

Sfârşit